

RA NGÀY CHỦ NHẬT

thiếu nhi

TUẦN BÁO CỦA THIẾU NHI VIỆT NAM

Chủ nhiệm : NGUYỄN-HÙNG-TRƯƠNG Chủ biên : NHẬT-TIẾN

Tòa soạn : 159, Thiệu Trị (Phú Nhuận) — Saigon

Cơ sở phát hành : 62 Lê Lợi, Saigon — Điện thoại 20.348

TRẦN NGẬP BÀI VỞ BỒ ÍCH

13

với sự cộng tác của nhà văn, nhà giáo Thủ Đô

Hộp thư

(Nhật Tiền trả lời những thư đã nhận được tính đến ngày-28-10-71)

Cháu MINH NHỰT (Saigon) Truyện bằng tranh Tí xiu mỗi kỳ là dứt một truyện. Đó là loại tranh vui chứ không phải phim dài. cháu ghé tòa soạn vào sáng chủ nhật để chú soạn cho cháu được đủ bộ TN.

Bạn TRƯƠNG CÔNG NGỘ (Thánh Tâm) Hiện nay ngoài thị trường đã xuất bản nhiều sách dạy về nhạc và xướng âm. Bạn có thể hỏi mua ở các tiệm sách. Trên TN cũng có mục Em học nhạc và sẽ nói về cách xướng âm.

Em THANH TOÀN (Tam Kỳ) Tòa soạn hết lòng cảm ơn về đề nghị của em. Đang tìm lại bích chương cũ để nhờ em cõ động giùm. Thư về Tòa soạn, em cứ đề như ở bìa báo là tới.

Cháu PHẠM BÁ CHINH (Ban mê Thuật) Hình vẽ cháu phải dùng mực đen mới rõ Hình đừng lớn quá choán chỗ của những bài khác cháu ạ.

Cháu PHAN VĂN LIÊM (Mỹ Tho) ở thời kỳ nào và môi trường nào thì cũng vẫn có những loại người như em nói chẳng cứ trong lãnh vực văn nghệ. Nhưng nếu đánh giá tập thể qua một vài cá nhân thì không nên. Và cháu thắc mắc làm gì những chuyện gọi là «giai thoại» thiếu bằng cứ chính xác ấy. Giải tỏa nó đi, đề cho đầu óc thanh thản mà nghĩ đến những chuyện cần thiết khác hơn. Cháu đồng ý chứ?

Cháu NGÔ VINH CHUƠNG (Nha Trang) Truyện Tin Tin đúng là chuyện dịch. Tòa soạn đề nguyên trang đem chụp lại và in chứ không vẽ lại. Tranh của chú Vương Nghiêm cũng vậy. Khổ giấy vẽ đề vừa trang báo là 16 x 25

Cháu NGÔ MINH MÃN (Biên Hòa) Đã nhận được đủ bài của cháu và của tân độc giả. Tòa soạn rất cảm ơn về sự nồng nhiệt của cháu đối với TN, chữ ký ấy đúng là của chị ĐPK.

Em TRẦN KHIÊM THỂ (Gia Định) Cuốn lá Chúc Thư vẫn chờ em ở tòa soạn. Em ghé lấy nhé, nhà ở gần phải không?

Cháu SÓNG BẠC TRÙNG DƯƠNG (Ba Xuyên) Bài cháu hỏi chắc đang «tiêu diêu». Hình ấy cũng không cóc để lắm đâu nên cứ giữ nguyên lời cũ được rồi. Chưa đọc bài Thú vật tự vệ thế nào sao biết võ của loài mèo? Bài thơ của cháu sẽ đăng.

Em LƯƠNG VĂN BÌNH (Nhật Hùng Minh, Tam Kỳ).— Sẽ có thư riêng cho em sau khi anh tìm hỏi về mấy tác phẩm khoa học đó.

Em NGÔ THỊ THANH KHUÊ (Bút nhóm Sao Đêm) đã nhận được đủ bài của em. Tòa soạn đang đọc nhé.

Em THANH THỂ.— Các bài sưu tầm, em gửi kèm hình vẽ, bản chính chứ đừng họa lại, sở dĩ tòa soạn đòi hỏi như thế là để giữ cho trang báo được mỹ thuật và tài liệu được chính xác. Mong em thông cảm vì các bài khác của tòa soạn cũng thế. Nhiều bộ Encyclopédie quí lắm cũng vẫn phải hy sinh cắt ra như thường. Giáo Sư Nguyễn Tài Năng thôi cộng tác ở hai tờ báo ấy rồi vì chủ trương không còn thích hợp với tuổi thơ nữa.

Cháu XUNG NHANG (NINH HÒA).— Các Búp Bê Ninh Hòa xí xon quá. Sửa soạn sẵn cơm chay, sẽ có hôm chú ra ngoài khát thực một bữa. Giọng văn Vườn Hồng như thế mà các cháu cho là «anh» được thì chú hết đường cãi rồi.

Cháu NGUYỄN DUY ĐỨC (Sai gon).— Trong thư cháu xưng hô là ông, tôi, nhưng sở dĩ chú chọn cách xưng hô này là vì ngoài phong bì Cháu có mở ngoặc viết hai chữ «học sinh» mà chú thì đã dậy học từ 15 năm nay rồi. Sau đây, chú xin trả lời cháu từng điểm một:

1) Sở dĩ tòa soạn cho in bản nhạc Hội Nghị Diên Hồng của Lưu Hữu Phước là vì hai lý do: một là đề các hội đoàn có trình diễn vở kịch Hùng Khí Diên Hồng thì có sẵn tài liệu, khỏi mất công tìm kiếm. Thứ hai là bản nhạc tiền chiến này hiếm hoi, nhiều người muốn kiếm mà không có, nên phổ biến đề khỏi thất truyền cũng là điều hay. Tòa soạn đã nhận được 4 lá thư của độc giả gửi về hoan nghênh vì kiếm mãi, bây giờ mới có.

2) Bức hình vẽ Trần Hưng Đạo đại phá quân Nguyên là một bức tranh cổ Việt Nam, sao lục trong cuốn Imagerie Populaire do trường Viễn Đông Bác Cổ xuất bản ở Pháp. Nếu cháu cho là «quá xấu» tức là cháu chưa hiểu những nét vẽ mộc mạc của dân gian cổ truyền VN đấy.

3) Bài khám phá Hỏa Tinh chỉ cốt giới thiệu một dụng cụ khoa học do con người sẽ mang lên Hỏa Tinh để tìm hiểu tình cầu này; chứ chưa phải là bài khảo cứu tỉ mỉ về mọi khía cạnh.

Tòa Soạn hiện có nhiều tài liệu phong phú về Hỏa Tinh (kể cả một chi tiết mà cháu đòi tòa soạn công bố lên báo Thiếu Nhi) nhưng chưa đăng tải vì chúng ta vội gì, Thiếu

Nhi sẽ còn sống lâu dài với các em thiếu nhi mà.

4) Cháu có quyền phê phán Thiếu Nhi thẳng thắn, (tòa soạn còn mong ước như vậy) nhưng cháu đừng đem giá báo để mà đánh giá công lao của các nhà văn, nhà giáo trong tòa soạn Những chữ «40 đ lộn» «tổn phí mực» của cháu làm tòa soạn buồn lòng mặc dầu rất thông cảm với sự phải bỏ ra 40 đ của cháu để mua 1 số báo. Nhưng biết làm sao hơn vì chính trong khi cố gắng cho Thiếu Nhi, Tòa Soạn vừa một nhọc tinh thần, mà vật chất cũng vẫn đang ở trong tình trạng lơ lửng nề nã. Chính chỉ vì yêu mến lý tưởng phục vụ cho Thiếu Nhi mà tòa soạn còn cố gắng theo đuổi công việc mình làm đấy thôi.

5) Sau hết, chú khuyên cháu một điều là khi viết thư cho những người lớn tuổi hơn cháu nên sử dụng ngôn ngữ lễ độ. Bởi sự lễ độ không chứng tỏ mình thua kém gì hết, mà chỉ biểu lộ trình độ giáo dục mà mình đã được thụ hưởng. Vì cháu không đề địa chỉ, tòa soạn không thể viết thư riêng cho cháu, thế là cháu đã chiếm nhiều chỗ để trả lời các độc giả khác rồi đấy nhé.

Cháu TRƯƠNG OANH CHI và nhóm Thiếu Nhi xóm nhà sàn (Thị Nghè).— Chú đã đọc rất kỹ lá thư của cháu, tuy còn nhỏ, mà những nhận xét của cháu, tinh tế ghê, chỉ hoàn toàn đồng ý.

Chú muốn tặng báo cho các cháu đọc chung, vậy nếu cháu đồng ý thì cho chú địa chỉ chắc chắn nhé. Mãi cháu vô cùng.

BÀI DỰ THI SẼ ĐĂNG

176) một bức thư (Nguyễn Khánh Lê) 177 em làm bếp (Thanh Vân) 178 tình bạn (Minh-trung-Minh) 179 tan rã (Ngô thị Thanh-Khuê) 180 Niềm nhớ (ĐT) (Tim tím) 181 Anh của B (Trần Thị Khánh) 182 Không có B (Hồ thanh Sơn) 183 Gia đình B (của Hồng Thụy) 184 Xa nhà (Trần Vĩnh Phúc) 185 Anh tôi (Trần Xuân Ngọc Bách) 186 Hạnh phúc hồng (Phạm H. Minh Châu) 187 bố tôi và những con số (Phạm Hoàng Minh Sơn) 188 Chiều cuối tuần (Đặng Nguyên) 189 Khung trời xuân hồng (Quê thị Hương) 190 Bé me dạo phố (Mỹ Linh) 191 Ngàn thương (Đặng Linh) 192 Một người cha (Đặng Linh Nguyễn Đường) 193 Đề rồi là mãi rìem luyện lưu (Nguyệt Thanh)

thiếu nhi

Chủ nhiệm : NGUYỄN-HÙNG-TRƯƠNG — Chủ biên : NHẬT-TIỀN

Tòa soạn : 159 Thiệu-Trị (Phú Nhuận) Sài Gòn

Cơ sở phát hành : 62 Lê Lợi — Sài Gòn Điện thoại : 20.348

đọc trong số này :

- Thư Chủ Nhiệm
- Các vật dụng dễ thực hiện bằng thạch cao.
- Những chiếc vòi truyền nọc độc.
- Hòn Chồng Nha Trang của Nguyễn Tài Năng
- Miu Miu bạn của các em lên sáu
- Con giận của Bác Đồng Hồ truyện của LÊ TẮT ĐIỀU
- Bài luận hay nhất lớp
- Tí Xíu và Mi Lu tranh của Vương Nghiêm
- Con người Thời Tiền Sử
- Vườn Hồng
- Bướm trong vườn (thơ của các em)
- Gia Đình Thiếu Nhi
- Cuộc thi sáng tác
- Thắc mắc của em
- Em học Nhạc
- Giải đáp Kỹ Thuật
- Trái Tim Hồng
- Mạo Hiểm Phi Châu
- Giải trí
- Công Chúa Thủy Tiên
- Đường lên núi Thiên Mã
- Tiếng Hú trên đỉnh non Chà Hóc

THƯ CHỦ NHIỆM GỬI CÁC EM THIẾU NHI

Các em mến,

Tuần vừa qua, chúng tôi có nhận thư của một học sinh ở Saigon có những lời lẽ bi thảm như sau : cháu năm nay mười sáu, tuổi cháu đau ốm luôn. Cha mẹ cháu đã đưa cháu thăm hết bác sĩ này đến bác sĩ khác, có thể nói cháu đã gặp hầu hết các bác sĩ danh tiếng ở thủ đô, ông thì bảo cháu mắc phải bệnh này, người thì nói cháu bị chứng kia. Cháu đã uống và chích không biết bao nhiêu là thuốc. Cháu thấy trong người lúc nào cũng mệt mỏi. Cháu không buồn hoạt động. Cháu chán quá. Cháu không còn muốn sống nữa..

Chúng tôi không phải là bác sĩ. Vả lại, chúng tôi cũng không rõ chứng bệnh của em để bàn với em.

Chúng tôi nhớ lại một nhà văn Pháp chuyên viết sách khảo luận và giáo dục, ông Jacques Marcireau, có kể chuyện suốt trên hai mươi năm, ông đi không biết bao nhiêu thầy thuốc và chuyên viên y khoa và trong suốt thời gian đó, ông ta đã nuốt một số thuốc khổng lồ trị giá bằng số thuốc dùng để trang bị nguyên một nhà thuốc nhỏ, nhưng đau vẫn còn đấy. Ông ta vẫn nhức đầu, chóng mặt, đau ở bụng, ăn uống không tiêu, luôn luôn mất ngủ, đầu lúc nào cũng nặng trĩu, khi thức dậy mệt mỏi còn hơn lúc sắp đi ngủ. Trí nhớ giảm đi rất nhiều. Người ông lúc nào cũng bực bội, khó chịu, hay nổi giận. May thay, có người bạn cho ông ta mượn một số sách nói về cách sống theo thiên nhiên. Ông ta cố gắng hoạt động, tìm lại sự thích sống. Ông ta không thèm dùng thuốc nữa, nhưng lần lần ông thấy dễ chịu hơn và những chứng kể trên cũng biến mất cả.

Các em thân mến,

Các em đã thấy một người đã « nuốt nguyên một nhà thuốc », đã thường xuyên đi bác sĩ trong suốt hai mươi năm, vẫn thấy đau đớn hầu hết tất cả các bộ phận của người ông ta. Nhưng chỉ với một ít cố gắng, ông ta thay đổi nếp sống, bao nhiêu chứng bệnh mà ông tưởng mắc phải đều tan biến đi cả.

Chúng ta thường tưởng lầm mỗi khi thấy trong người khó chịu, nếu hoạt động, chúng ta sẽ bị bệnh nặng thêm lên.

Ông Nguyễn Hiến Lê, trong bài giới thiệu quyển « Muốn sống lâu » của bác sĩ Nguyễn Hữu Phiếm có kể chuyện có lần ông bị một bệnh ngoài da, một bác sĩ cho ông năm thứ thuốc, thứ nào cũng đắt tiền mà

khi dùng ông không thấy công hiệu. Ông lại bác sĩ Phiếm và bác sĩ chỉ cho thuốc tím để rửa và thuốc đỏ để thoa. Một tuần lễ sau lành hẳn. Một lần khác, ông bị thổ huyết, bác sĩ Phiếm coi phim chiếu phải thấy bình thường, chỉ khuyên ông Nguyễn Hiến Lê bớt hút thuốc và không cho toa mua thuốc gì cả. Sau đó, ông không còn thấy ra huyết nữa.

Cách nay ít lâu, tôi thấy trong người mệt mỏi, thỉnh thoảng ngực hơi hóp, tim đập mạnh, người toát mồ hôi, chân tay đều lạnh. Có một hôm, trong cơn giận, ngoài những triệu chứng trên, tôi thấy như sắp ngưng thở và được đưa vào bệnh viện. Tại đây, sau một tuần lễ chữa trị, uống và tiêm thuốc, tôi trở về nhà. Nhưng sau đó, tôi cũng gặp lại các chứng kể trên.

Một ông bạn rủ tôi ra tắm biển chơi trong vài ngày. Trong thời gian ra biển, tôi đã ngâm người dưới nước suốt cả buổi, tôi đã phơi nắng nám đen rát cả da, tôi chạy-tung tăng đó đây cả ngày trên bãi cát. Ông bạn này lúc nào cũng vui vẻ làm cho tôi vui vẻ lây. Tôi rất thích nghe ông ta kể chuyện và chúng tôi thường hay gặp nhau để hàn huyên. Ông ta lại giúp cho tôi tìm lại lẽ sống là sống nhiều cho người khác. Tôi thấy người tôi thoải mái và hiện nay, tôi không còn lạnh người, toát mồ hôi, nghẹt thở như trước nữa.

Người ta thường nói : Đói ăn rau đậu uống thuốc. Nhưng uống thuốc bừa bãi, chỉ làm hại sức khoẻ vì phần lớn các loại thuốc đều có chất độc.

Chúng ta cũng cần giữ vệ sinh tinh thần chúng ta cũng như chúng ta giữ vệ sinh cho thể xác chúng ta, Tinh thần mệt mỏi, những sự lo lắng, buồn phiền giết chúng ta dễ dàng hơn nhiều thứ vi trùng.

Ngày xưa, bên Trung hoa, Ngũ Viên, chỉ trong một đêm lo nghĩ, râu tóc đều bạc phơ, cũng như gần đây, sau một thời gian ngắn bị vấy tại Điện Biên Phủ, nhiều lính Pháp đã bị bạc đầu chỉ trong vòng vài ngày.

Chúng tôi xin mượn lời nói của bác sĩ Nguyễn Hữu Phiếm để kết luận thư này :

Muốn chống lại bệnh tật, cần phải có sức khoẻ, cần phải có một thể quân bình vững chắc về tinh thần, một ý chí kiên trì, một đời sống nội tâm bình thản và sau hết một lý tưởng cao siêu.

Đừng nên lo lắng không đâu, đừng nuôi dưỡng những tư tưởng chán đời, yếm thế, những tình cảm tiêu cực như : giận hờn, ghen tức, thù oán, nghi kỵ, hằn học thêm thường.v.v... Đó là những kẻ thù của sức khoẻ và làm hao phí nghị lực của bạn.

Thân ái,

NGUYỄN HÙNG TRƯƠNG

EM VÀ CÁNH HỒNG

PHẠM HOÀNG MINH CHÂU

Buổi sáng thật đẹp. Những cụm mây trắng thần thờ trôi. Ngoài vườn những chú bướm bay chập chờn, vài chú nhộng ve vừa thoát xác. Em say sưa ngắm cảnh vườn. Những bông hoa rung rinh trong nắng sớm. Ô kìa ! Một bông hồng vừa nở đẹp quá ! Chắc chiếc lá phải mềm lắm !

Còn nhữg chiếc gai nữa chắc không dữ bằng những chữ gai của những bông hoa giấy đỏ đâu. Em mừng quá nhảy chân sáo xuống vườn. Em sẽ cắm cành hồng trong chiếc ly thủy tinh màu hồng. Em sẽ cho những hòn sỏi trắng vào đó cho tăng phần khả ái. Em sẽ đem đặt ở đầu giường để mỗi khi đi ngủ em « mi » nhẹ nhẹ vào cánh lá thơm tho ấy và buổi tối em sẽ mơ thấy cảnh hồng ấy biến thành bà tiên thưởng cho em thật nhiều quà nào búp bê, xe tăng máy bay và cả một đôi chim hoàng oanh màu vàng nữa cơ !

Em cảm thấy vui sướng ghê gớm. Em sờ nhẹ vào chiếc lá, em nâng nhẹ cành hoa. Ôi ! hương hoa sao thơm thế ! Hoa đang cười đấy ! Hoa đẹp ghê ! Em khẽ cắt hoa... nhưng ơ sao hoa lại ử rũ thế ? hoa khát nước à ? Em vội vàng cắm hoa vào ly. Nhưng... thôi em hiểu rồi... Em sẽ chừa cắt hoa... Tội nghiệp hoa quá... Em xin lỗi hoa nhé. Để em chôn hoa.

Em sẽ chôn hoa dưới chỗ này nhá ! Thôi để em vào ăn sáng học bài xong em sẽ chôn hoa nhé. Hoa đứng trong ly này đi chờ em một tí. Em xin lỗi hoa nhiều.

MỖI TỬ SÁCH GIA ĐÌNH ĐỀU NÊN CÓ : THIẾU NHI ĐÓNG BỘ

(Bộ 1 - 10 cuốn từ số 1 đến số 10)

Gồm 860 trang tràn ngập bài vẽ đặc sắc — 10 họa phẩm lộng lẫy của VI VI — 8 bản nhạc Thiếu Nhi đặc sắc — 4 tranh hoa, bướm in nhiều màu — Một công trình biên soạn của các nhà văn nhà giáo tận tụy với các em Thiếu Nhi **Giá mỗi bộ 400đ**

Tổng Phát Hành ; NHÀ SÁCH KHAI TRÍ, 62 LÊ LỢI — SÀI GÒN

CÁC VẬT DỤNG DỄ THỰC HIỆN BẰNG THẠCH CAO

Có nhiều khi bạn muốn thực hiện một bình hoa, một chiếc gạt tàn thuốc hoặc một cái đèn để bàn, rồi bạn phải bó tay vì chẳng biết xoay sở bằng cách nào.

Chúng tôi sẽ hướng dẫn các bạn làm được những vật dụng đó một cách dễ dàng với một chất liệu quen thuộc: thạch cao.

Thạch cao là một chất liệu hóa học (đó là muối Sulfat calcium ngâm nước) bán ở thị trường dưới hình thức bột trắng, cho vào nước thì nhão như hồ, rất mau khô, và khi khô rồi thì trở thành cứng dần. Các nhà điêu khắc vẫn dùng thạch cao để đúc tượng mỹ thuật mà các bạn vẫn thấy trưng bày khắp nơi.

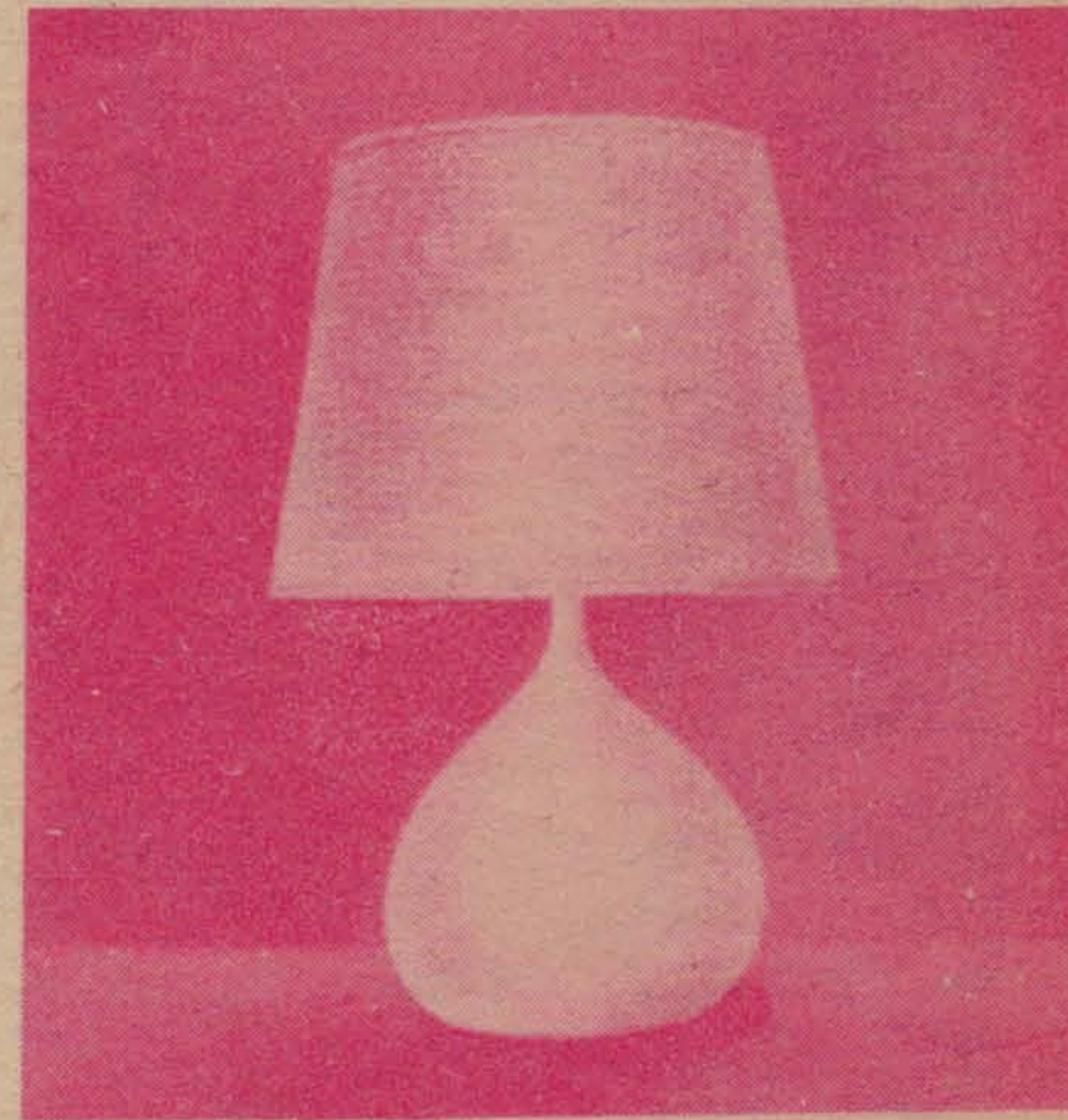
Muốn làm một cái chân đèn để bàn, bạn chỉ cần chuẩn bị một cái phễu (dùng lọc nước), một cái hộp lon không (loại lon bia), một ống nylon nhỏ và một cái bóng cao su (loại bóng màu cho trẻ em chơi). Bạn chỉ còn đi mua bột thạch cao ở các hàng tạp hóa nữa là xong việc chuẩn bị.

Bây giờ bạn tràm miệng cái bóng cao su vào miệng nhỏ của cái phễu, bạn cho nước vào bóng cao su rồi đổ ra gáo (hay xô) mức nước để lường xem thể tích của bóng cao su. Và bạn sẽ pha chế thạch cao (cho thạch cao vào nước cho đúng với thể tích bóng cao su vừa lường được).

Bạn cho cái phễu úp vào đáy lon bia (đáy lon đã được làm thủng một lỗ lớn) và cố chọn thể nào để phễu úp vừa khít vào lon.

Bạn pha chế thạch cao và đổ ngay vào lon, khi pha chế xong phải đổ ngay vào lon và đừng chờ lâu, và cũng đừng đổ nhiều quá vào lon. Khi đã đổ được khoảng một phần ba lon, nếu thạch cao không chảy xuống bóng cao su nhiều, hãy dùng miệng để thổi cho thạch cao chảy xuống nhanh, và cứ làm như vậy cho đến khi đầy bóng cao su.

Xong, bạn gỡ lon ra, tay cầm cái phễu còn mang bóng cao su, bạn đặt nhẹ bóng lên mặt bàn thật phẳng.

Thạch cao trong bóng cao su sẽ có được một chân thật bằng phẳng để sau này chân đèn được đứng vững. Rồi bạn dùng ống nylon cắm vào thạch cao, phải cắm đúng ngay ở giữa và suốt đến đáy, lỗ này sẽ được cho dây điện chạy qua sau này.

Bây giờ thì bạn chỉ có việc ngồi chờ cho thạch cao khô cứng, xé bỏ vỏ bóng cao su ra, bạn đã được chân đèn bằng thạch cao khá đẹp. Điều quan trọng bạn phải ghi nhớ là đừng để thạch cao khô cứng bên trong ống nylon, bạn phải dùng sợi kẽm soi trong ống để bảo đảm việc thông suốt. Và bạn cũng phải nhớ ở đầu

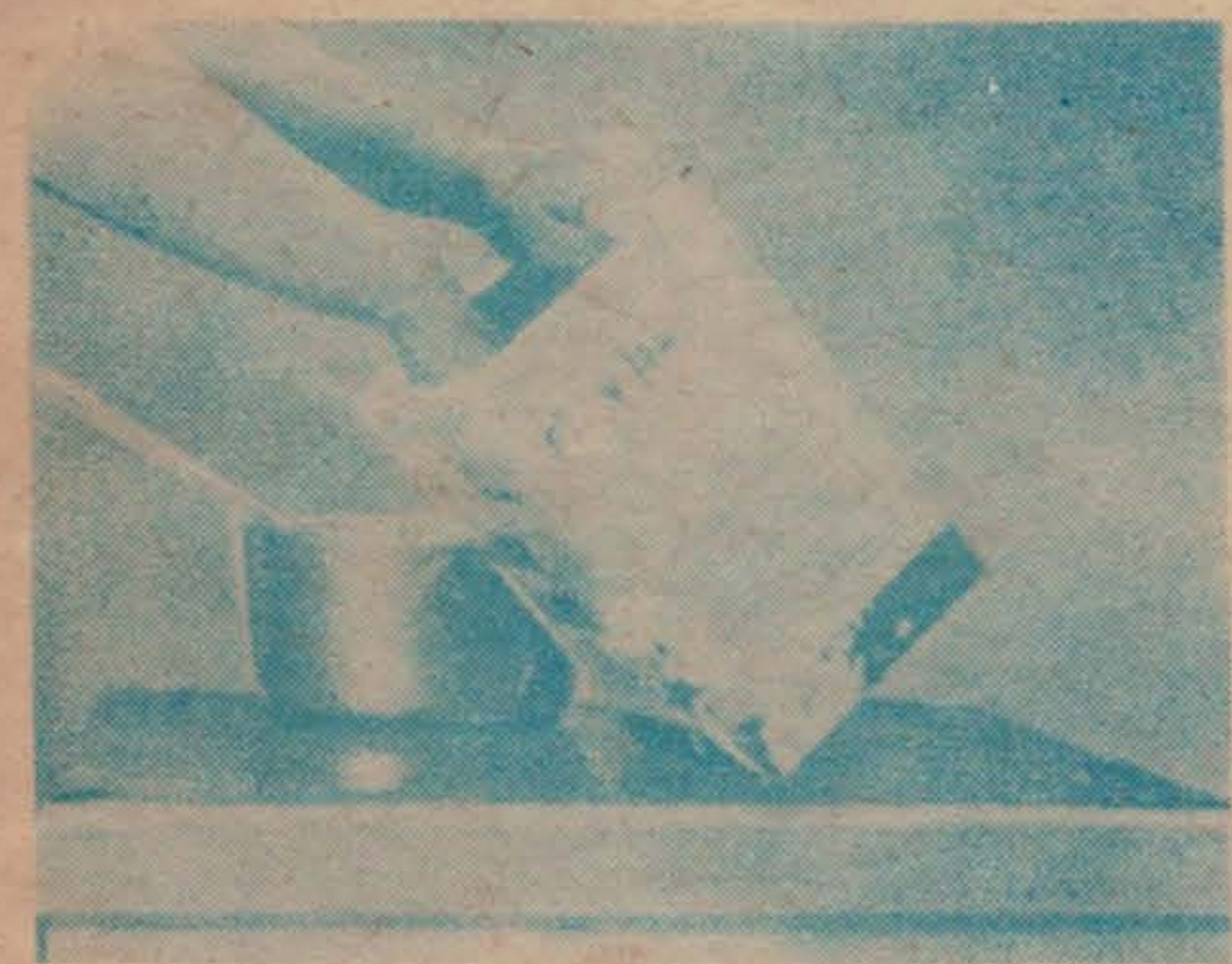

trên của chân đèn, chỗ miệng
bóng cao su, bạn phải dùng tay
làm cho loe ra để vừa gắn được
cái đuôi đèn.

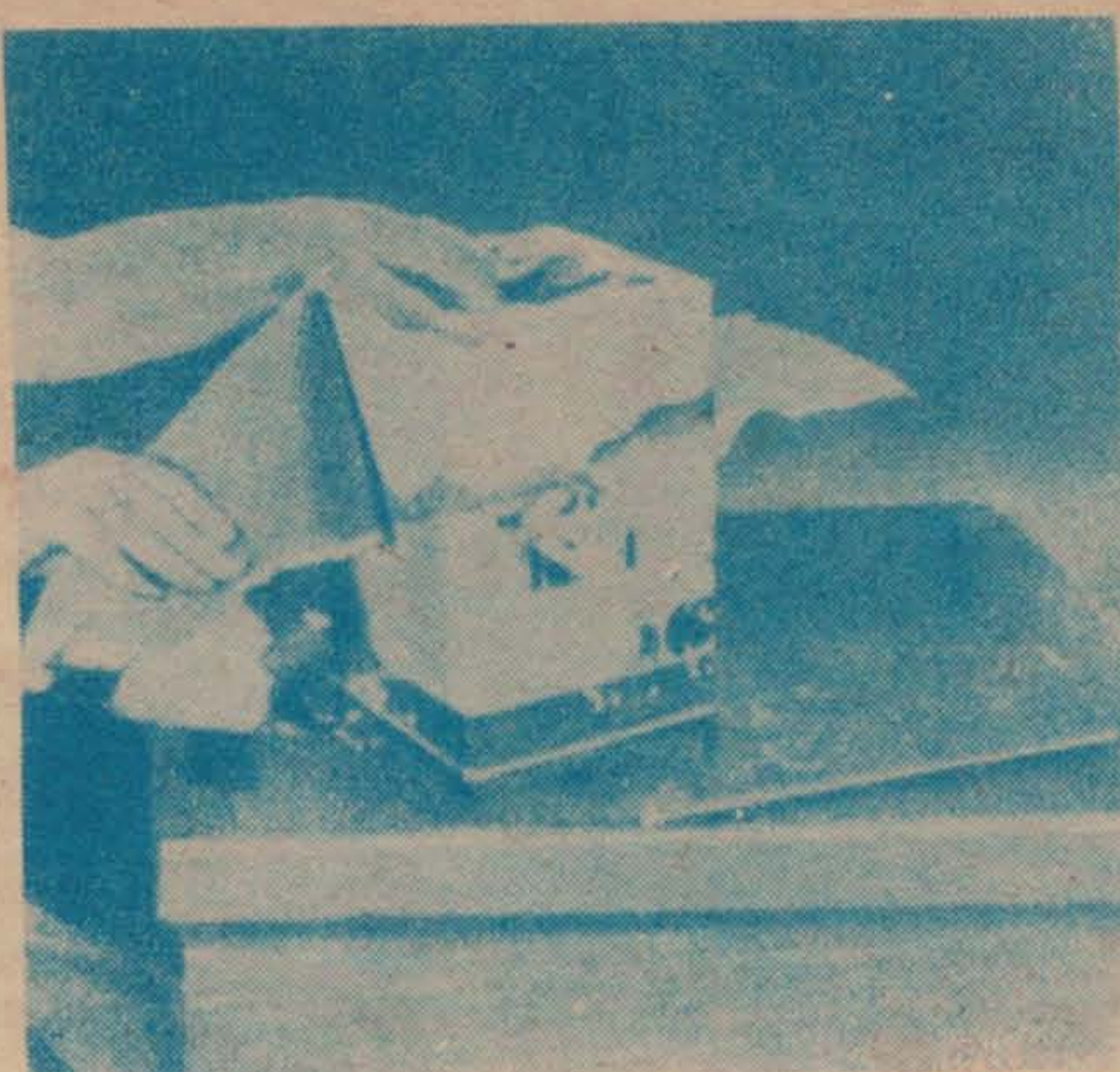
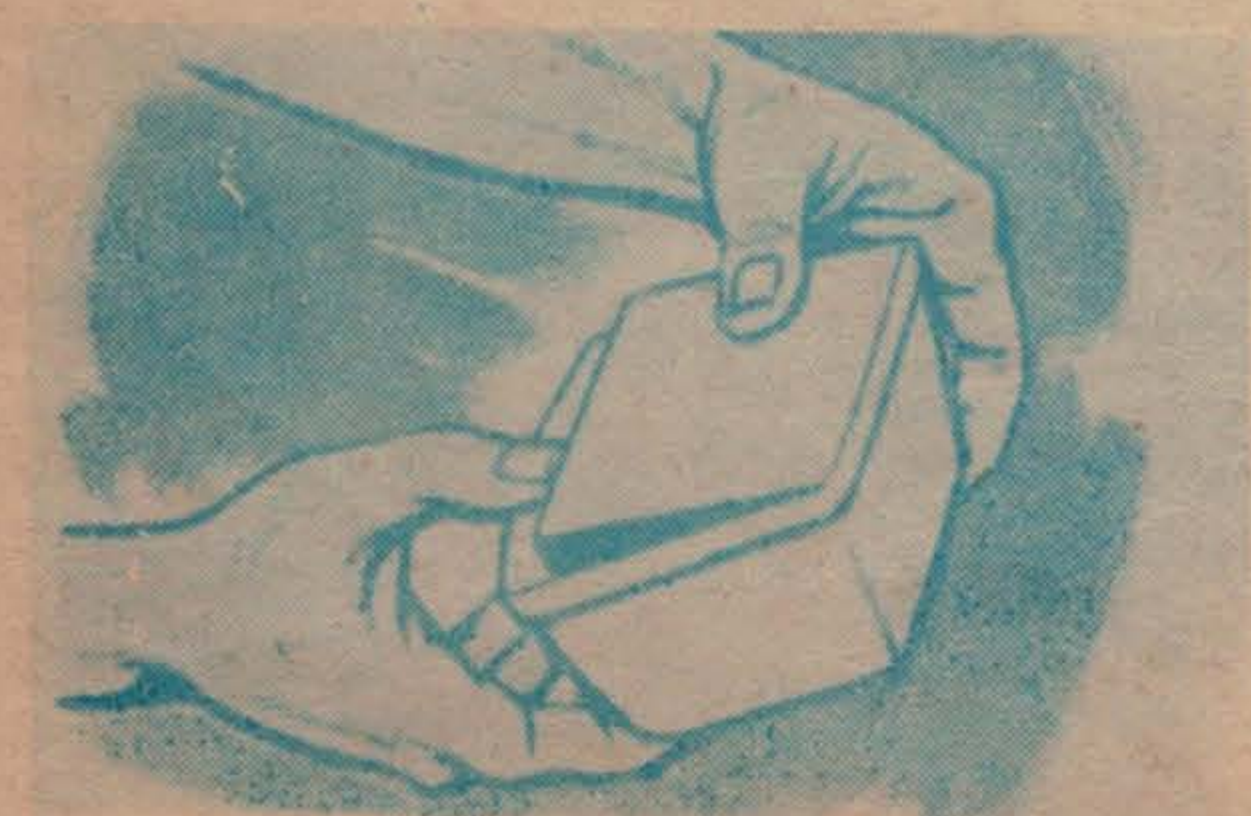

Nếu đuôi đèn được mắc cứng
vào chân thạch cao, thì các vòng
sắt làm chụp đèn gắn vào đó mới
được vững vàng.

Các bạn cũng sẽ theo cách thức
tương tự để thực hiện các kiểu
chân đèn theo ý muốn, và theo
cấp mắt mỹ thuật riêng của bạn.

Để làm các bình cắm hoa, cái
gạt tàn thuốc, bạn phải chọn khuôn
là hai hộp lon lớn nhỏ xê xích
nhau.

Hai hộp lon này cho
nhau, hộp nhỏ lọt vào trong hộp
lớn và khoảng cách giữa hai
thành hộp sẽ là bề dày của lớp
thạch cao. Bạn đổ một lớp thạch
cao ở đáy hộp lon lớn, rồi đặt
hộp lon nhỏ lên trên lớp thạch
cao đó, xong bạn chế thạch cao
vào khe giữa hai thành hộp.

Khi đã chắc chắn là thạch cao
khô cứng, bạn mới nên gỡ khuôn
ra, và bạn nhớ là phải thật khéo
tay.

Nếu các mặt không được láng,
bạn có thể dùng một con dao để
cạo sửa các chỗ nhám. Bạn cũng
có thể trét thêm thạch cao vào các
chỗ lõm vào, rồi dùng dũa để làm
cho bằng phẳng trở lại.

Những phương cách thực hiện
chúng tôi vừa hướng dẫn hy vọng
sẽ giúp các bạn tự tay làm được
những cái chân đèn để bàn, những
cái gạt tàn thuốc hay các bình để
cắm hoa vừa ý.

Những chiếc vòi

Loài côn trùng có vô số trên
trái đất, chúng sinh sống quanh
quần chúng quanh chúng ta.

Có những giống vô hại, nhưng
phần lớn các côn trùng đều có hại
cho con người và hầu hết đều là
kẻ thù của toàn thể gia đình Thiếu
Nhi.

Thường thường chúng vẫn mang
những căn bệnh nguy hiểm đến cho
ta, và những giống côn trùng này
vẫn dùng vòi nhọn làm vũ khí để
chích vào da thịt con người.

Mỗi giống côn trùng đều có một
lối chích khác biệt nhau.

Như trong loài ong, con ong vẽ
vẽ không đốt người bằng cái miệng
mà lại dùng một vòi nhọn gắn ở sau
đuôi. Vòi nhọn này thông với một
túi chất độc chứa trong bụng của
ong, chất độc là acit Fọt-mic và
một vài hợp chất khác.

Khi xuyên qua làn da con người,
vòi nhọn sẽ có nhiệm vụ bơm dẫn
chất độc thẳng vào da thịt, và vì vòi
này có một cái móc câu ở đầu mút
nên thường thường sau khi đốt
người xong, con ong không thể rút
vòi ra được.

Nó đành phải bẻ gãy vòi để bay
đi, và như vậy là một thời gian
ngắn sau nó phải chết. Cho nên chắc
ong vẽ cũng không muốn đốt
người làm gì, chúng chỉ phản ứng
tự vệ mỗi khi bị phá rối mà thôi.

Học trò cấp sách đến trường

Cuốn sách, tập vở phải thường chăm nom

truyền nọc độc

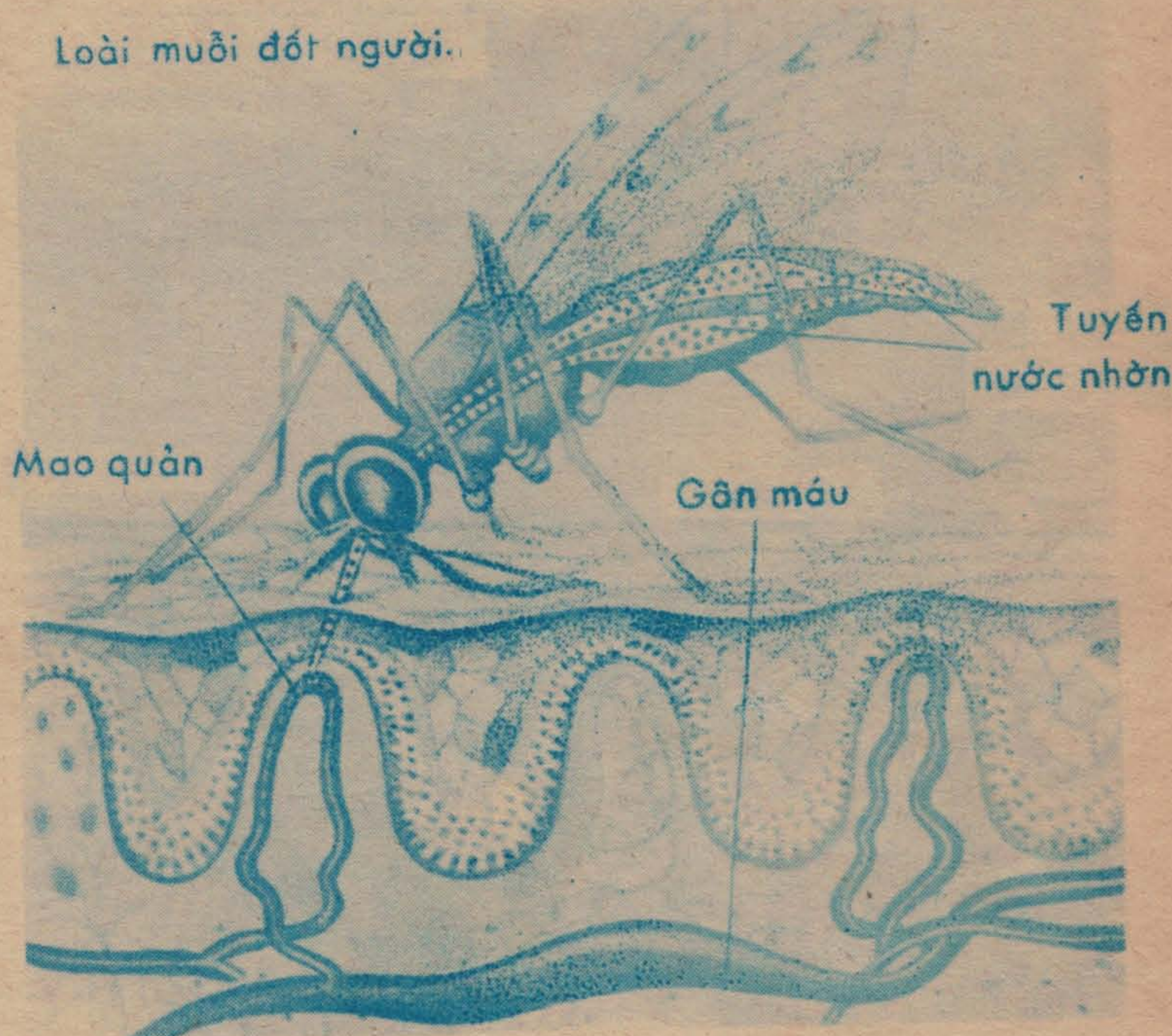
Loại muỗi thì khác hơn loài ong, vì như chích người lại là một bộ phận ở đầu và dùng cho việc nuôi sống của muỗi. Khi muỗi ghim vòi nhọn vào da thịt người, nó sẽ tiết ra một thứ nước nhờn làm ướt vòi nhọn, và chính thứ nước nhờn này của con muỗi đùn sóc sẽ chứa vi trùng mang bệnh sốt rét.

Ngoài ra muỗi còn có một chất đặc biệt chống sự đông huyết, nhờ đó khi vòi nhọn đâm vào đến mao quản (mạch máu nhỏ) của người, muỗi sẽ hút máu người để nuôi sống thân thể nó mà không sợ máu đông lại.

Bằng với loài muỗi đùn sóc, loài muỗi mang bệnh sốt rét cho người, chỉ có con cái mới đốt người, còn con đực thì...hiền khô chẳng biết đốt là gì.

Ở nước ta, các vết đốt (vết cắn) do loài ong, loài kiến, loài muỗi, rệp, chí thường ít nguy hiểm cho con người. Là vì số lượng chất

Loài muỗi đốt người.

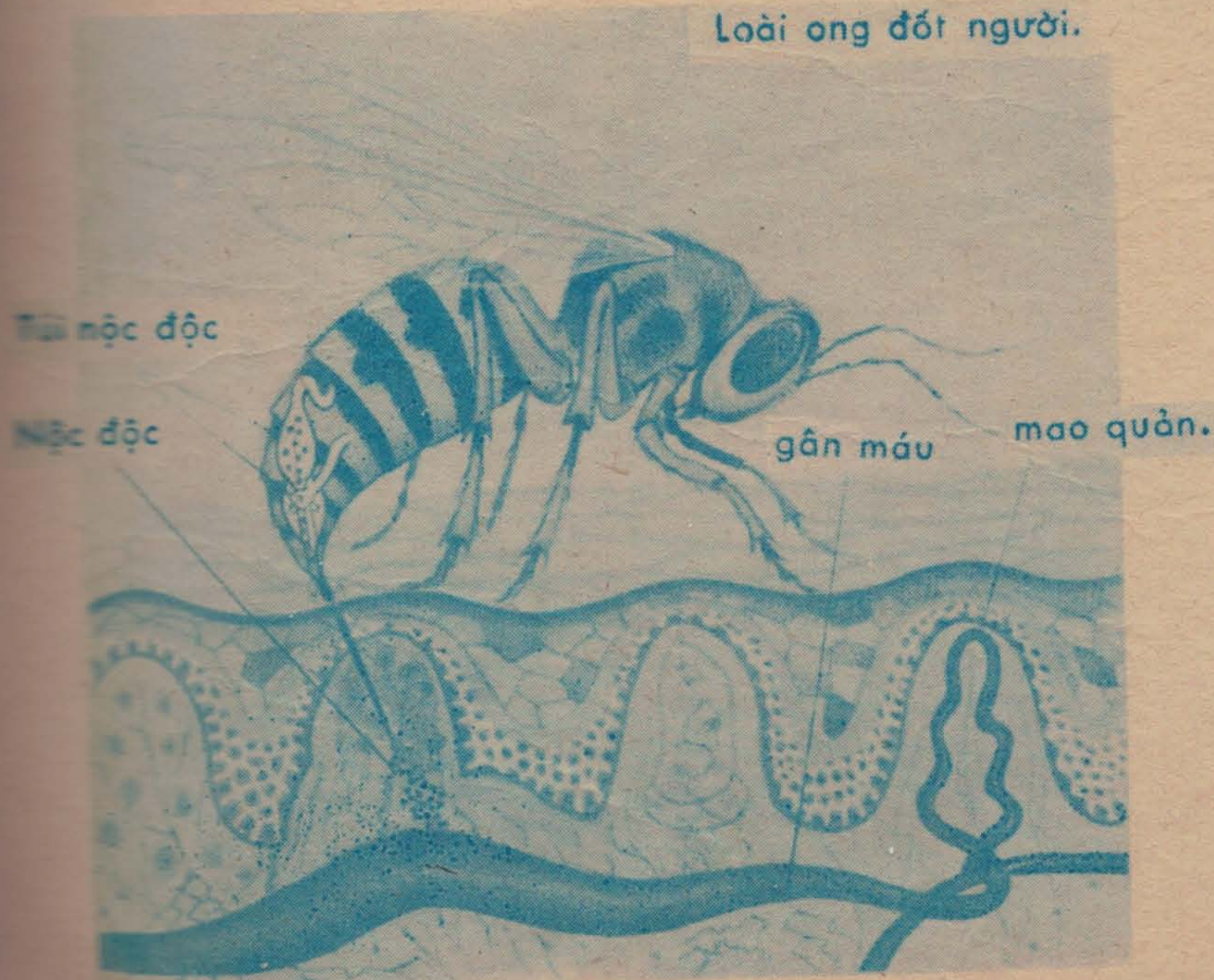

độc nó bơm vào cơ thể ta trong lúc đốt không nhiều lắm, chỉ vừa đủ để làm vết đốt sưng đỏ mà thôi. Nhiều lắm là chúng ta bị ngứa vì ảnh hưởng của chất độc acit Fọt-mic mà thôi.

Những vết đốt của loài ong vô vễ, rết, đĩa thì nặng hơn, chỉ cần một vết đốt ở bàn tay nó có thể làm sưng cả cánh tay.

Trong trường hợp đó, để chữa trị cấp thời, người ta thường thoa lên vết đốt hỗn hợp dầu với am-mô-niắc (nước đá quí). Chất độc của côn trùng sẽ đỡ tác hại hơn.

Loài ong đốt người.

chí

rệp

NON SÔNG GẮM VÓC HÒN CHÔNG

NHA TRANG

NGUYỄN TÀI NĂNG

Đến Nha Trang, du khách nào cũng viếng Tháp Bà, Hải Học Viện,... và Hòn Chông.

*Đi cho khắp nước non mình,
Biết thêm non nước, thêm tình
nước non.*

Thi tứ câu thơ trên phát xuất khi chúng tôi đến viếng Miền Trung Việt.

Quốc lộ số một đưa ta từ Nam ra Nha Trang, lao mình về phương Bắc của thị xã, băng qua cầu Xóm Bóng xinh đẹp và trầm lặng. Độ hai cây số nữa, quốc lộ chạy ngang chân núi Chúa của Tháp Bà và bên trái. Đi xa hơn một chút, chúng ta rẽ về

tay mặt, theo hướng Đông độ ba cây số bằng một con đường trải đá là đến bờ biển.

Từ cánh rừng chồi trên cao nhìn xuống, một cảnh tượng rất ngoạn mục bày ra trước mắt.

1— Trên này, cỏ cây hoa lá chen lẫn với màu cát và đất xám xám hồng hồng. Nối tiếp dọc theo bãi cát trắng phau, mịn màng, lộ nhỏ cả ngàn hòn đá lớn nhỏ đủ cỡ, đủ hình dạng. Màu đá xanh xanh đã xám đen bởi mưa nắng và thời gian, phản chiếu với màu trắng trắng của bãi cát, và màu

xanh biếc của biển cả, làm cho những kẻ sanh trưởng ở vùng đồng bằng sông Cửu Long phải say sưa và thích thú.

2— Bờ biển lại thơ mộng làm sao. Nước xanh đậm, ló nhỏ, chập chờn. Những lượn sóng bạc đầu, chạy từ biển cả vào tận bờ, leo lên bãi cát trắng phau, rồi lại rút ra biển cả, để lại một số nước thấm mau vào lòng cát. Tiếng ào ào của sóng hòa với tiếng vi vu của gió trên các đợt thông và cây

1) Đoạn này có thể cắt ra làm một bài luận văn mẫu, đúng theo nguyên tắc tả cảnh lớn.

Hình 1 : Khối đá khổng lồ gác đầu trên một miếng đá, cùng nằm trên phiến đá chân tảng làm thạch bản. Đây là Hòn Chông ngó từ đất liền ra biển khơi.

làm thành một bản nhạc
trên biển. Lâu lâu, vài đợt sóng
thật to, hùng dũng và giận dữ va
đến vào đá, kêu ầm lên. Nước
từng tề ra, chiếu lấp lánh dưới
ánh mặt trời.

3— Trong số cả ngàn hòn đá
trên bãi, ở xa kia, có một hòn to
trông nhất, mang tên là Hòn
Chồng. Khối đá sừng sững, cao độ
mười thước, vững chãi gác đầu
trên một miếng đá thấp, và toàn
bề nằm trên một phiến đá chân
bàn rộng lớn làm thạch bàn. Hòn
Chồng (1) lớn bằng một cái nhà
ba căn, hơi tròn, đập mạnh vào
mắt du khách: hình thù to lớn và
màu sắc xám xám của nó nổi hẳn
lên trên nền da trời xanh biếc và
ấm thắm xanh dợn trắng của
biển cả.

Hòn Chồng là một gốc trời
lạ thú, một danh lam xinh xắn,
làm tăng vẻ đẹp cho Nha Trang.

Từ trên, du-khách lần theo một
con đường mòn xuống bãi cát, rồi
đi trên các phiến đá bằng mặt, hay
leo qua mấy hòn đá nhỏ-nhỏ chồng
chất lên nhau. Nền tảng là một mô đá
nhẵn nhụi bằng một cái sân khá rộng.
Trên chót mô, nằm chễm chệ hòn
đá lớn nhất gọi là Hòn-Chồng.

Mọi người đều đề ý ngay đến
các chữ viết tên, cùng ngày tháng hay
còn nghĩ của các du khách, lưu lại
trên mặt đá bằng nhiều loại sơn làm
bị niêm. Các chữ cũ mới, đầy dẫy,
càng khắp, chứng tỏ lòng hăm mộ
của mọi người. (1)

Ngồi nghỉ chân dưới bóng hòn đá
râm mát, thì còn gì thích thú bằng.
Ta có dịp đưa tầm mắt ra ngoài
Đông Hải và Thái-Bình-Dương, nơi
mà trời nước gặp nhau, và cùng
mang một màu xanh gần như nhau.
Một vài con thuyền nhảy sóng chập
chờn, vài chiếc khác đang ra khơi,
cánh buồm thấp lùn thấp lùn, và mắt
hút sau vòm nước xanh biếc.

Có người lấy đồ nguội, bánh trái,
cùng nước ngọt ra ăn uống vui cười.
Có người nằm dài trên phiến đá.

1) Pháp văn gọi là PILE ROCHE, và
Anh Mỹ gọi là PILING ROCK hay
HEAP OF ROCKS

thả hồn theo trời mây nước. Thật là
thích thú. Thật là mát mẻ. Thật là
thơ mộng. Ta có thể quên được
trong giây lát các sự phiền não ở
chốn thị thành.

Trên Hòn-Chồng, phía mặt đá
day ra biển, mọi người đều chú ý
đến một dấu tay thật to tưởng dị
thường, ăn sâu vào trong đá.

Hình 2: Hòn Chồng ngó từ biển khơi vô dất liền, với dấu bàn tay trái
to tướng của ông câu không lồ ăn sâu vào đá, Phía trước của nền đá chân
tàn có dấu của một cái cần câu thật to.

Hồi xưa kia, không rõ là hồi thời
nào, có một « ông không lồ » đi theo
dãy núi Trường Sơn đến đây, ngồi
trên phiến đá thạch bàn ở Hòn Chồng
để câu cá ngoài biển Đông Hải. Ông
lão không lồ ngồi câu cá này, làm ta
nhớ đến Nguyễn Khuyến (1835-1910)
tức Tam Nguyên Yên Đỗ, người đã
chán chê quan trường, xin từ chức,
không hợp tác với tân triều. Vì thế
Yên Đỗ thích chữ « nhàn » bộc lộ
tâm trạng trong bài thơ « Thu Điếu »
mua thu câu cá :

Ao thu lạnh lẽo nước trong veo,
Một chiếc thuyền câu bé tẻo teo.
Sóng biếc theo làn hơi gợn tí,
Lá vàng trước gió sẽ đưa vèo.
Từng mây lơ lửng trời xanh
ngắt,
Ngõ trúc quanh co khách vắng
teo.
Tựa gối ôm cần lâu chẳng được
Cá đâu đớp động dưới chân bèo.

Ông không lồ này không phải
ngồi câu cá trong ao như Nguyễn
Khuyến, mà câu cá ngoài Đông Hải
rộng lớn, nhưng chắc cũng cùng một
tâm trạng hưởng nhàn. Tuy là ông
không lồ, nhưng lối câu của ông ta
cũng giống như lối câu của kẻ phàm
phủ như chúng ta, nghĩa là cũng
có cần câu, cũng có nhọt và lưỡi câu
nữa. Ông ta không phải như Khương

Thượng ngồi câu bên giòng sông Vị
có cần mà không có lưỡi, vì Khương
Thượng « câu thời, câu vận », câu
chờ thời.

Ông không lồ này ngồi câu có
cần có lưỡi đáng hoàng. Chắc ông
ta cũng mang tâm trạng của Trạng
Trình, Nguyễn Bình Khiêm, không
màng danh lợi, chỉ thích « cảnh
nhàn » :

Một mai, một cuộc, một cần câu,
Thơ thần dầu ai vui thú nào.
Ta dại ta tìm nơi vắng vẻ,
Người khôn người đến chốn lao
xao,
Thu ăn măng trúc, đông ăn giá,
Xuân tắm hồ sen, hạ tắm ao.
Rượu đến gốc cây, ta sẽ nhắp,
Nhìn xem phú quý tựa chiêm bao

Đó, ông không lồ này cũng
thích nhàn, ngồi câu cá ăn chơi.

Bỗng đâu phao động, cá ăn, chắc

có lẽ đây cũng là con cá không lồ nữa, lớn như cá voi. Nó đã ăn mồi. Ông ta liền giựt. Con cá bị lôi ra khỏi nước, bắn lên không trung. Nhưng rủi thay, con cá bèn sức ra rớt trên bãi biển. Ông ta liệng cần câu xuống đồng cá dưới chân, tay mặt vói chụp con cá trên bãi biển. Các ngón tay trái nắm chặt lại, nện vào Hòn Chồng nầy: dấu bàn tay trái nắm lại của ông ta nay vẫn còn trên hòn đá. Nhìn kỹ dấu tay, ta nhận thấy:

dấu ngón cái ở phía mặt to lớn, còn dấu ngón út ở phía trái nhỏ hơn. Cứ nắm tay trái lại, in trên cát, và so sánh thì rõ.

Nhìn kỹ ta mới nhận ra đó là một bàn tay trái của một « ông không lồ » nắm năm ngón lại, và ấn mạnh vào đá. Phải là một ông không lồ và có một sức mạnh phi-phàm mới ấn tay thủng vào đá thành dấu được. Cũng có lắm người tin rằng, xưa kia, hồi xưa hồi xưa, có ông không lồ thật sự: di tích bàn tay họ còn rành rành đó, ai mà chối cãi được.

Lắm người xúm nhau bàn tán, nói đến người tiền sử, người dị thường. Người này nói rằng, trên một trái núi nào đó của dãy Trường

sơn có một bàn chân mặt do ông không lồ in trên đá, và ở cách xa, thật xa, trên một trái núi khác có bàn chân trái của ông ta cũng lớn như vậy. Người khác lại bàn đến dấu chân tiên in trên núi Châu Tiên ở Long Điền Bà Rịa. Họ đều tin là có thật.

Có người cho rằng đây là một xảo thuật của một tay thợ chạm đá khéo léo, muốn tạo ra một ảnh hưởng huyền bí. Tuy bàn qua cãi lại nhiều, nhưng không ai rõ sự thật là thế nào cả. Đề thỏa mãn tánh hiếu kỳ, tôi cũng lân la đến nhiều bờ lão cùng dân chúng địa phương đề hỏi cho biết rõ về những chuyện huyền bí hay truyền thuyết về dấu tay không lồ kia. Nhờ thế, tôi được nghe một chuyện cũng kỳ thú về dấu tay ấy, mà tôi chưa thấy sách vở nào nói đến.

Còn dấu cái cần câu nữa. Trước khi chụp cá, ông không lồ liệng cần câu xuống đồng đá dưới chân. Nhìn kỹ, ta sẽ thấy một lần đá nứt rất dài, bề ngang cả thước, chạy dài từ đầu bãi có đá đặng nầy, đến đầu bãi có đá đặng kia, cong cong và thon thon như hình một cái cần câu vậy. Nghe qua câu chuyện lý thú, nhìn kỹ dấu tay trên Hòn Chồng xem

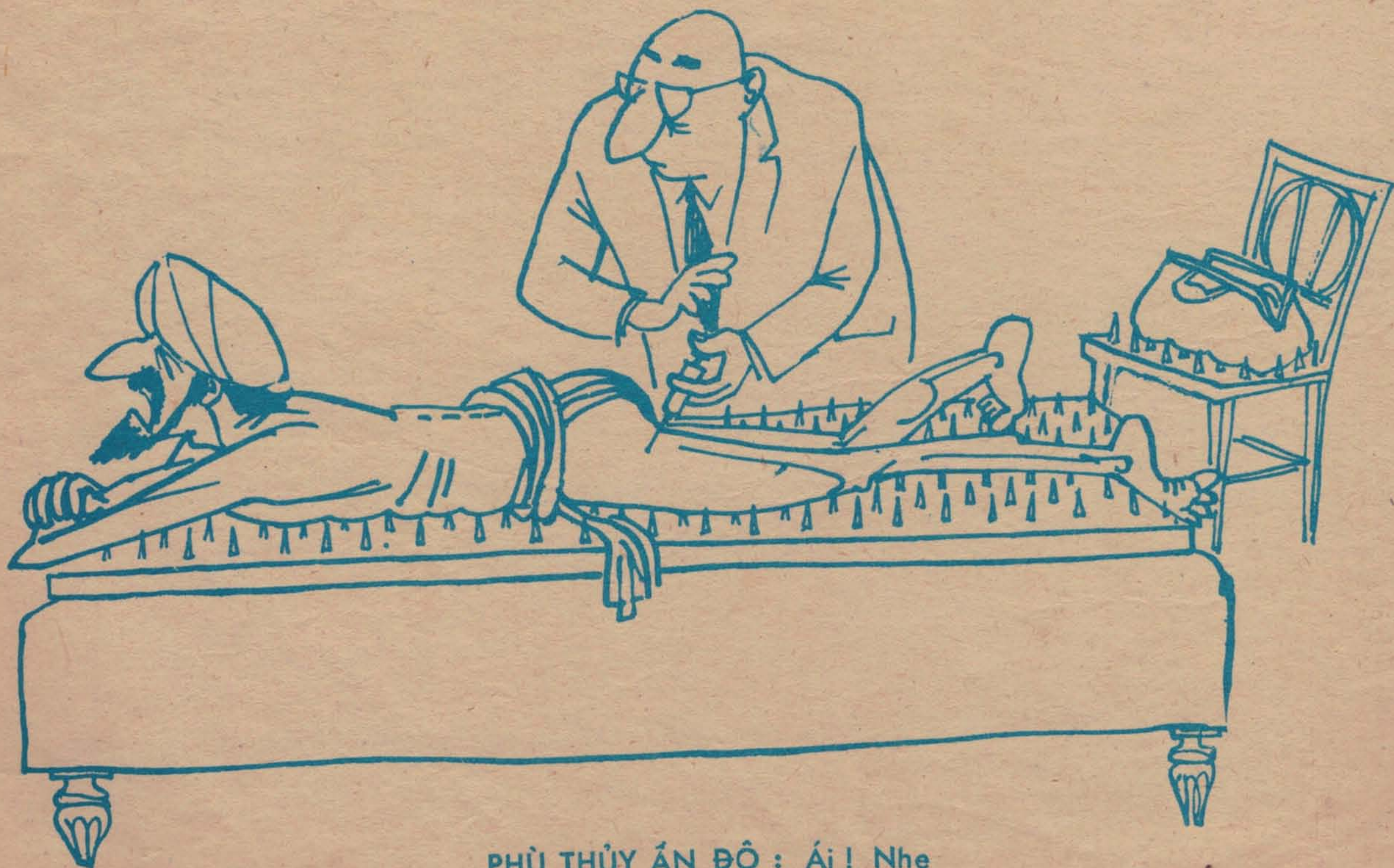
một hồi lâu dấu chiếc cần câu ăn sâu vào hàng đá dọc theo bãi biển, tôi cũng như một số du khách khác, không khỏi lấy làm lạ về sự trùng hợp rất ăn nhịp giữa câu chuyện và các di tích nơi thắng cảnh nầy.

Một số người đứng ngẩn ngơ, không biết câu chuyện có thật hay không, hay nó chỉ là một giai thoại, nhưng là một giai thoại lý thú, cũng như bao nhiêu sự tích khác về Hòn Vọng Phu, Tháp Bà... Dù sao, nó cũng đượm vẻ thần tiên, phảng phất hương vị của Lão Giáo, muốn an nhàn thoát tục, xa lánh chốn phồn hoa, gần với thiên nhiên trầm lặng.

Sự ăn khớp từ chi tiết một giữa các di tích và cốt chuyện khiến cho ta cảm nghĩ nơi nầy là đất thần tiên. Người Việt Nam rất giàu tưởng tượng.

Nghe sự tích Hòn Chồng, chắc ai cũng nghĩ đến truyền thuyết về dân tộc ta thuộc dòng dõi Rồng Tiên, Tuy nó có một cái vẻ hoang đường, nhưng nó là hương sắc nước nhà, làm cho đẹp đẽ giống nòi và non sông yêu dấu của chúng ta.

NGUYỄN TÀI NĂNG

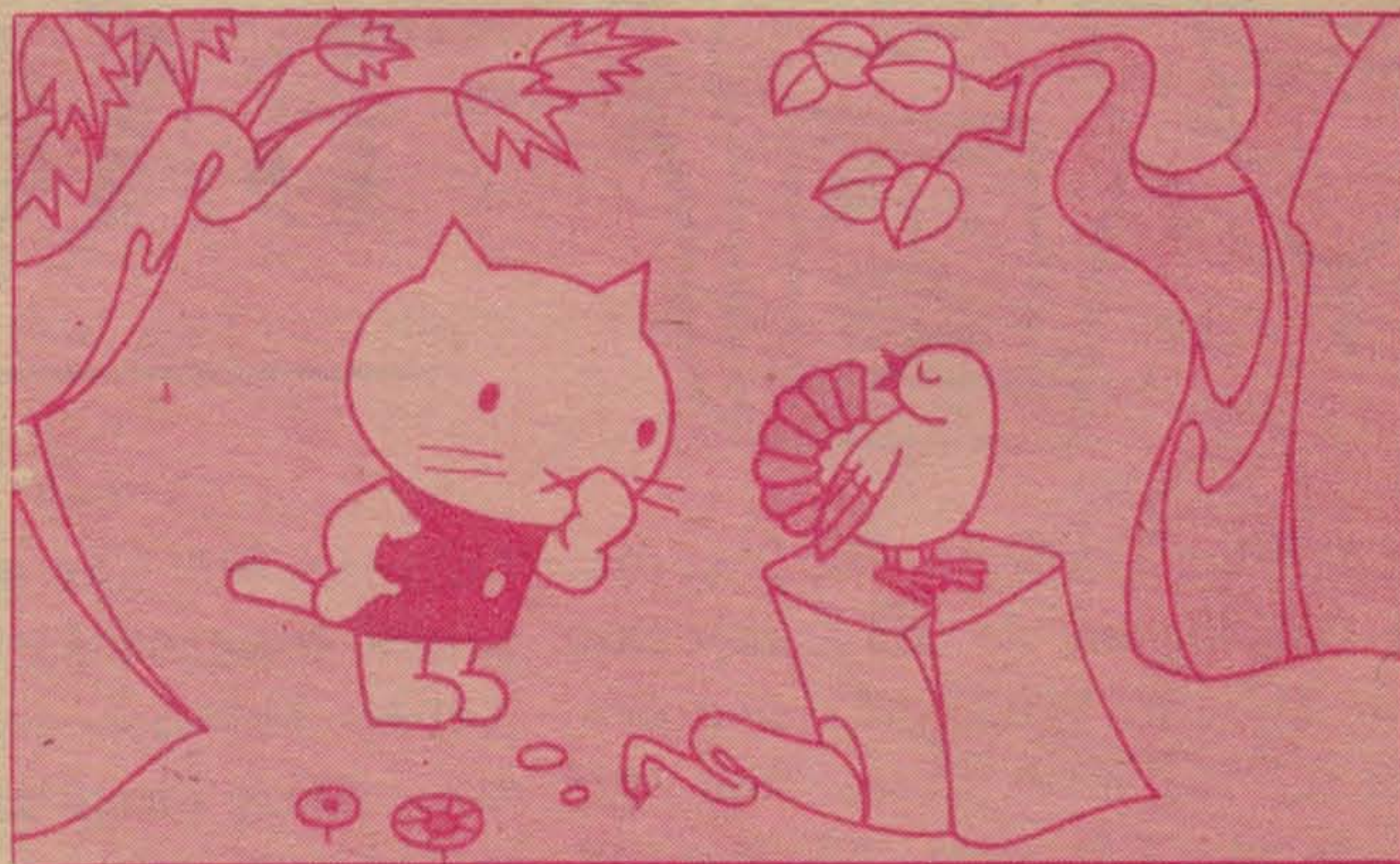
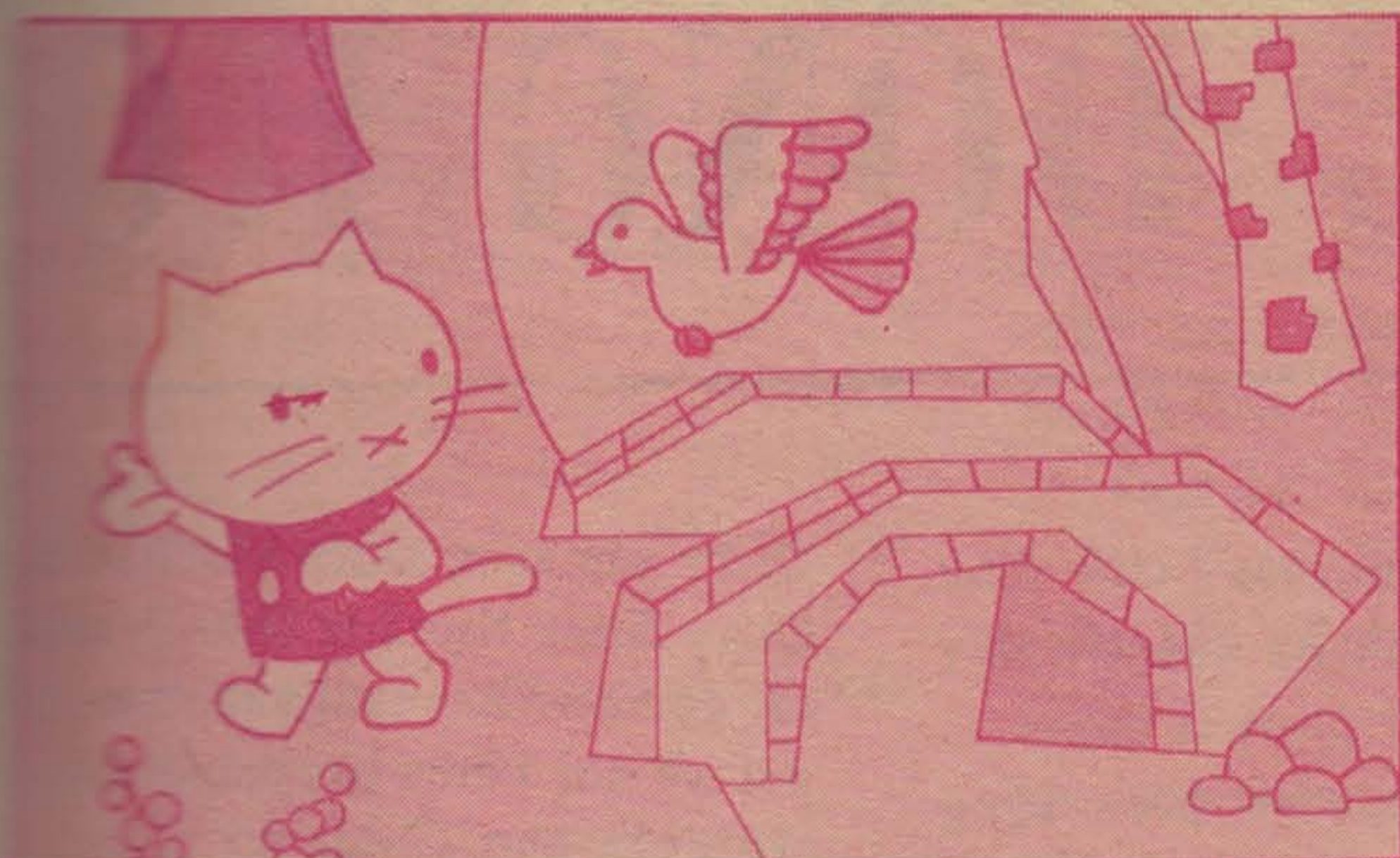

PHÙ THỦY ÁN ĐỘ : Ái ! Nhẹ nhẹ tay dùm chút, ông bác sĩ.

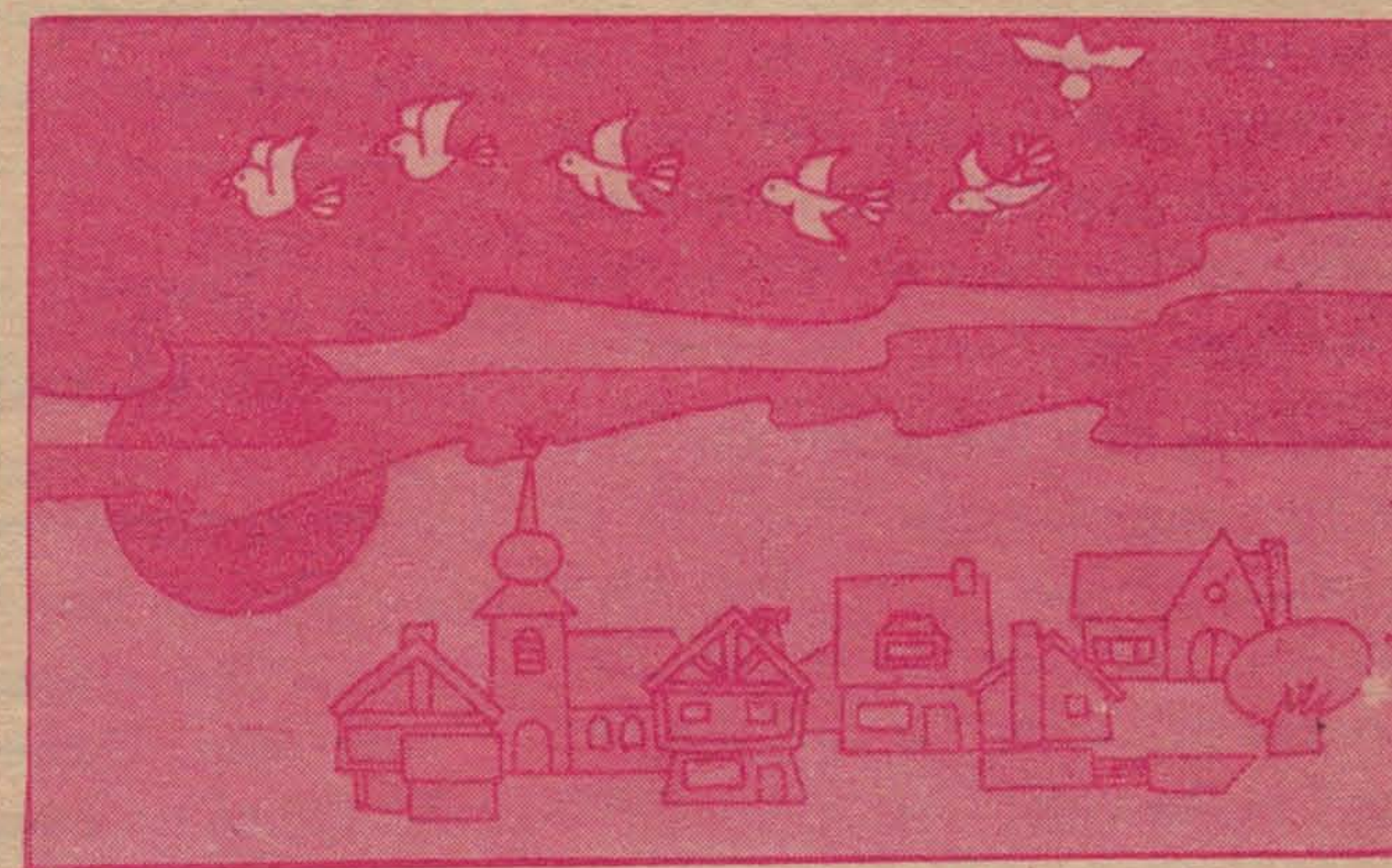
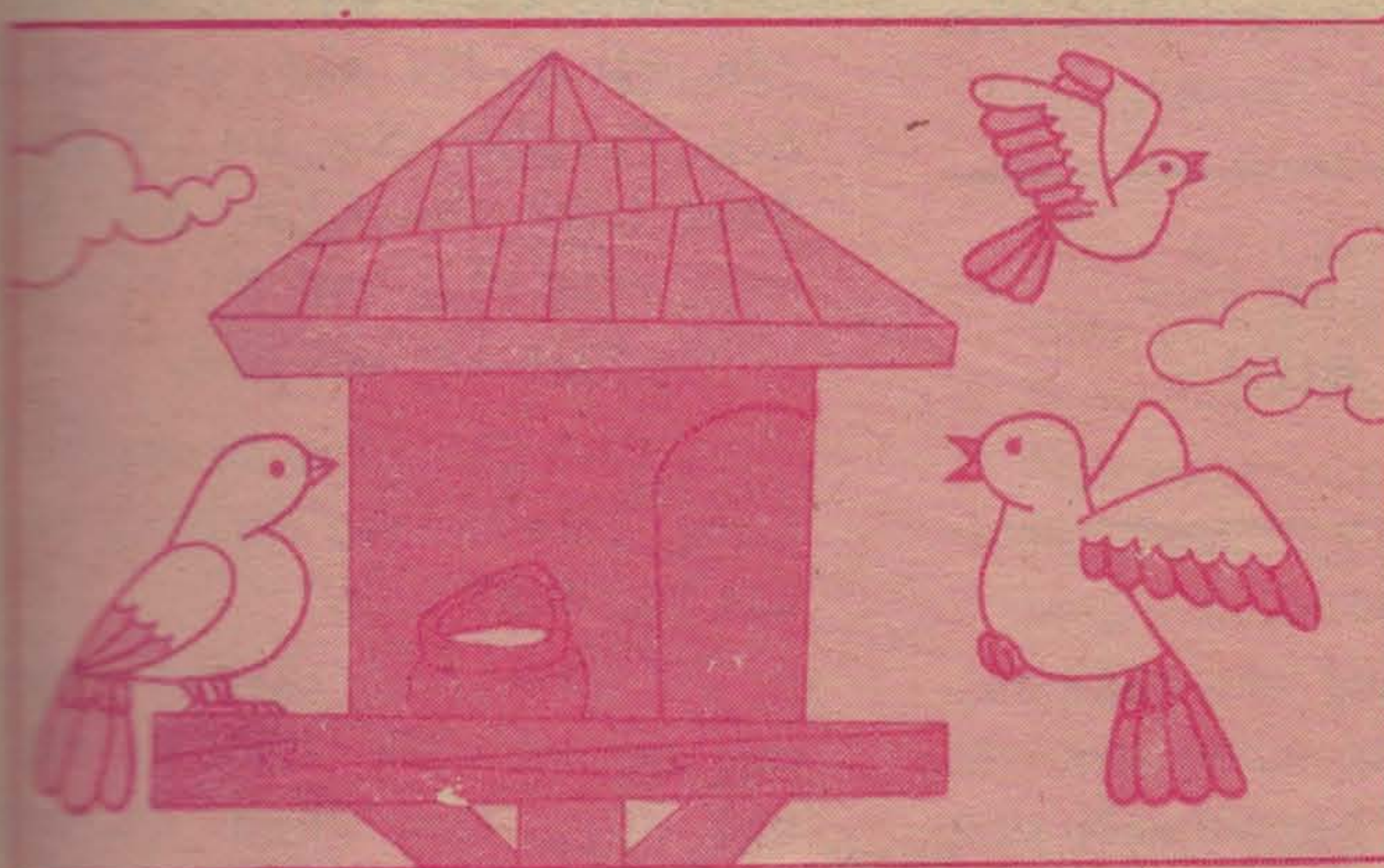
MIU MIU

BẠN CỦA CÁC EM LÊN SÁU

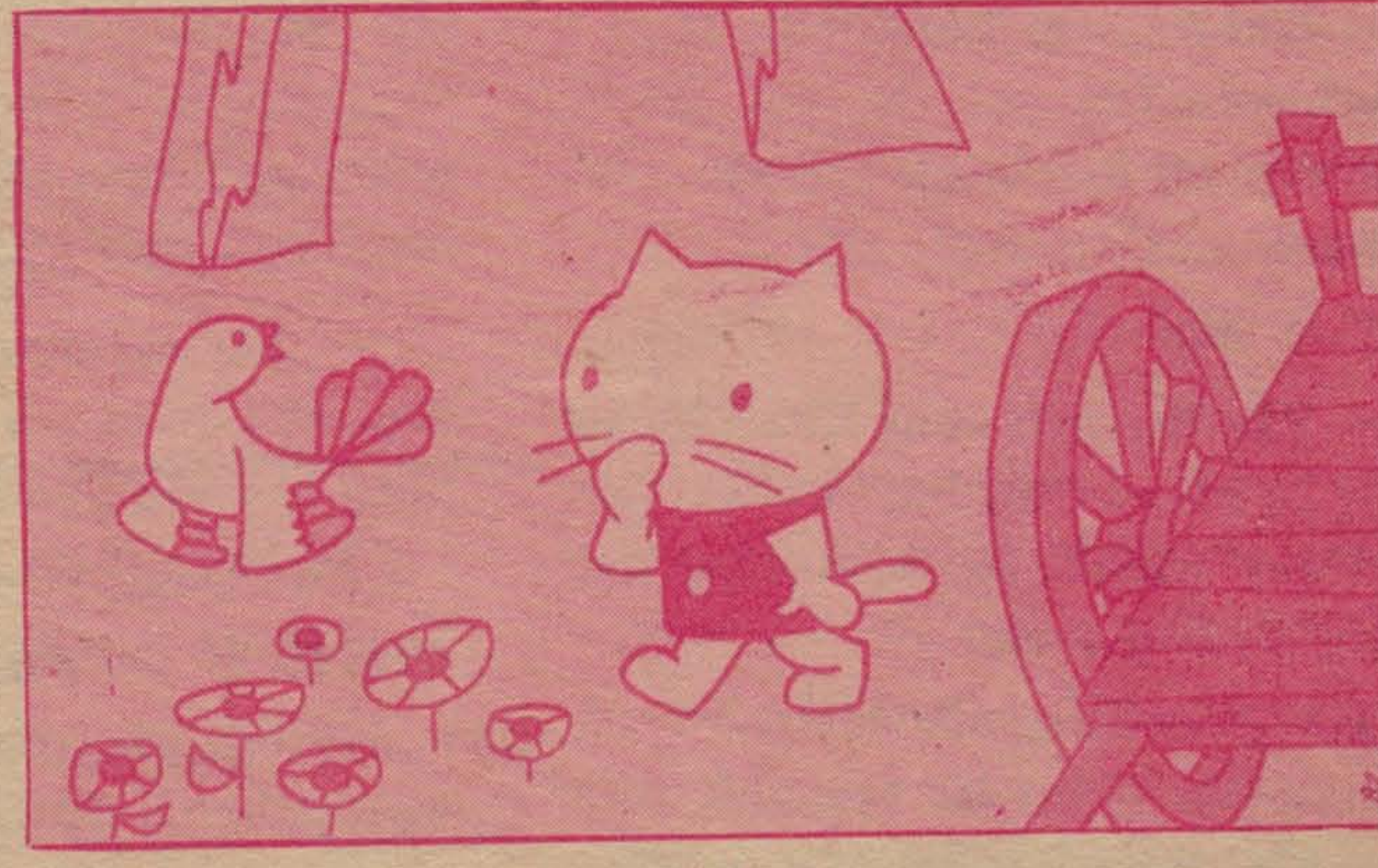
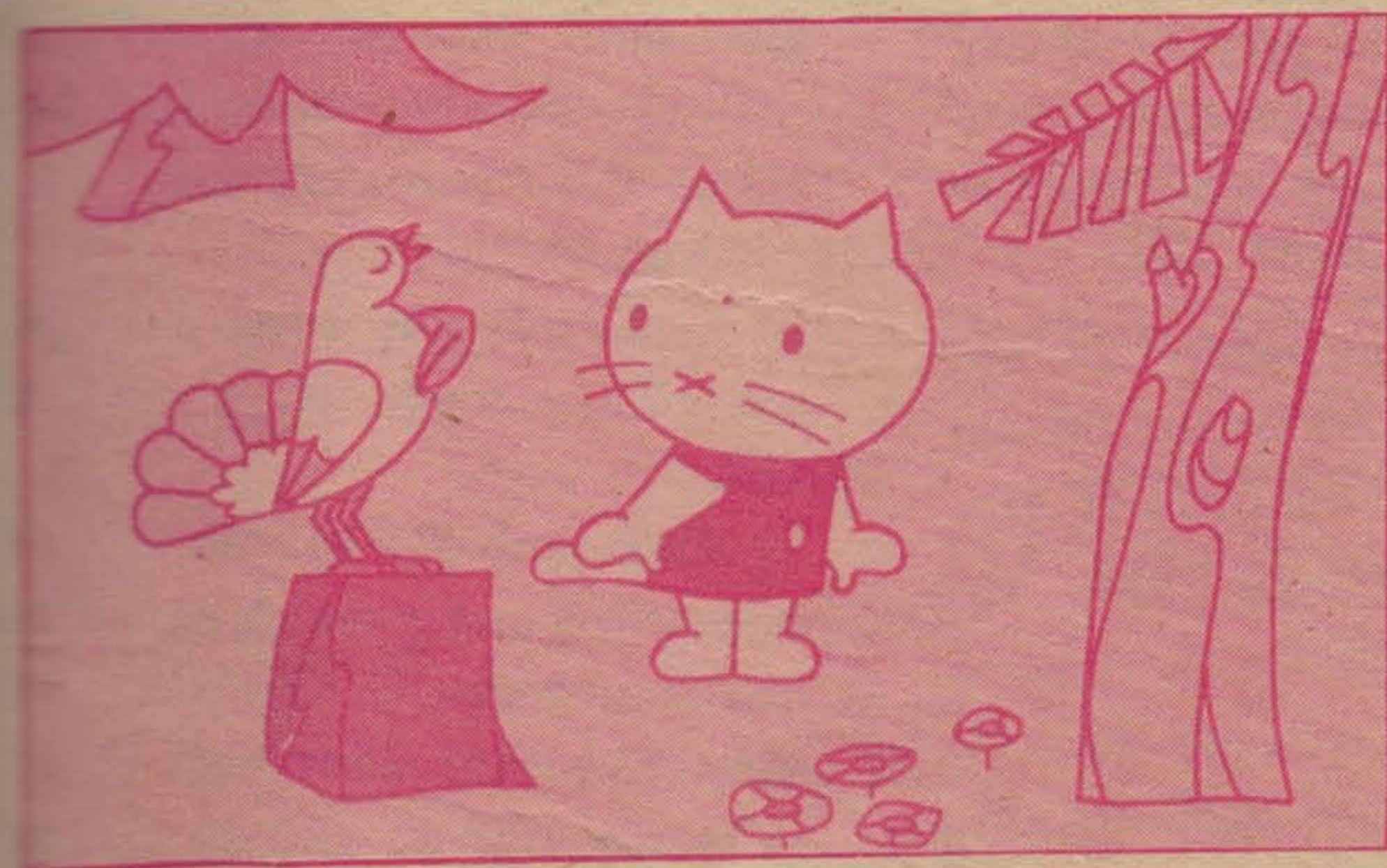
1) Một hôm Miu Miu gặp một chú chim. Miu Miu hỏi phép : « Chào anh chim. Tôi chưa gặp anh lần nào. Anh ở xa đây không? »

2) Chim giận dỗi : « Tôi ở trong làng. Nhưng đừng gọi tôi là chim. Tôi là bồ câu mờ ! » Miu Miu ngạc nhiên : « Thì bồ câu cũng là chim chứ gì ! »

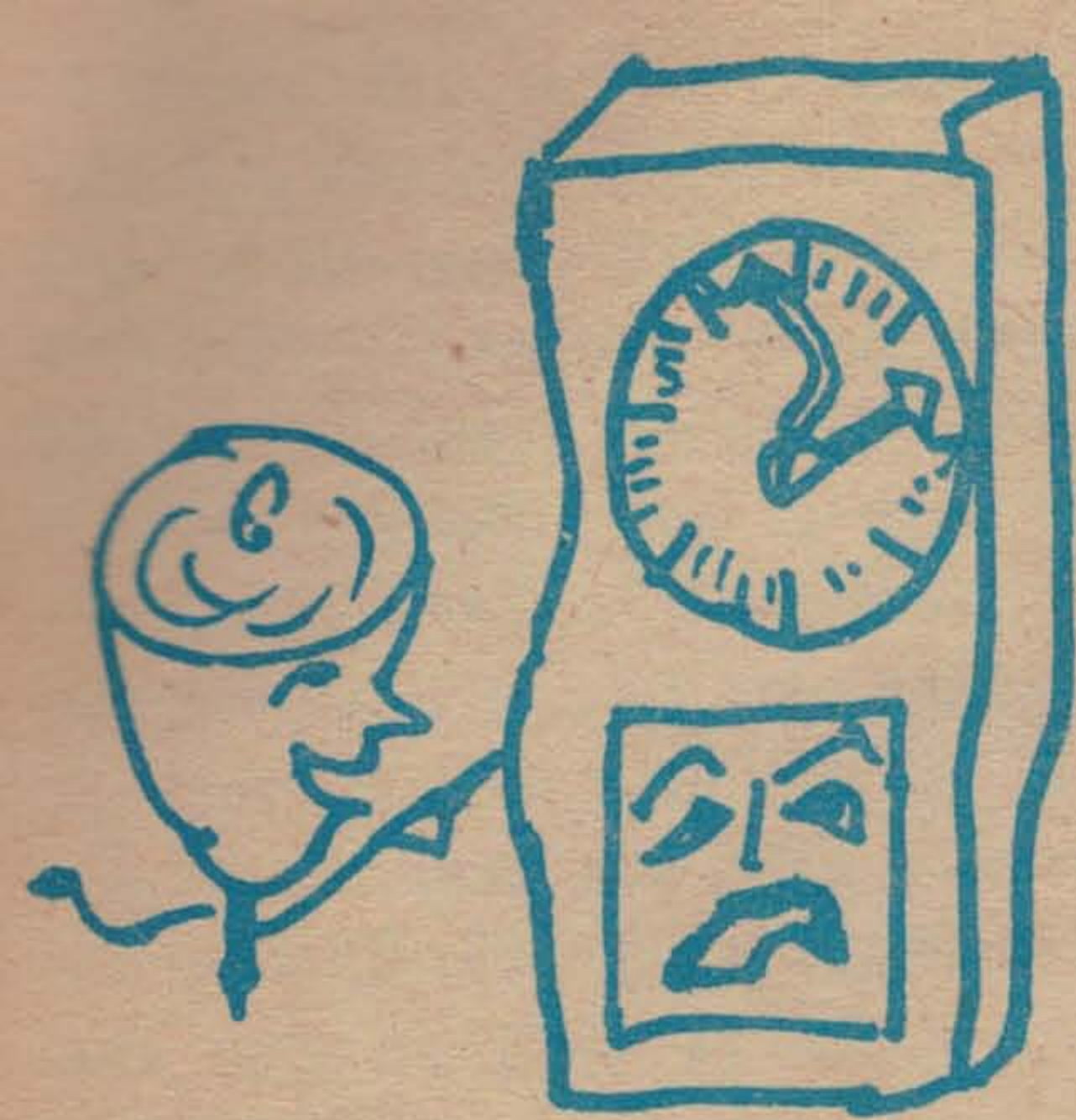
3) Chim cãi : « Khác nhiều chứ ! Này nhé, tụi bồ câu chúng tôi có biệt tài hơn chim rất nhiều. Thả tụi tôi dù xa bao nhiêu, tụi tôi vẫn trở về chỗ cũ được như thường. »

4) Miu Miu gật gù : « Thế thì tài thiệt. Nhưng các anh làm thế nào chứ ? » — « Dễ ợt mà, tụi tôi chỉ lượn ba vòng trên không là...hấp ! Tụi tôi thấy ngay được hướng bay về nhà ». »

5) Miu Miu gặng : « Nói thì dễ, nhưng làm mới khó. Ở trên cao hướng nào cũng giống hướng nào » Bồ Câu mỉm miệng : « Vậy tụi tôi mới khác chim. Tụi tôi có năng khiếu riêng. Bây giờ bồ câu gọi tôi là Bồ Câu chưa ? »

6) Rồi Bồ câu tiếp : « Thôi, Trời tối rồi. Tôi phải về kéo má la. Anh bạn nhỏ kêu meo meo kia ơi, anh làm ơn chỉ giùm cho tôi coi lối về làng là lối nào ! »

CƠN GIẬN CỦA BÁC ĐỒNG HỒ

Chị bóng bay hoàn toàn kiệt sức. Sinh lực của chị chỉ còn là một chút không khí lớn bằng ánh bóng đèn. Thân thể chị mềm nhũn, suốt ngày nay chị nằm liệt dưới chân ông bàn. Những làn gió nhẹ không làm chị nhúc nhích được.

Chị bóng bay sống bằng không khí, chị đã hết thời bay bổng rồi. Xung quanh chị là bầu không khí bao la, nhưng chị vẫn gặp đại họa vì thiếu chất dinh dưỡng ấy. Vật ít thông minh như ông Bàn mà bây giờ cũng đã sự cần thiết của những bàn tay từ thiện, cấp cứu.

Quá nửa đêm không vật nào còn dám hy vọng rằng chị bóng bay sẽ qua khỏi. Chúng đoán rằng bình minh tới, chị bóng bay sẽ chỉ còn bộ da cao su, không sót chút hơi nào để thở ra lần cuối. Chồi sẽ rất buồn bã làm nhiệm vụ tiễn đưa một vật hết sức dễ thương. Giỏ rác đã dành một chỗ danh dự cho chị bóng bay, mặc dầu nó hiểu tất cả những vật đến với nó đều bình đẳng tuyệt đối.

Chú con Quay dặn dò chồi :

— Khi đưa chị bóng bay ra giỏ rác anh nên đưa chị ấy một mình, đừng xếp chị ấy chung với rác rến, bụi bặm.

Chồi đáp :

— Vậy thì mất công quá. Nhưng tôi sẽ cố gắng. Chú hẳn khoản làm chi. Đẳng nào thì bụi bặm cũng gặp lại chị ấy ở giỏ rác.

Chú Quay Sừng nín thinh. Nhưng chú giận lắm. Một lát sau, chú quay Sừng bắt đầu gây chuyện :

— Này anh Chồi, sao anh chọn cái nghề kỳ cục vậy ?

Chồi hỏi lại :

— À ! Chú nhỏ này ! chú định phỉ báng nghề nghiệp của tôi đấy phải không ?

Quay Sừng đáp một cách lừng khừng :

— Tôi chẳng phỉ báng việc làm của bất cứ vật nào. Nhưng tôi xin thú thực, tôi không ưa nổi cái nghề đầy mọi vật ra Giỏ rác. Chắc thấy chị bóng bay lâm nạn anh khoái lắm đấy nhỉ, sắp có việc làm mà.

Truyện ngắn của LÊ TẮT ĐIỀU

Chồi cố nén giận :

— Chú nói năng cẩn thận một chút nghe. Đừng có chọc tức tôi. Không có chị bóng bay thì mỗi sáng tôi vẫn hoạt động như thường. Căn phòng này mà rời tôi ra vài ngày là mọi vật sẽ mặc áo mới, một cái áo toàn bụi, hừ đẹp đấy lắm đấy !

Quay Sừng cầu nhàu :

— Anh khỏi kể công. Tôi chỉ muốn anh biết phân biệt bụi bặm và những vật chúng tôi mến thương chẳng may mắc nạn. Đừng xếp chị bóng bay vào hàng ngũ bụi, khó nghe lắm.

— Tôi chỉ đưa ra một nhận xét thực tế : dù đi trước hay sau thì chị bóng bay vẫn gặp lũ bụi nơi Giỏ rác.

Chú Quay Sừng nghe nhắc tới chuyện đó lại nổi sùng :

— Bởi vậy, tôi xin nhắc lại, tôi không khoái được cái nghề của anh.

Cuộc cãi vã giữa chồi và con Quay đã đến chỗ căng thẳng. Chồi lắc lư muốn hất một ít bụi lên mặt Quay Sừng. Trong khi đó chú con

Quay sẵn sàng khiêu khích chồi. Chồi Quay Sừng tin rằng chồi là một vật rất độc ác. Chưa vật nào trong phòng nói về chị bóng bay bằng cái giọng tàn nhẫn như Chồi.

Cụ Sách phải can thiệp :

— Này chú Quay Sừng. Chớ cằn nhằn anh chồi. Trên đời có những vật lo cho ta lúc đến thì cũng có những vật lo cho ta lúc đi. Về đến, vật đi đều cần thiết và đáng quý. Ta phải cảm ơn tất cả. Chớ đừng trách chú Chồi. Anh ấy năng vun về nhưng tốt bụng.

Cụ Sách nói với Chồi :

— Chú Chồi cũng đừng giận Quay Sừng. Hẳn thương chị bóng bay quá nên mất bình tĩnh.

Nề lời cụ Sách chồi và quay sừng thôi ngằngh nhau. Chồi về một góc nhà đứng lặng thinh. Quay Sừng tiếp tục quay chung quanh chị bóng bay, theo dõi bệnh tình của chị, báo cáo cùng mọi vật trong phòng Ông Bàn cầu nhàu. :

— Suốt buổi chiều cậu bé ngồi bên tôi học bài. Chị bóng bay nằm ngay dưới chân tôi, sao chẳng lê ra chân cậu ấy nhắc nhở. Cậu bé biết chị sẽ thoát nạn ngay mà.

Anh ghế nói :

— Lúc ấy chị bóng bay đã yếu quá rồi, có muốn lê đi cũng chẳng nổi.

Đêm lạnh lẽo và ẩm ướt. Từ đợt sương mong manh lảng đãng trôi qua khung cửa sổ. Chị Rèm cửa cứ thấy thân mình nặng trĩu. Bình minh thủy tinh tưởng như cả căn phòng cô đơn trong chiếc thuyền nhỏ trôi trong biển sương. Khung cửa sổ hiện trên bình mực chỉ là một khoảng đen đậm. Bình mực băng khuôn

chị Hằng ở một nơi thật là xa.

Trừ bình mực mơ mộng và đáng sợ, mọi vật trong phòng đều chú ý tới hoàn cảnh bi đát của chị bóng bay.

Tất cả cố giữ sự im lặng để tỏ sự tôn trọng nỗi khổ của vật khác. Ông Tú cũng đang bị bệnh một găm trong xương. Ông muốn than thở chuyện đó với ông Bàn, kẻ đồng bệnh, nhưng không dám.

Sự chịu đựng trong yên lặng khiến ông Tú phiền lòng. Rồi ông cảm thấy cần gây gổ với bất cứ vật nào:

— Này bác đồng hồ, sao cứ kêu tích tắc hoài vậy?

Ông Tú vốn hiền hòa, Đồng Hồ không ngờ là ông giận nên trả lời một cách vui vẻ, đùa cợt:

— Tim tôi đập đó ông ơi!

Ông Tú gằn giọng:

— Bảo trái tim nhà bác cầm đi. Trong khi tất cả yên lặng bác cứ tích tắc, nghe vô duyên lắm.

Đồng Hồ kinh ngạc:

— Ô hay! Tôi làm bõn phận của tôi mà.

Bông hoa trên bàn hét lên:

— Bõn phận của bác độc ác lắm. Bác tích tắc, tích tắc xua thời gian tiến tới để giòng họ hoa chúng tôi chóng tới lúc già nua tàn héo. Chính bác là nguyên nhân của mọi thảm họa. Chúng tôi thù bác.

Thì ra Hoa vẫn thù đồng hồ từ lâu, nay được dịp cô ả đứng ngay về phía ông Tú.

Đồng Hồ bào chữa:

— Tôi làm việc một cách máy móc thật nhưng tôi đứng đắn, không có ý hại ai bao giờ...

Được dịp thoát khỏi bầu không khí im lặng nặng nề, mọi vật liên nhau nhao lên, tranh nhau nói. Không vật nào bên vực Đồng Hồ. Cuốn lịch tổ cáo:

— Nhất định bác Đồng hồ có gian ý. Một tờ lịch cũ của tôi đã than thở nhiều về chuyện ấy. Hẳn bảo rằng hần sinh ra đúng vào một ngày lễ. Hần có một ngày tuyệt vời, nhưng bác Đồng hồ ghen tức, bác ấy tích tắc nhanh hơn thường lệ để

ngày riêng của tờ lịch chóng hết. Trước khi rớt xuống tờ lịch còn dặn dò tôi là đừng bao giờ tin tưởng ở sự liêm chính của bác đồng hồ.

Anh Điều Giấy mới tới, nằm trông găm tử cũng góp lời:

— Trường hợp của tôi thì ngược lại. Sáng hôm qua, tôi mong cho chóng tới chiều để được bay bổng, nhưng bác đồng hồ cố tình tích tắc thật chậm, kéo thời gian chạy chậm lại để trêu tôi.

Ông Bàn cầu nhậu:

— Tôi không cần biết Đồng Hồ làm việc nhanh chậm ra sao. Nhưng trong trường hợp mọi vật buồn bã, im lặng thế này mà anh ta cứ thản nhiên tích tắc, nghe không được tý nào. Tôi đồng ý với nỗi bất bình của ông Tú.

Riêng chú Con Quay thì hoàn toàn mất bình tĩnh. Nghe nói có vật xua kéo thời gian làm hại vật khác, chú Quay Sừng phóng ra giữa nhà xoay tít, lớn tiếng:

— A! Chính bác đồng hồ xua thời gian chạy nhanh hơn để chị bóng bay sớm xếp lếp phải không? Vậy mà tôi cứ ngu dại tin tưởng vào bụng đầy máy móc chính xác của bác. Nếu bác rời nóc tủ xuống đây chắc chắn tôi sẽ lao thẳng vào thân bác, cho bác vỡ mặt ra.

Lời khiêu khích, thách thức của Quay Sừng quả là hơi quá đáng. Cụ Sách, ông Cung tên định can thiệp, nhưng không kịp. Bác Đồng Hồ nói một cách rất bình thản:

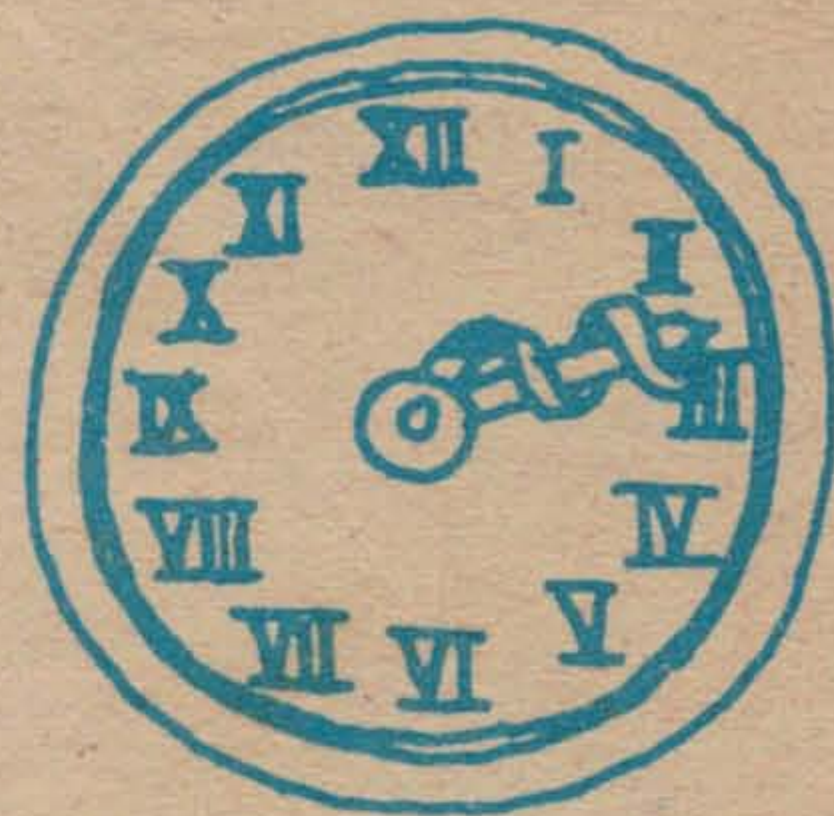
Thư từ bài vở xin gửi về:

NHẬT - TIỀN

tòa soạn tuần báo Thiếu Nhi
159 Thiệu Trị (Phú Nhuận)
SAIGON

— Quý vị hiểu lầm tôi quá. Để chứng minh sự ngay thẳng của tôi, tôi sẽ ngừng chạy. Rồi quý vị coi...

Sự bình thản che dấu một cơn giận khủng khiếp. Nói chưa dứt câu bác Đồng Hồ nhảy thẳng từ nóc Tủ xuống nền nhà. Mặt kính nứt ra, cây kim dài cong đi và ruột gan bác lộn tung phèo hết cả.

Bác Đồng Hồ nằm bất động, những tiếng tích tắc biến mất.

Tiếng nói của mọi vật trong phòng cũng biến mất. Bông hoa lặng đi, cảm thấy nước trong bình, dưới chân lạnh ngắt. Ông Bàn rung mình kinh hãi làm ống bút và bình mực thủy tinh suýt lộn nhào. Chú Quay Sừng đảo một vòng rồi lúi lúi trở về đứng bên cạnh chị bóng bay không dám hó hé.

Không còn tiếng tích tắc, mọi vật lắng nghe tiếng thời gian đi qua. Chú Quay Sừng thấy vết chân thời gian trên mình chị bóng bay. Bông Hoa cảm thấy chân thời nặng trĩu trên chính một cánh sắp tàn của nó. Bình mực thấy thời gian cặp kè những làn sương mỏng lướt qua cửa sổ. Và ông Tú, vật phiền trách bác Đồng Hồ đầu tiên cũng không còn nghi ngờ chi nữa. Thời gian đồng lõa với lũ mọt, gặm nhấm thân thể ông một cách đều đặn, bền bỉ.

Ông Tú nói với Đồng Hồ:

— Xin lỗi bác, chúng tôi hàm hồ ngu dại quá. Chắc bác bị thương nặng lắm?

Bác Đồng hồ nói nhỏ:

— Đừng chú ý tới tôi. Hãy ngắm thời gian đi, ngắm thật kỹ.

— Chúng tôi hiểu rồi mà.

Mọi vật cùng cất tiếng xin lỗi Đồng hồ. Khi đó, Đồng hồ mới bớt giận:

— Quý vị thấy đó, tôi chẳng hề

có liên lạc riêng tư gì với thời gian. Công việc của tôi chỉ là đếm... Nhiệm vụ của tôi nào có khác gì ông Lịch, chỉ tỉ mỉ hơn một chút mà thôi. Tôi không gian lận ngày vui hay phá phách những kẻ mong chờ.

Chú Quay Sừng ân hận, bỏ chị bóng bay, chạy quanh bác đồng hồ :

— Bác bị thương nặng quá.

Đồng hồ mỉm cười tha thứ :

— Không sao ! chỉ cần được săn sóc một chút là tôi hoạt động điều hòa lại ngay.

Ngừng một lát, bác nói tiếp :

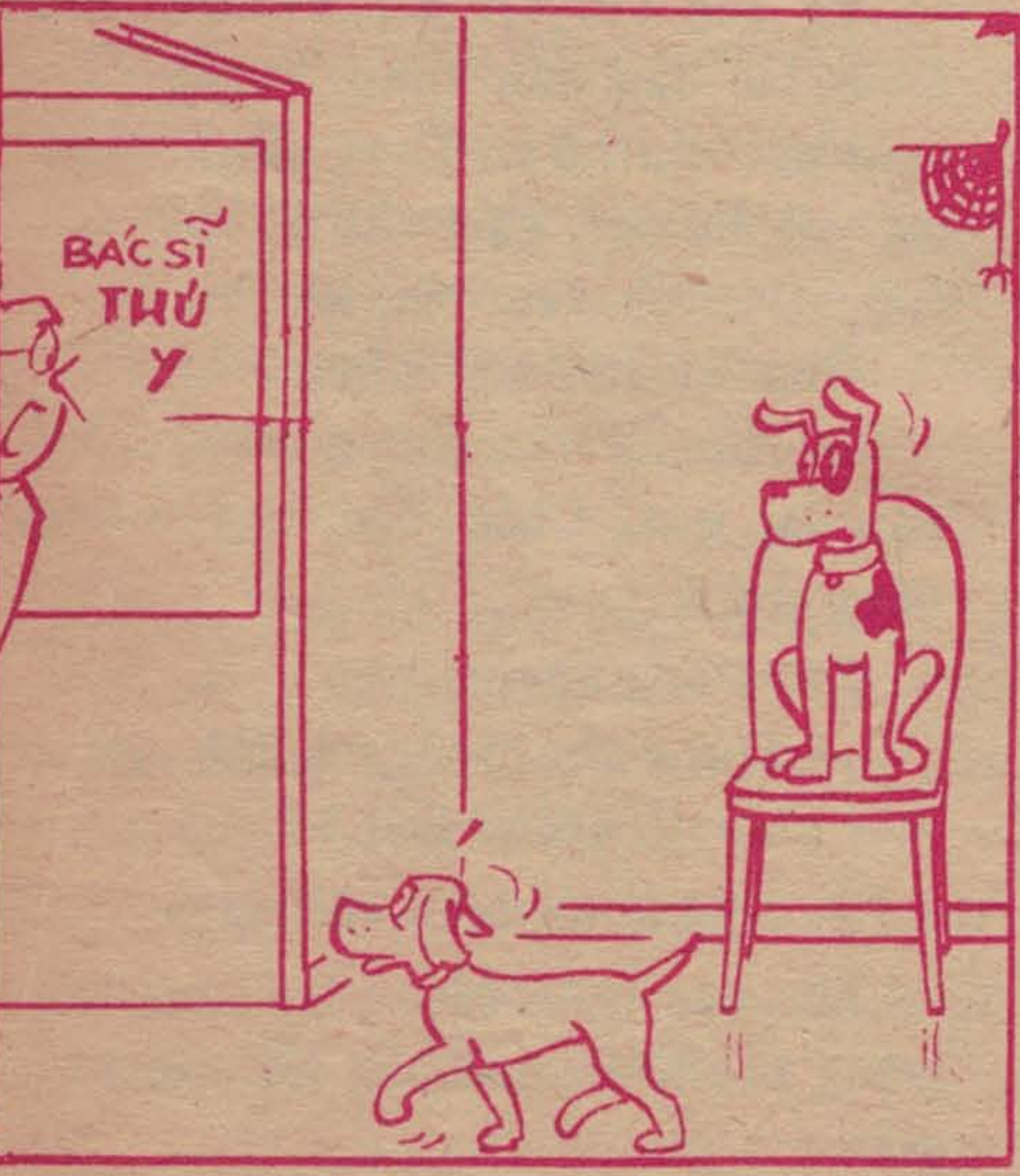
— Bây giờ tôi có cố gắng chạy lại cũng vô ích, thời gian bỏ tôi một quãng khá xa rồi. Có một điều thật đáng tiếc là sáng mai tôi không thể gõ chuông kêu chú bé dậy sớm.

« Chú bé dậy sớm » đó là nguồn hy vọng mong manh cuối cùng của mọi vật. Bình minh tới, nếu chú bé còn ngủ thì chị bóng hay không thể nào sống sót được.

Nhưng sau cơn giận, sau cái nhảy tai hại, bác Đồng hồ mất hẳn khả năng gõ chuông.

Mọi vật vô cùng lo âu nghĩ tới buổi bình minh đến trong lặng lẽ.

LÊ TẤT ĐIỀU

BÁC SĨ THÚ Y : Khách hàng kế tiếp !

BÀI LUẬN

hay nhất lớp

Trường Tiểu học CÁI BÈ
Lớp : NĂM 4
ST số : 60 HS

Tên : PHẠM KIM ÁNH
Lời phê : KHÁ
Điểm : 8/10

Đề : Em đã làm một việc, mà em cho là việc thiện. Vậy em hãy thuật lại việc thiện đó và nói cảm tưởng của em.

Nước Việt Nam là một nước đã có chiến tranh, nên thường xảy ra những tai nạn bất ngờ như : bão lụt hỏa hoạn v.v..., chẳng hạn ta có nhớ năm Mậu thân, đã gây bao cảnh màn trời chiếu đất, đã có bao người phải gánh chịu tài sản bị tiêu tan» ăn không đủ no, áo không đủ mặc, không có nơi nương tựa. Đề xoa dịu bớt nỗi đau thương của đồng bào chẳng may ấy, nên nhà trường em có tổ chức một cuộc lạc quyền gồm có tất cả học sinh các lớp, trong đó có em tham dự.

Cuộc lạc quyền được tổ chức vào ngày 25 tháng 5 năm 68 chúng em có mặt tại phòng hiệu trưởng. Lúc tám giờ sáng dưới sự hướng dẫn của ông hiệu trưởng và quý thầy cô. Chúng em được chia ra từng toán... mỗi toán đi vào mỗi ngõ... riêng toán chúng em cũng thi hành phận sự tiến thẳng về tận cổng làng. Trên con đường mòn từ cổng làng đến tận xóm. Hai bên đường trên cành cây những hạt sương đêm còn đọng lại trên cành cây lóng lánh như kim cương trên cành cây là đà rừ

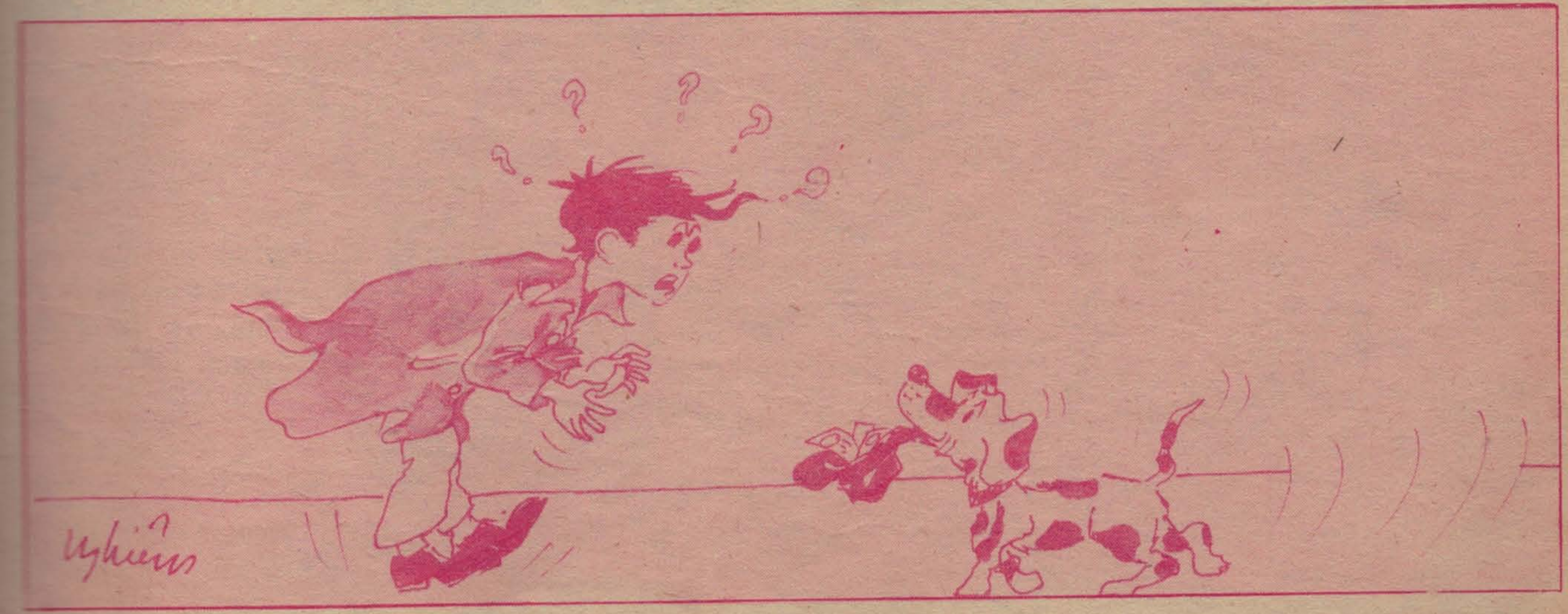
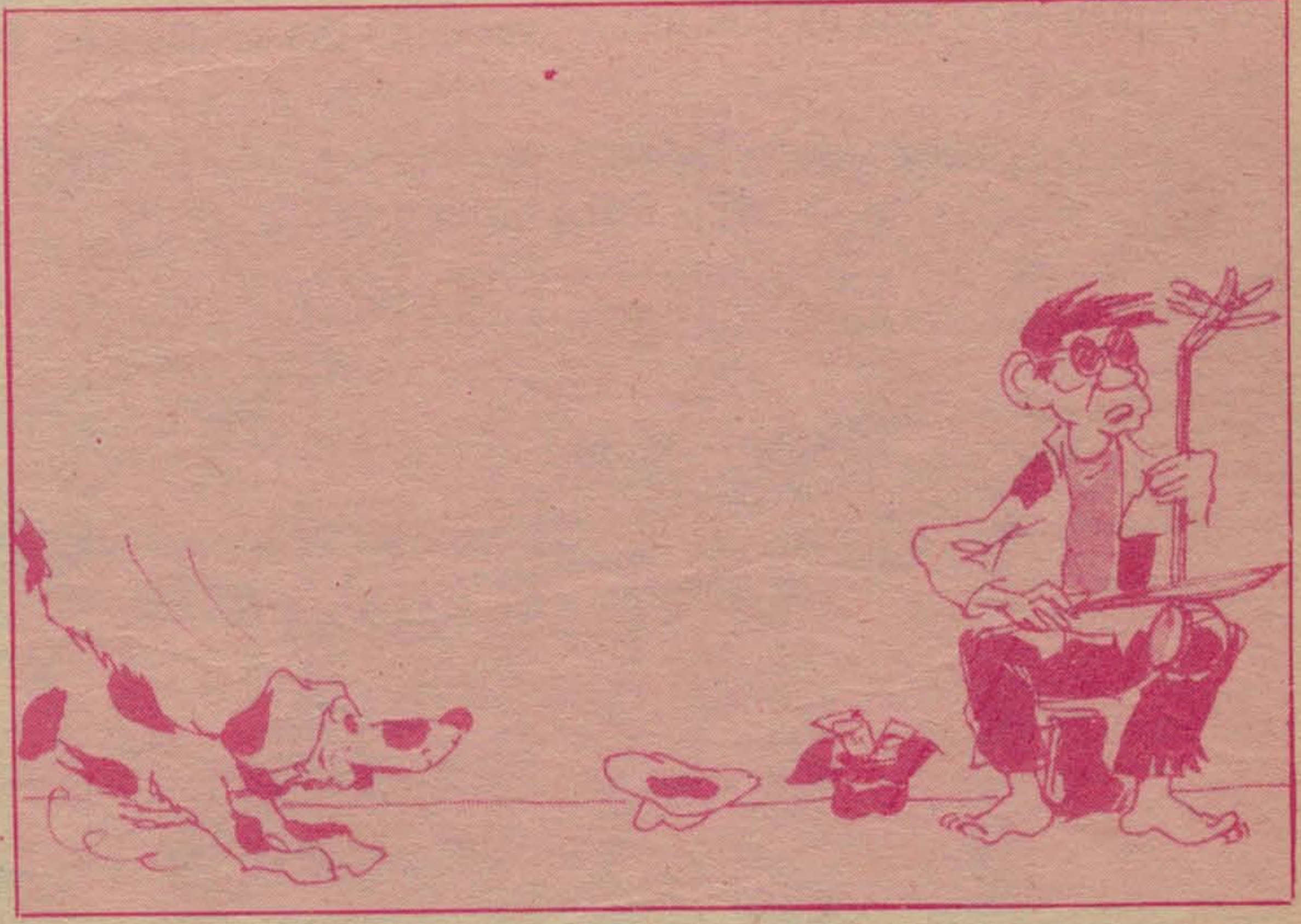
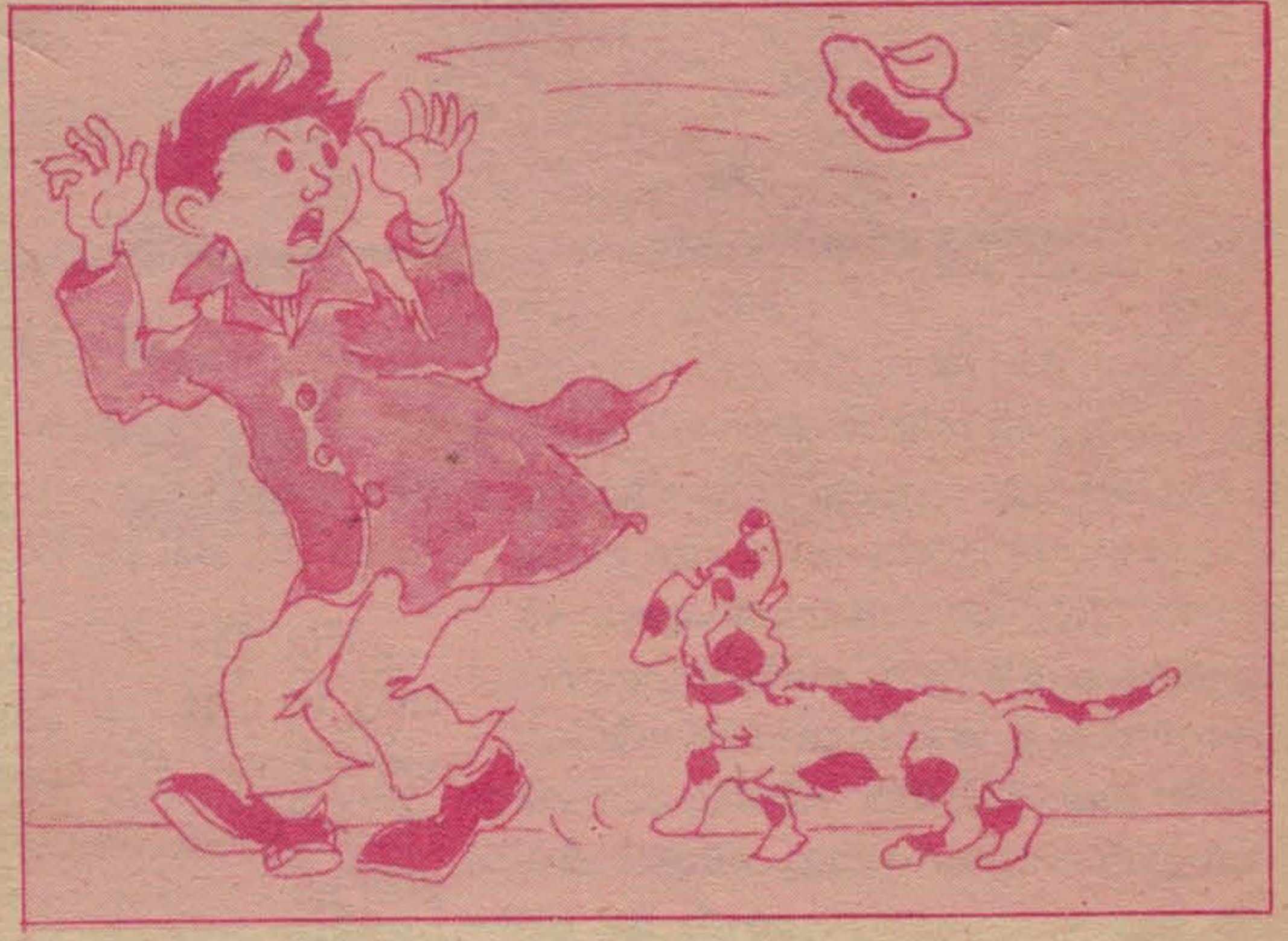
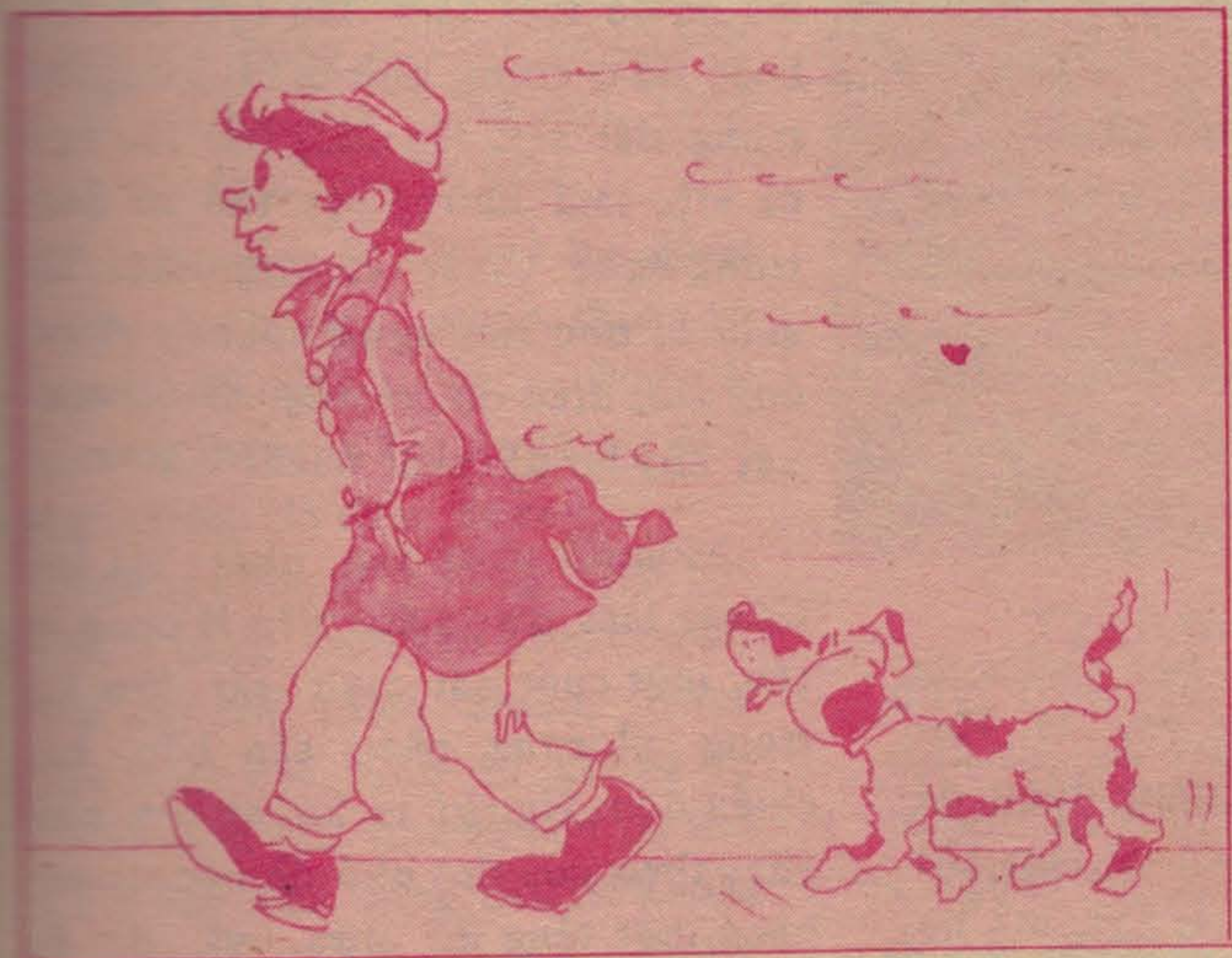
ngon tiếng chim ca hát liu lo như chào đón một ngày mới tươi đẹp. Chúng em mãi miết bàn tán xôn xao thì đã đi quá nửa đường, và cũng đi sâu vào tận xóm. Chúng em liền tản hàng, chia mỗi người đi đến từng một căn nhà. Nhờ sự hiểu biết và lòng từ thiện của dân trong xã, nên chẳng bao lâu toán em đã quyền được rất nhiều nào mừng mền, quần áo, gạo, sữa, đường, tiền, và còn biết bao thực phẩm khác.

Chúng em ăn những quà đó về trường lúc bốn giờ chiều trong ngày và giao những quà ấy cho hiệu đoàn của trường. Sau cuộc lạc quyền ấy toán chúng em đã quyền được rất nhiều hơn các toán khác, nên được hiệu trưởng khen tặng. Chúng em ra về mỗi người mỗi ngả. Riêng em cảm thấy sung sướng cõi mở vô cùng, vì đã làm một việc thiện. Tuy những quà ấy không được đẹp, nhưng nó là một phần nào và làm xoa dịu nhưng nỗi đau thương ấy, đề xứng đáng với câu « Lá lành đùm lá rách » hay « Miếng khi đói bằng gói khi no ».

ĐỌC VÀ CỔ ĐỘNG NHIỀU EM ĐỌC

THIEU NHI

là giúp cho tờ báo của các em sống lâu dài

CON NGƯỜI Thời Tiên Sử

THÚY UYÊN Suy tầm

Trước đây hàng mấy triệu năm, trên trái đất có một người sinh sống, mà các nhà bác học gọi họ là « người khỉ », vì họ giống khỉ nhiều hơn giống người. Thật vậy, các thói quen và nếp sống của họ có nhiều điểm rất giống với loài khỉ hiện nay. Giống « người khỉ » đó, tiến bộ dần dần để thành giống người thông minh như hiện nay.

Bao nhiêu ngàn năm đã trôi qua,

trước khi ta thấy được sự tiến hóa đó, ta hãy thử nhắc lại những bước đầu trong việc cấu tạo nên nền văn minh của loài người.

Hồi đầu thời tiền sử, chúng ta thấy có một loại người gọi là Homo-erectus. Họ không chịu dùng đá có sẵn trong thiên nhiên để làm khí giới như những người trước, mà họ bắt đầu biết đẽo đá để làm những vật dụng thô sơ đầu tiên. Đó là thời

gian đầu của nền kỹ nghệ của loài người : « thời đại đồ đá ».

Lần lượt sau đó, loài người đã có thể nhóm lửa, cất nhà, nấu món ăn, mặc quần áo làm bằng da thú đã nạo sạch, và được khâu lại bằng kim làm bằng xương. Bây giờ họ không ngủ ở bất cứ chỗ nào như trước nữa, mà họ đã biết làm lều lợp da thú, hoặc họ ở trong những cái hang, đào trong đất sét. Họ cũng bắt đầu ngay cả việc làm những vật thô sơ dùng trong nghệ thuật : những nhạc khí giản dị như những cái còi hay những ống sáo, điều đó chứng tỏ óc nhận xét của họ đã phát triển.

Món đồ phức tạp nhất mà loài người làm được đầu tiên là cung và tên, một cuộc cải cách rất lớn lao trong phương pháp săn bắn, hay chiến đấu. Người ta không còn phải chạy theo con thú nhỏ để ném chúng bằng một tảng đá nữa, và do đó loài người đã có thể chống cự lại được với các con thú lớn một cách

Những người sống trong hang đá, để dành đồ ăn cho mùa đông, bằng cách hun khói chúng trên giàn gỗ.

Những người đầu tiên, nhóm lửa bằng cách cọ một thanh gỗ trong hốc của một khúc gỗ.

khôn ngoan và hữu hiệu hơn.

Các thế kỷ qua đi, « Homo-érec-tus » (người dùng đá), nhường chỗ cho « Homo-sapiens » (người dùng gỗ).

Đối với những người trước, những người này đã làm được những món đồ hoàn hảo hơn rất nhiều.

Họ không những dùng xương thú, mà còn dùng ngà voi, và những món đồ mà họ làm bằng ngà, càng mỹ mãn tốt đẹp, tinh vi hơn.

Những miếng đá lửa mà họ dùng lửa, đều được mài nhẵn thín; và những người đã biết dùng những cái chày cứng, hay những dụng cụ làm bằng gỗ cứng, để đập đá ra :

« Người dùng gỗ » cũng tiếp tục mài thân bằng cách săn bắn, câu cá, bẫy hái cây trái thiên nhiên, trong lúc vẫn học các cách để chống cự hữu hiệu hơn với những con dã thú lớn. Họ bắt đầu dùng đến trí khôn, ví dụ như bằng cách tìm sự giúp đỡ của loài chó, giúp họ trong việc giữ nhà, và săn bắn.

Đó là những nếp sống của loài người thời nguyên thủy, nhưng người ta đã có thể phân biệt được những dấu hiệu, để tiến về loài người thượng cấp, và hoàn bị hơn của thời nay.

Từ cả triệu năm trước đây, trên trái đất có một người đầu to, và trán thấp. Sự thông minh của hắn ta đã mở mang hơn « người khỉ », và hắn cũng đã mất đi cái dáng đi xấu xí của giống người này.

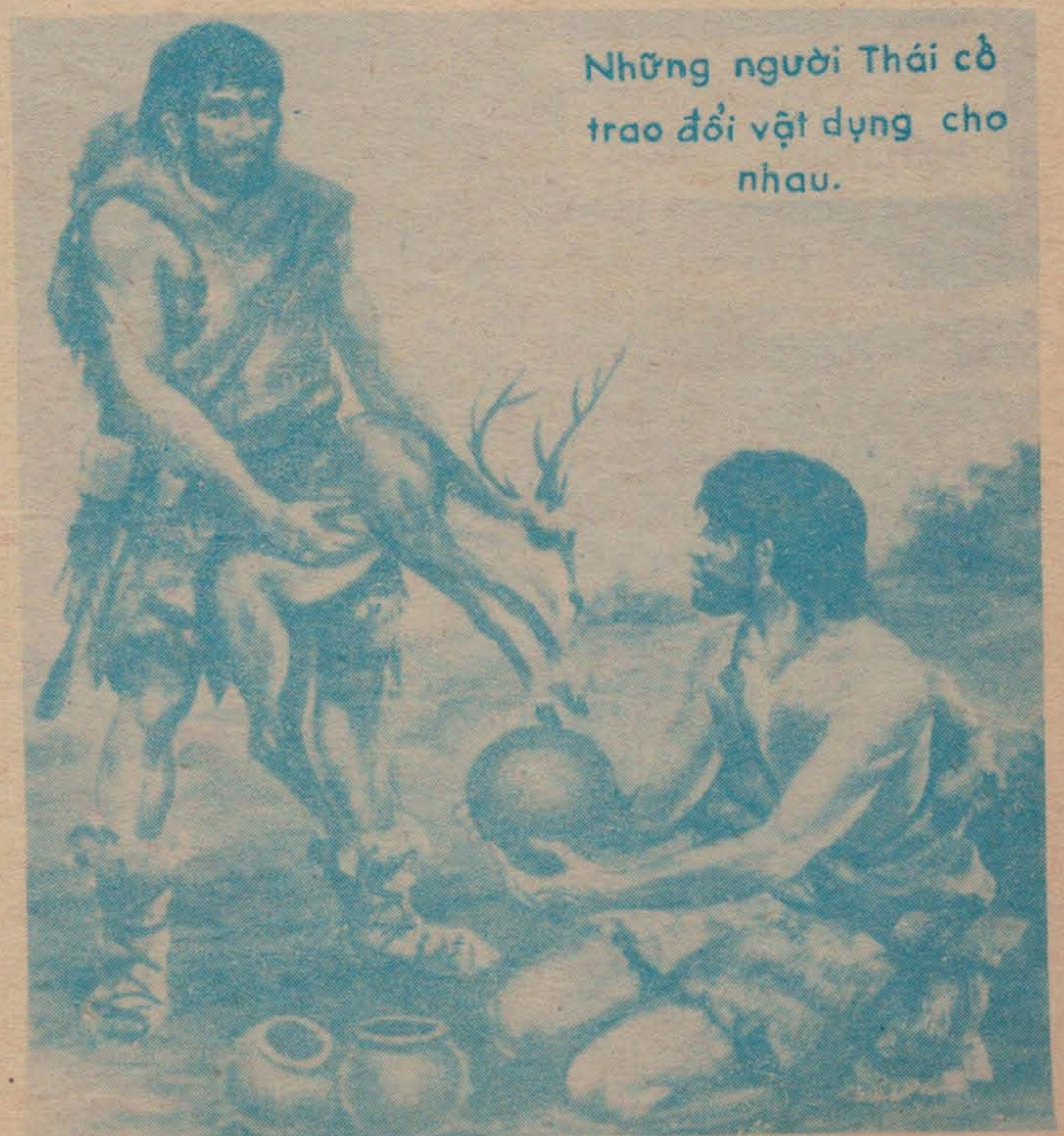
« người dùng đá », không chịu chỉ dùng đá hòn, và dùi đá nữa. Họ đã bắt đầu biết làm những món đồ thô kệch đầu tiên bằng đá, nhờ vậy mà săn bắn và tự vệ được.

Những người thái cổ săn gấu.

Tổ tiên xa xưa của chúng ta mặc quần áo bằng da thú, được khâu lại với những cái kim bằng xương. Họ ở trong những lều có mui bằng da, hoặc những hang đào trong đá tảng.

Những người Thái cổ trao đổi vật dụng cho nhau.

VƯỜN HỒNG

Đề yêu đời

Nói chuyện gì bây giờ?

Bạn đến chơi, biết nói chuyện gì với bạn bây giờ? Đó là nỗi thắc mắc của người có lòng tốt, muốn cho người khác vui vẻ, và muốn bầu không khí thoải mái dễ chịu.

Các em ơi! Với ý hướng tốt đẹp như thế, mà chỉ vì không tìm được đề tài hay mà nói chuyện, rồi một ngày kia ta biến thành người đôi co mách lẻo thì các em yêu quý, thật đáng buồn biết bao!

Con đường đi tới sự đáng buồn đó không xa đâu em. Bởi vì trong khi mình đang đi tìm đề tài, mà lại có người gọi ra một câu chuyện nào đó về người thứ ba, thì lúc đầu, mình chỉ thấy là có đề tài tốt để nói chuyện cho vui mà thôi, hoàn toàn không có ý định làm khổ ai hết. Nhưng rồi câu chuyện sẽ đi xa, phê bình người khác thì ai cũng tìm ra điều xấu của người khác rất giỏi. Hoặc là nhắc lại một lời nói xấu, thì lương tâm mình tưởng như là yên ổn, vì: «chị X nói cô ấy thế này..., anh Y nói cậu ấy thế kia»... và nghĩ rằng mình không hề nói xấu gì ai hết. Các em ơi! nhầm rồi. Chỉ

nhắc lại một lời phê bình xấu về người khác, vô tình em làm ác rồi. Này nhé, trước nhất là liệu cái chị X, anh Y nói có đúng không đã nào, thứ đến là thử tưởng tượng, cái «cô ấy», «cậu ấy» nào đó mà nghe được lời nói xấu về họ, họ sẽ buồn biết mấy. Có thể họ sẽ giận và trách em nữa. Và còn đáng tội nghiệp họ hơn nữa là chỉ vì mình vô tình phê bình xấu có khi họ mất ăn mất ngủ, gia đình bè bạn họ buồn lây. Còn mình thì, theo nhà Phật, cái nghiệp ác về Miệng Lưỡi đó, mình sẽ phải lãnh một ngày kia.

Chị thiết tha mong các em cả trai và gái ráng tránh sự phê bình chỉ trích sau lưng người ta, hoặc nhắc lại điều không hay của người ta, để tránh gây buồn phiền cho người khác và hơn hết, đó là mình giữ gìn tư cách.

Để tránh tật đôi co mách lẻo và các tai hại mà nó sẽ gây ra, ta phải tập thói quen biết nói chuyện và các đề tài để nói phải gây hứng thú cho người nghe, đồng thời mình có thể học hỏi được luôn trong câu chuyện

ngô hầu nâng cao trình độ kiến thức của cả bạn cả mình.

Vậy, nói chuyện gì bây giờ?

Muốn có nhiều đề tài để nói chuyện, các em nên **dành nhiều thì giờ đọc sách báo**, các loại dùng để mở mang kiến thức, chứ đừng đọc loại nhảm nhí, thì mình sẽ có nhiều vấn đề cần học hỏi, cần bàn luận với bạn luôn luôn, người nào ta gặp cũng có những điều mà ta

không biết, ta nên học hỏi ở họ. Thí dụ em học chương trình phổ thông, bạn em học kỹ thuật, thế là em có thể gọi chuyện về kỹ thuật để bạn giảng cho mình những điều mình không biết. Được em biết đến tài, bạn em sẽ hết lòng giảng cho em, hai em sẽ say sưa bàn luận, chị nghĩ cũng vui thích quá, đâu cần phải lôi người khác làm nạn nhân trong lúc mình rồi rã phải không em.

Nói xấu người khác, điều đó gây thích thú cho mình thật đấy, nhưng đồng thời, nó cũng kéo nhân phẩm của mình xuống thấp, mình sẽ bị khinh bỉ vì dù người nghe có đồng ý với mình lúc đó, nhưng về nhà nghĩ lại, họ đâm ra sợ và ghét mình. Họ nghĩ: «**Kẻ mà nói xấu người khác với mình thì chắc chắn sẽ nói xấu mình với người khác**, vì đó là cái tật xấu của y mất rồi».

Các em yêu quý, để chứng tỏ rằng **sự có mặt của ta trên đời, không bao giờ là tai họa của người khác**, chị em mình ráng tập nói chuyện làm sao vừa học hỏi cho tâm hồn lên cao, vừa gây được niềm vui cho mọi người.

chị Đỗ Phương Khanh

Bướm Trong Vườn

Lan với Phượng

Tặng Trần thị Thúy Phượng đề nhớ năm xưa.

Vui buồn hạ đến, xuân đi
Cầm tay biết nói những gì bạn ơi
Mai này Lan, Phượng đôi nơi
Nẻo đường vào lớp nay thôi giã từ
Bâng hoàng nhớ kỷ niệm xưa
Xem hàng nhứt ký như vừa bên nhau
Phượng tên mùa hạ, ve sầu
Càng trường đồng lớp mến nhau
đậm đà

Bây chừ hai đứa cách xa
Lan đây Phượng đấy sao mà biệt tăm
Nhớ chẳng những buổi mưa dầm
Những trưa nắng ấm xa xăm vọng về
Mơ màng trong một cơn mê
Tự trường hai đứa tìm về nẻo xưa
Mừng vui biết mấy cho vừa
Chợt vừa tỉnh mộng bạn xưa mất
rồi.

TRÚC HOÀNG LAN

ĐƯỜNG VỀ QUÊ NGOẠI

Đường về quê ngoại thật xinh
Tre xanh làm lũy đơm tình quê hương
Đường mòn khúc khuỷu mến thương
Nhìn đồng ruộng lúa «ngát hương thơm nồng»
Đàn chim lo líu nhìn trông,
Chúng cười, chúng nhảy, chúng
mong người về
Hàng cau vi vút i ê!
Đưa qua, uốn lại say mê hồn nào?
Lòng tôi khoan khoái xiết bao.
Nhìn hàng nhà lá tô màu quê hương
Lắng nghe tiếng gọi bên đường,
Gió đùa chiếc lá bay nương gió chiều
Mục đồng thơ thần tiếng tiêu
Gió đồng rười rượi Tôi yêu quê nhà

HỒNG THỤY

BẮT BƯỚM

Chị ơi có chú bướm vàng
Nhỏ nhỏ bay lượn trên hàng
cây xanh
Chị nè! bắt lấy cho nhanh,
Để Thơ đem cất để dành ép chơi.

THƠ THƠ

CHIỀU QUÊ

Đồng xanh ngập ánh nắng vàng
Một bầu cò trắng bay ngang mái
nhà
Bướm chiều thôi lượn bờ hoa
Gió mơn man thổi hương trà đều
nương
Đàn trâu bước nặng trên đường
Vuốt râu lão phố trong vườn ngắm
cây
Sáo chiều thổi khúc «nhạc Quê»
Câu hò giã gạo tràn trề niềm tin.

CHUỒN CHUỒN

GỢI GIÓ

Chiều mùa thu ấy
Em nghe buồn vương vương
Lá vàng bay theo mây
Hơi sương gầy trong cây
Trên đỉnh cao xa mờ
U ám trời giăng mưa
Nhện sầu mãi nhả tơ
Thu đầy vàng sa mờ
Mây thu buồn hiu hắt
Nắng vàng như đã tắt
Và lá cũng không xanh
Suốt mùa thu cúi mặt
Hết rồi thu mệnh mang
Còn đâu những chiều vàng
Mùa đông xưa trở lại
Trời nhỏ lệ ngàn hàng

QUỲNH HẠNH
(Nha Trang)

TRẺ HỌC

DƯƠNG THẾ THUẬT

Buổi sáng, em thức dậy,
Mặt trời chưa lên cao.
Lúc má lay em, gọi:
«Dậy con, bé hừ nào!»
Em vội vàng rửa mặt,
Đánh răng rồi chải đầu.
Điểm tâm, rồi sửa vở,
Em làm liền không lâu.
Nhưng khi em nhẹ bước,
Mãi lo hít khí lành.
Lại mãi lo đuổi bướm.
Sực nhớ, vội bước nhanh.
Đến lớp, đã trẻ học.
Khép nép, em sợ cô!
Cô thấy kêu: «trò Ngọc,
Đi trễ, sao không vô»?
Em sợ hãi, cúi mặt,
Lê từng bước nặng nề.
Cô la rồi cô mắng;
Bạn bè nhạo, thẹn ê!
Em bỗng dưng ra ghét,
Mấy nhỏ bướm vàng, xanh!
Làm cho em trẻ học.
Em hứa, lo học hành.

DƯƠNG THẾ THUẬT

LÀM BẾP KHÉO

Hôm nay Ba má về quê
Khi đi có dặn sẽ về chiều nay.
Ở nhà con nhớ điều này,
Nấu cơm quét dọn trong ngày má
cùng
Lòng em hí hửng tung bừng
Ngày đầu tiên má cho mình nấu cơm
Xách xe đi chợ trước tiên
À! quên tí nữa chưa tiền mang theo
Cá thu, bắp cải, thịt heo
Má ghi đã sẵn cứ theo mà làm
Chợ về em bắt tay làm
Cá kho, cải luộc, heo hầm, nước đun
Dọn cơm sắp bát làm cùng
Đợi cơm thật chín là cùng bưng lên
Chiều về ba má khen liền
Con tôi giỏi quá... lại hiền nữa cơ
Khen xong má thưởng cái nơ
Thắt ngay bím tóc ngây thơ, vô cùng
ĐÌNH THANH BÌNH

Gia Đình Thiếu Nhi

Bùi Nguyễn Trụ

Huỳnh phi Anh

Nguyễn văn Việt

Hồ Bá Diệp

Lê trung Tâm

Tăng vĩnh Phú

Phan xuân Quang

Lê Thanh Linh

Dương thành Long

Lê công Khanh

Nguyễn trung Tuấn

Mai xuân Lộc

Tăng lý Công

Lê Khanh

Nguyễn văn Trung

Nguyễn thanh Xuân

Võ văn Bình

Phạm văn Minh

Phạm thị Hồng

Tiêu Sầu Bình

Vương kim Huê

Ngô thị Trân

Huỳnh thị Yến

Phan Hồng Hạnh

Huỳnh thị Phượng

Phạm thị Minh Hằng

Cao thị Tri Tri

Dương thị Kim Loan

Nguyễn thị Thanh Tâm

Phạm thị Ngọc Nga

em học

nhạc

PHẠM ĐỨC HUYỀN và ANH TUYẾN
phụ trách

Các bồ thân mến,

Tuần trước, Hà đã bàn với các bồ về bài « Nhịp và phách », Hà đổ các bồ nhé :

- 1/ Nhịp là gì ?
- 2/ Có mấy loại nhịp ?
- 3/ Phách là gì ?
- 4/ Bản nhạc viết theo nhịp 2/4, mỗi ô nhịp có mấy phách ?

Hà chắc là bồ nào cũng trả lời được cả. Vậy hôm nay Hà sẽ cùng các bồ nghiên-cứu về :

- Nốt đen — nốt trắng.
- Nhịp hai
- Cách đánh nhịp 2.

Trong các bài đầu chúng ta đã biết các hình thê của nốt nhạc rồi, vậy dấu đen gồm một chấm đen lớn và một cái đuôi. Đây mời các bồ xem kỹ nhé :

Đó là bốn nốt đen. Nốt đen được dùng làm đơn vị phách, tức là mỗi nốt đen là một phách ;

Trong nhịp 2/4, mỗi ô-nhịp có hai nốt đen, tức là bằng hai phách, và theo thứ tự ta tạm gọi nốt đen thứ nhất là phách 1, nốt đen thứ hai là phách 2.

Hà vẽ ra cho các bồ coi nhé :

Căn cứ vào hình vẽ trên chúng ta đề ý một vài điều :

— Thứ nhất là cách vẽ nhịp 2/4 : ta vẽ nhịp 2/4 ở ngay sau khóa sol và ở trong khuôn nhạc.

— Thứ hai là viết số 2 trên số 4, nhưng không có gạch ngang giữa hai số đó.

— Thứ ba là nếu một dấu đen bằng một phách thì dấu trắng ($\circ$) sẽ bằng 2 phách :

$$\circ = 2 \text{ nốt} = 2 \text{ phách}$$

Các bồ đã thấy phức tạp chưa, càng ngày càng thấy nhiều điều mới lạ, vậy các bồ cần phải học kỹ kéo lẫn lộn lung tung thì hỏng cả.

Chót hết, Hà mời các bồ tham dự mấy phút « đánh nhịp » theo nhịp 2/4. Dễ lắm các bồ ơi ! Rất đơn giản, các bồ cứ theo phương pháp căn bản sau đây :

— Phách 1, ta đánh tay xuống.

— Phách 2, ta đưa tay lên.

Các bồ đề ý hình vẽ sau và mạnh dạn giơ tay lên :

phách 1

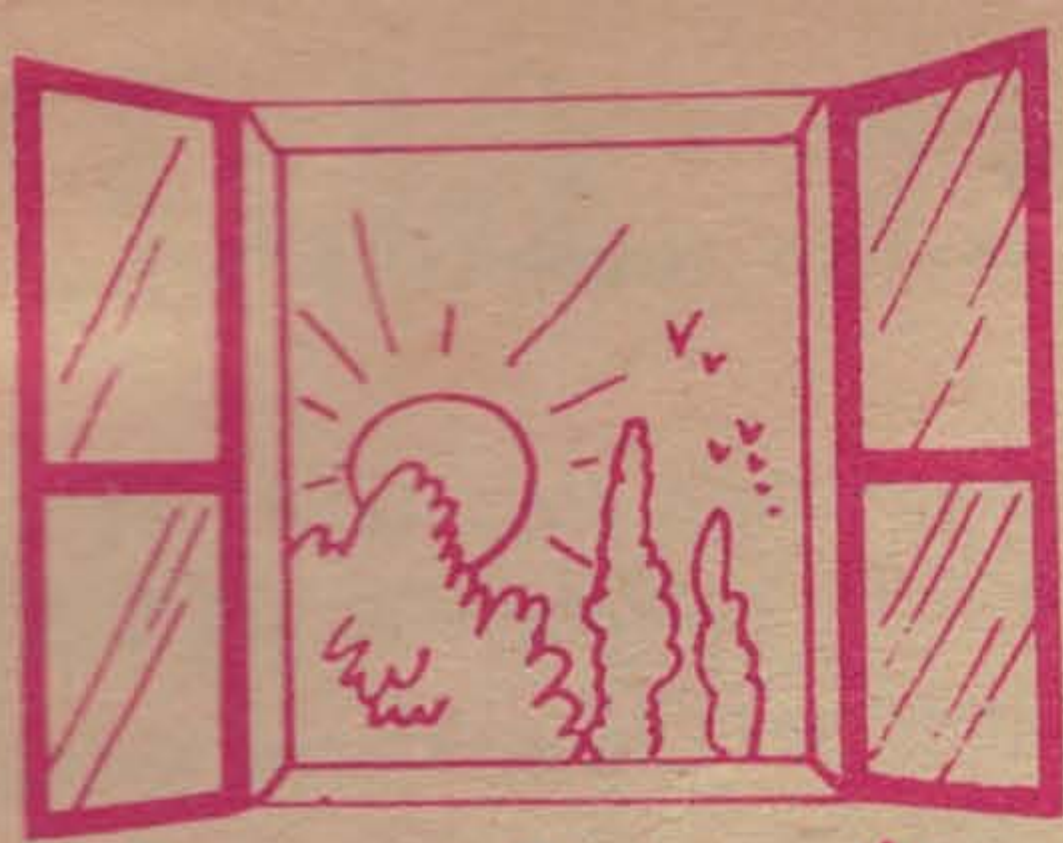

phách 2.

Bài học hôm nay như thế là đã đủ, các bồ cần phải ôn đi ôn lại nhiều lần để khỏi quên và chuẩn bị tiếp nhận vấn đề khác nữa.

Mến chúc các bồ luôn hăng say học hỏi để tiến bộ.

CHỦ NHẬT HỒNG

Tiếng gâu... gâu của lulu ngoài sân và... tiếng tích tắc của chiếc đồng hồ quả quít bên giường đủ để đánh thức MiMi, cô bé giật mình nhồm dậy tung chăn.

— Chết trễ giờ học. Rồi nhanh như chim MiMi «bay» xuống cầu thang. Một... hai... năm... Ái! không may cho MiMi trong lúc «nhanh tay nhanh chân» đã đâm phải anh Côn đang «tơn tơn» đi lên. Cả hai xuýt xoa; anh Côn trở mặt:

— Trời ơi đập cái lỗ mũi tao rồi, ai rượt mày.

— Trễ giờ học của em rồi... hic... (vừa tức vừa đau)

— Ơ... chủ nhật... 3-10.

MiMi tròn xoe:

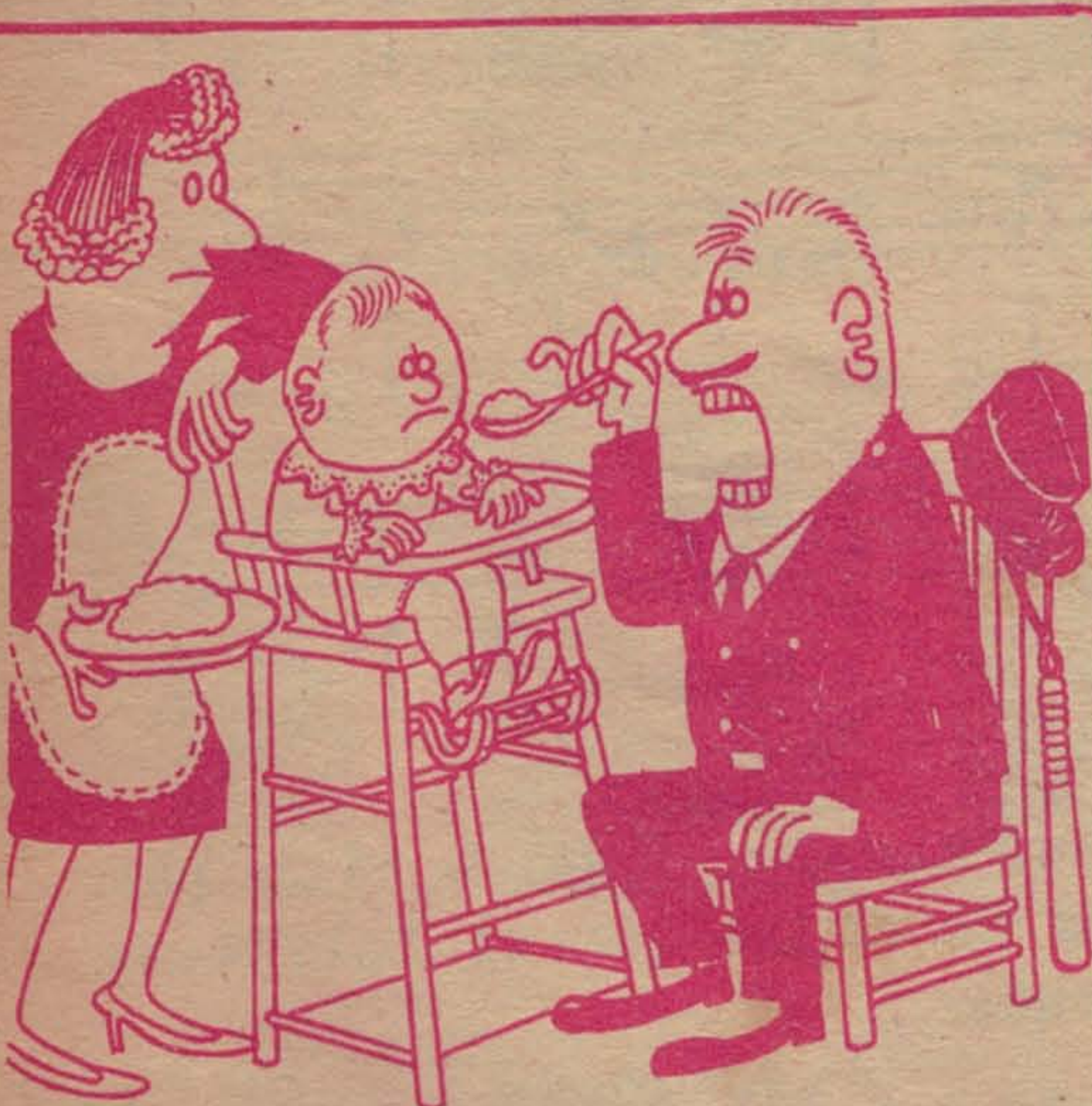
— Ơ... ơ... ơ...

Thế là câu chuyện «lỡ tàu» của MiMi được đem ra làm đề tài «sôi nổi», trong bữa điềm tâm. Chỉ tội cho MiMi, cô bé xấu hổ cảm đầu ăn mãi không nói lời nào.

Anh Côn được dịp «khai thác tù binh»

— Này nhé bài toán số học chưa làm, tối xem T.V. 9 giờ rưỡi...

Chị Châu chen vô: — và... vào

ÔNG CẢNH SÁT: Nhân danh luật pháp, bố biểu con há to cái mồm ra!

SÁNG TÁC CỦA CÁC EM

muôn hồng nghìn tía

mừng còn bắt tui kè Lỗ Bình Sơn nữa. MiMi- Sáng chủ nhật dậy muộn... đi học cơ. MiMi nóng bừng cả tai và... nước mắt trào ra tức tưởi. Anh Côn và chị Châu sợ quá không nói nữa. Thấy vậy Ba ôn tồn:

— Thôi đừng chọc em nữa để lần này MiMi nó quên.

MiMi thầm cảm ơn ba, cô bé đưa tay quạt nước mắt. TiTi thấy chị khóc nó xuýt xoa:

— Thôi nín đi chóng ngoan.

Cả nhà cười ròn rã. Mẹ đề bánh vào ly sữa MiMi dục:

— Ăn đi chứ!

Nắng đã lên cao, ánh sáng «bò» hết ra sân, «leo» qua cửa sổ vào nhà nữa. Ba đi công chuyện, chị Châu và mẹ đi chợ. Ở nhà chỉ còn mỗi anh Côn, MiMi và TiTi. MiMi buồn quá chỉ muốn qua nhà con Thụy chơi thôi. Cô bé gọi TiTi:

— TiTi này có qua nhà con Thụy chơi không?

Khi ấy TiTi ở ngoài sân loay hoay với chiếc tàu bay lắc đầu quẩy quẩy:

— Không, không.

MiMi vọng ra:

— Sao thế, đi đi TiTi ạ! Nhà con Thụy vừa mới nở bầy gà con xinh lắm cơ. Nghe nói nhóc ta phóng vào nhà. Lulu không biết gì thấy TiTi chạy nó cũng «dzọt» theo.

Ánh nắng của buổi trưa luôn luôn gay gắt mọi vật đều im lặng, tất cả chìm mình vào giấc ngủ trưa. Riêng MiMi thì không ngủ được.

— Nóng quá thôi hay ta ra sân vậy. MiMi đóng cửa trên xích đu dưới gốc cây me cành lá đủ để che mát cả một mảnh lớn. Lòng cô bé

lâng lâng sung sướng khi nghĩ đến tối nay ba hứa sẽ thưởng cho mỗi đứa, tùy theo cái bảng danh dự mấy «è». Ôi thế nào ba cũng khen MiMi nhiều nhất, anh Côn thua MiMi một hạng nè, chị Châu một hạng nè, TiTi hai hạng cơ. TiTi chỉ làm nũng với mẹ thôi. Mẹ chẳng bảo thế là gì. Sung sướng nhé. Một làn gió thổi qua mí mắt MiMi triu xuống, một vài chiếc lá me khô rụng rơi lảo đảo rồi nằm im trên tóc, MiMi mỉm cười.

★ ★ ★

— Nguyễn thị MiMi Lớp sáu A hạng nhất, một cuốn «chuyện bé Phượng».

— Ô! MiMi sung sướng cầm lấy li nhí cảm ơn ba. Ba tiếp tục:

— Nguyễn huy Côn hạng nhì, một tạp chí «Phi thuyền Apollo». Anh Côn cười toe, quyền sách ta hằng mơ ước đây rồi. (Đưa sách lên mũi hít mấy cái).

— Nguyễn thị thực Châu «đồng hạng» sách «làm bánh», MiMi reo:

— A! Chị Châu làm nội trợ đấy.

Còn một cái bảng danh dự trên tay ba lật qua lật lại:

— TiTi thì hạng ba ư. Cho một tấm «baby» chịu không? TiTi buồn thiu nó cầm lấy, nhìn vào hình rồi chạy đến bên mẹ:

— Mẹ ơi, con nhỏ phải học ít ít thôi.

Cả nhà cười vang. TiTi thẹn thùng xoay xoay tấm hình mẹ mắng yêu:

— Hư đấy! Nhỏ phải học chăm chứ! LuLu ngồi chồm hồm nãy giờ dưới ghế cũng chạy ra vẫy đuôi.

Trên tường đồng hồ thông thả gõ chín tiếng...

NGUYỄN THỊ THA ANH

NỖI VUI MỪNG

Buổi trưa tôi đạp xe về nhà, chưa kịp dắt xe vào thì lũ em của tôi đã ủa ra, thằng Hùng trong tay cầm một phong thư đưa cho tôi hỏi:

— Máy hôm nay em thấy anh nhĩ có biên thư cho tòa báo Thiếu Nhi đâu mà người ta gửi lại cho anh nhĩ ??

Tôi cầm lấy phong thư run run bóc ra xem vừa trả lời:

— Ờ há, nhưng mà anh viết cho tòa báo « Thiếu nhi » từ tuần trước rồi, chắc đông lắm nên người ta gửi về đây !! Em thấy đó tới số hai mươi ba lận.

— Ồ ! tôi kêu lên một tiếng, khi ở trong đó có một tấm thẻ « Gia đình Thiếu nhi » trông thật là đẹp mắt.

Cả đám em tôi xúm lại trầm trồ:

— Ý, ngộ quá, đẹp quá.

— Đẹp quá anh nhĩ.

— Mai mốt anh làm cho em một cái nhĩ.

— Ừ, nhưng cu Minh phải chụp hình như anh mới được

Thằng cu Minh reo lên:

— A Em chịu liền hà, em sẽ bảo bố dẫn đi chụp hình. Em cũng chải tóc tẻm giống anh !

— Ờ, chụp hình đi rồi anh làm cho...

— Trời hôm nay thanh thanh gió đưa cành...

Thằng Minh hát lên nho nhỏ. Rồi nó nũng nịu ngồi trên lòng mẹ, bắt mẹ phải hứa, là nói với ba dẫn đi chụp hình nó mới chịu xuống, lon ton qua nhà hàng xóm khoe.

Nỗi vui mừng len lén vào tâm hồn tôi.

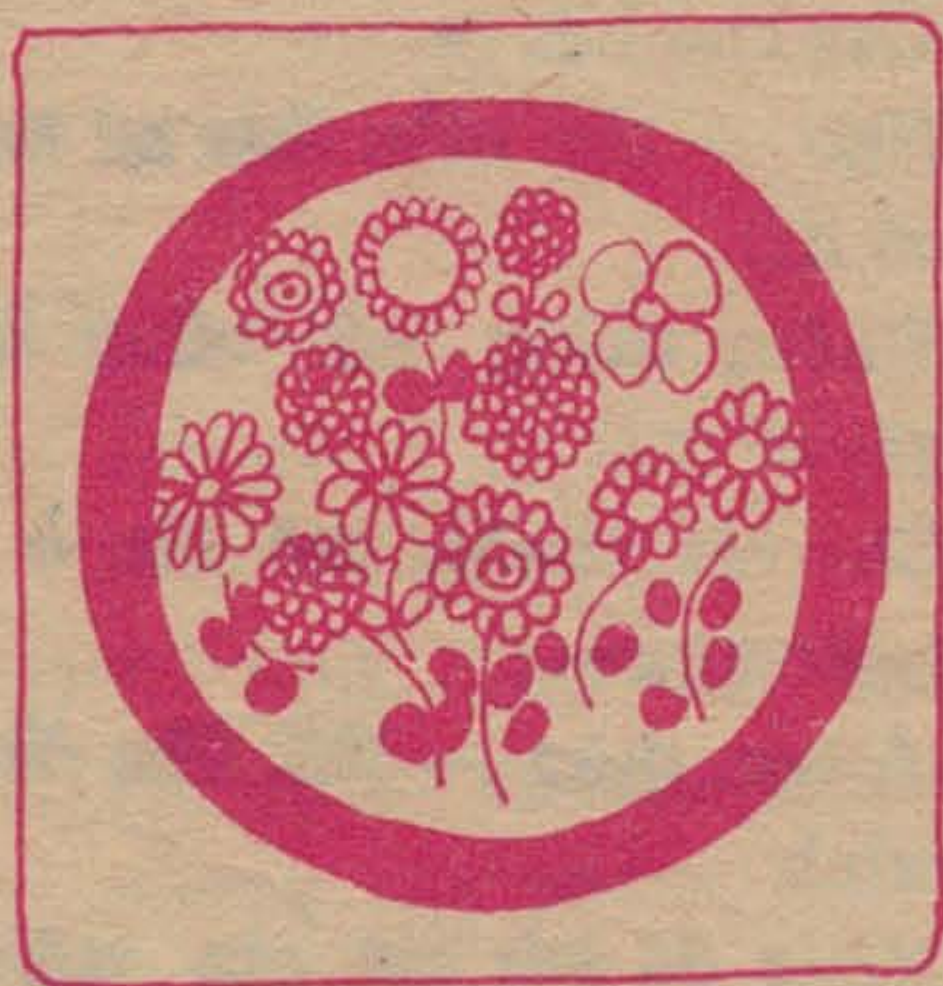
Ở bên nhà hàng xóm vắng vắng tiếng cu Minh:

— Mai mốt, ba tao dẫn tao đi chụp hình; rồi anh tao làm cho tao thẻ « Gia đình Thiếu nhi » nè mày !!

Trần Hồng Cơ
7A5 Tân Định.

BUỔI SÁNG CỦA EM

Cánh cửa sổ mở rộng cho thấy một mảng trời xanh và mấy phiến mây màu ngọc thạch, vườn hoa ngát hương có những làn gió mát dịu. Em vặn nắm cửa chính đầy khẽ. Tiếng chim quen thuộc ríu rít thật gần tạo thành một điệu nhạc êm tai chào mừng bình minh. Bước chân xào xạc trên con đường nhỏ. Em vẫn có thói quen đi chân không ra vườn mỗi buổi sáng, mẹ cũng chẳng la vì đường rải toàn sỏi và đá cuội. Những viên cuội trắng ngao hiên phủ một lớp sương đêm mát lạnh, đi lên mới thích làm sao. Ven đường mấy dây mười giờ bò lan ra, những bông hoa hình như còn say ngủ. Các nàng hoàng cúc, bạch cúc, thược dược, nhô lên khỏi đám lá xanh phô bày đủ màu sắc tươi sáng rực rỡ. Khu đất sát hàng rào là gang sơn của những bông nút áo tím sẫm và vạn thọ màu vàng nghệ ở một góc vườn khóm hoa lải trắng tỏa mùi hương dịu dịu...

Em ngồi lên chiếc ghế đá bên gốc mít già cỗi, chiếc ghế chỉ mình tí tí của mẹ chiếm độc quyền. Ba mẹ cưng em lắm cơ ! Mỗi buổi sáng em đều thức thật sớm — trừ khi vào mùa đông — ra vườn chơi. Mẹ bảo bé con thức sớm làm gì ngoài ấy sương đêm độc lắm, mang bệnh vào thì khổ đấy ! Ba vội bênh: « Không sao đâu, để nó hít thở không khí ban mai cho khỏe người ». Mẹ đành nhượng bộ nhưng bắt em phải mặc áo len cẩn thận.

Đang thơ thần nhìn chung quanh, tầm mắt em bỗng bắt gặp ở cây hồng nhưng một đóa hoa mới nở trông thật là xinh. Những cánh hoa đỏ thắm khum lại che dấu cái nhụy

hình trái tim còn thẹn chưa nở hết. Trong lòng hoa lấm tấm những giọt sương trong vắt như thủy tinh. Mấy chú bướm vàng bay lượn dập dờn chung quanh nhưng chẳng chú nào đậu lâu. Lát nữa lên trường em phải khoe với Bạch yến mới được. Thế nào nhỏ í cũng xin ngay cho xem. Nghĩ đến đây chợt nhớ ra em lấy vở làm nhảm ôn bài... Mấy phút sau ở phương đông có vài ánh vàng rực rỡ. Đám mây ửng lên một màu hồng, rồi bầu trời rạng rỡ thêm.. Mặt trời đã lộ dạng. Thế là bác mặt trời dậy sau em rồi đấy nhá. Mấy tia nắng xiên xuống vườn hoa, những giọt sương phản chiếu ánh nắng lóng lánh. Nắng xuyên qua kẽ lá biến thành những chim hoa nắng nhảy múa. Cảnh mặt trời mọc buổi sáng thật đẹp. Chẳng biết bình minh ở thôn quê ra sao, em chỉ tưởng tượng qua sách vở. Như câu nhập đề bài luận mẫu cô cho hồi lớp nhất: « Gà vừa gáy sáng, trời mới rạng đông. Vừng ô đỏ ối cánh đồng. Sương mù che phủ mênh mông một vùng ». Văn điệu nghe êm ái như một câu thơ ! Em nghĩ ngay đến một cánh đồng bát ngát có sương mù mờ hồ bao phủ và ánh nắng vàng xiên xuống có lẽ đẹp lắm nhĩ!, em say sưa mơ mộng...

— TíTí ơi vào ăn sáng !

Có tiếng mẹ gọi em vội vã vào nhà. Trên bàn ăn đề sẵn khúc bánh mì, bên cạnh ly sữa nóng bốc hơi. Lát sau em đã xúng xính trong chiếc áo dài xanh, chiếc cặp Bambi cũng màu xanh nốt cánh còng khép lại lại sau lưng, con đường trước mặt hai hàng cây chạy dài rợp bóng. Ời buổi sáng dễ thương của em, chào tạm biệt nhá !

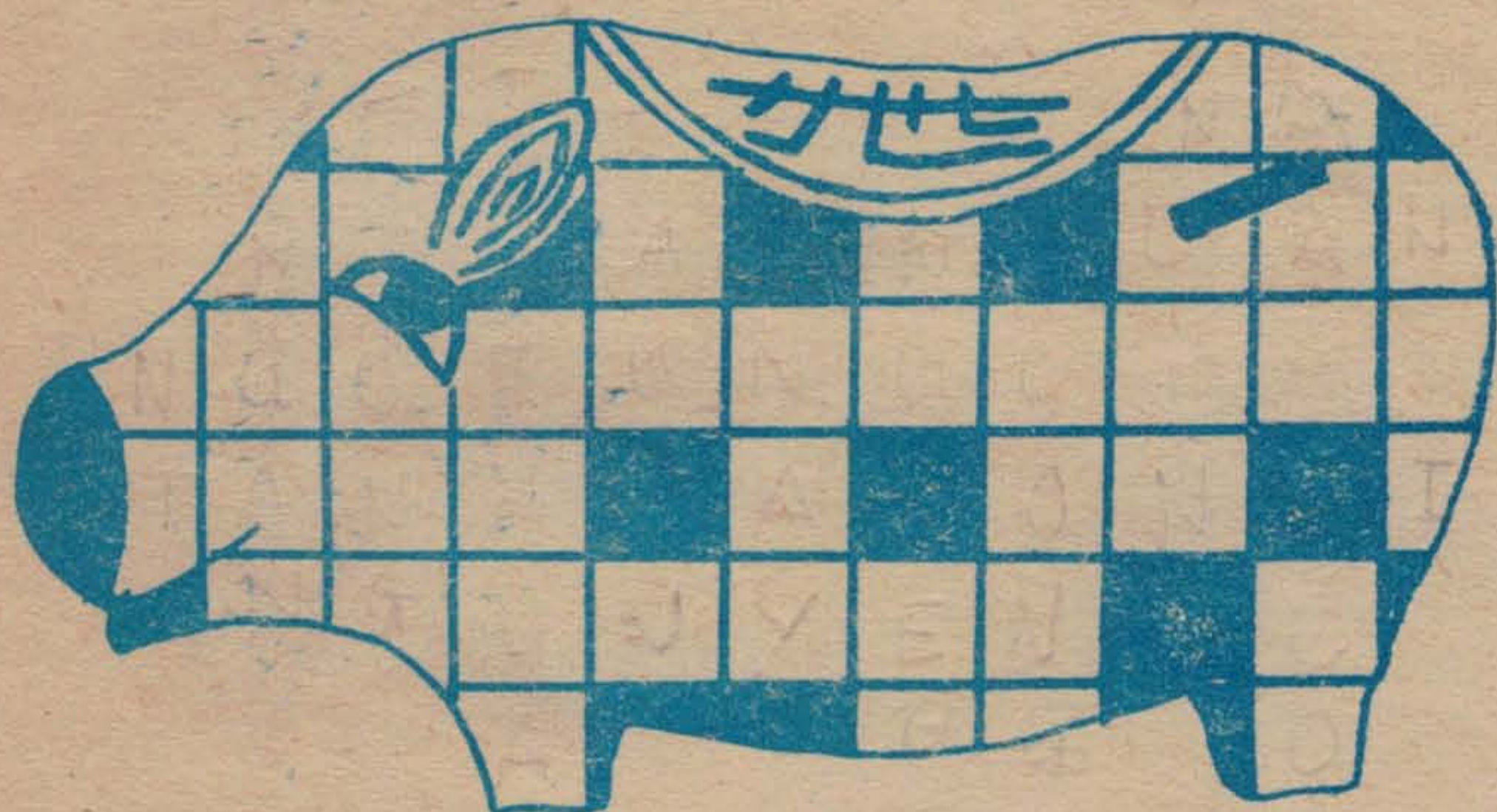
NGUYỄN THỊ THÚY LIÊU
b.m.t.

GIẢI TRÍ

Ô CHỮ CON HEO ĐẮT

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11

A
B
C
D
E
G

ĐỒ VUI

NGANG

- A.— Tê tam thừa — Mãng cầu
- B.— Không đói — đầu vắn — anh — không làm mà bị tội
- C.— Vị tướng tự tử cùng với Võ Tánh
- D.— Chỉ trời ngừng mưa — Tán thán từ ngạc nhiên — học lại — Một la mã.
- E.— Vườn ở trong cung vua — xê
- G.— Tiếng đệm đặt cuối câu, tỏ ý kính trọng — Bộ phận hô hấp trong mang cá (viết ngược) — vòng tròn

DỌC

- 1.— Tác giả quyền « Gia huấn ca »

(viết tắt)

- 2.— Cẩn lại —
- 3.— Chỗ ở của chim — loài cho ta mật.
- 4.— Tê — dư, quá số cần dùng
- 5.— Còn gọi là Trung Hoa — sưng
- 6.— Cạy cho bật ra
- 7.— Ngờ — chỗ biến thất tại hai bên có đất.
- 8.— Không thẳng mà cũng không gãy.
- 9.— Chỉ vật trơn mà sát ở đầu (viết ngược)
- 10.— A tam thừa — Nổi lên đầu với mình
- 11.— Vùng đá đất nổi cao trên mặt đất.

Trần-Linh-Nga

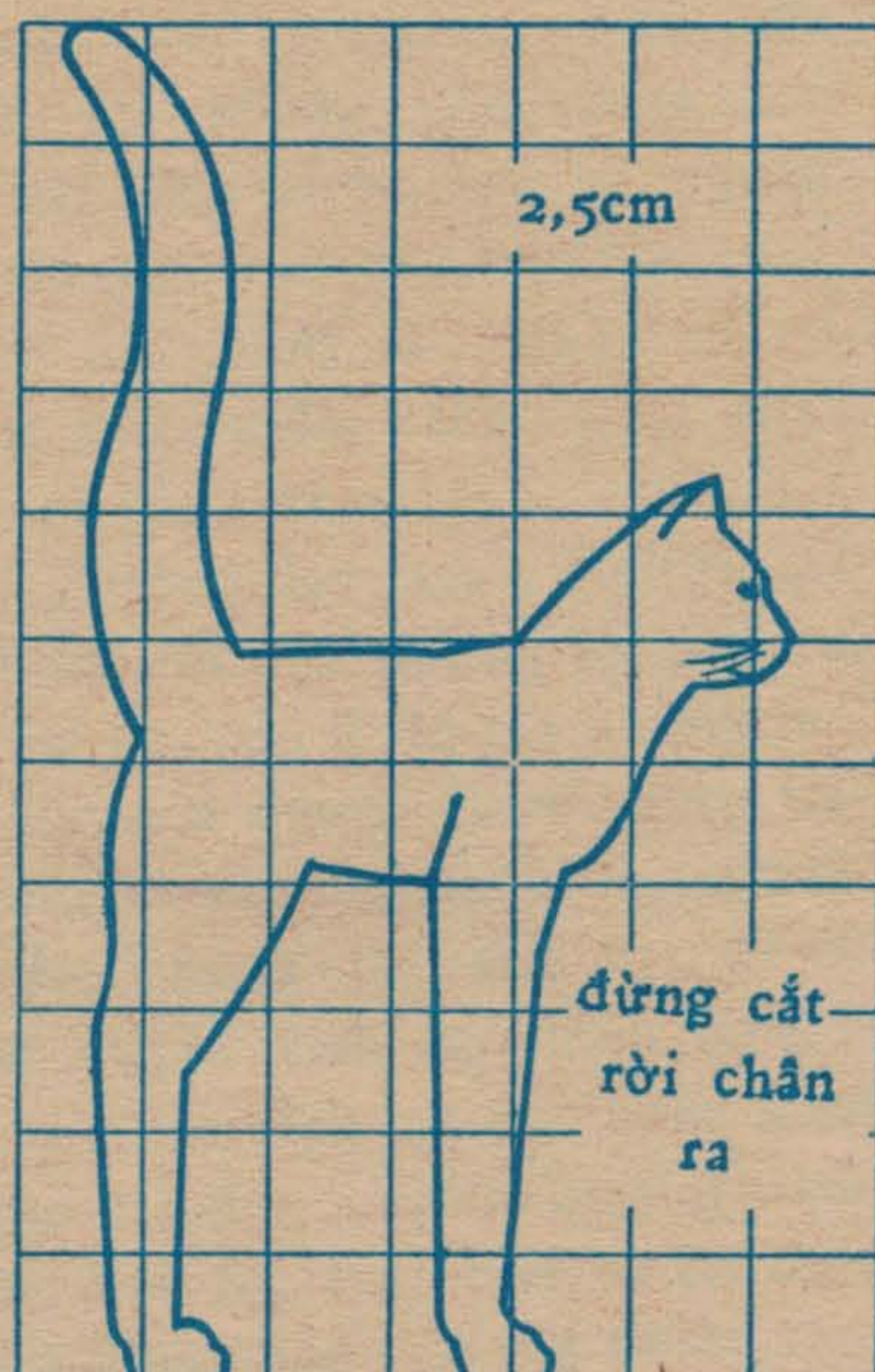
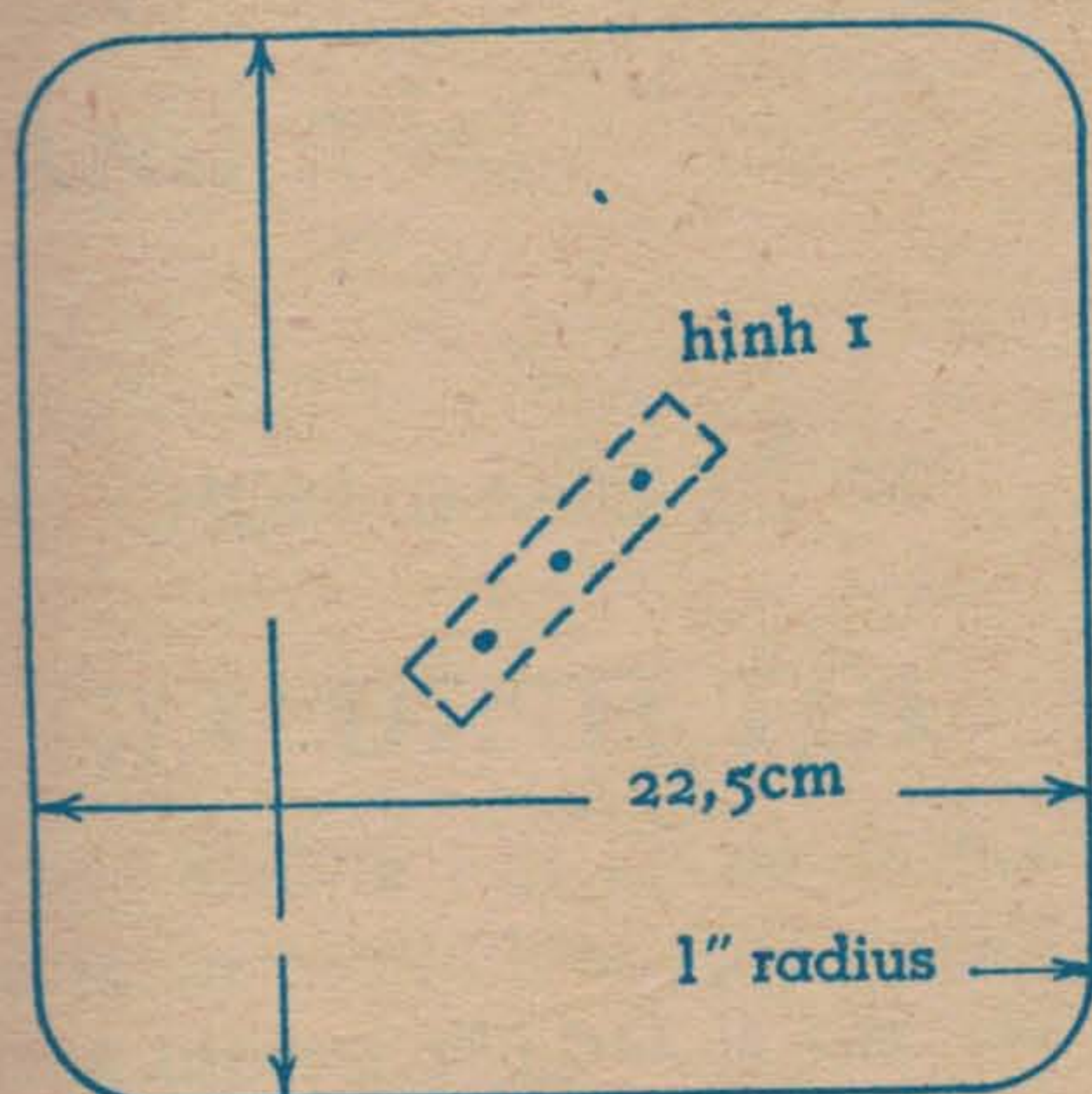
Bạn có 2 ly nước 1 và 2 thể tích bằng nhau (hình vẽ 1 kèm theo) ly 1 chứa $\frac{3}{4}$ ly nước và ly 2 để uống. Bạn san sẻ thế nào để cho có 1 ly chứa $\frac{1}{2}$ ly nước. Cắm đồ nước vào, hoặc đổ ra.

NGÔ VĨNH CHƯƠNG

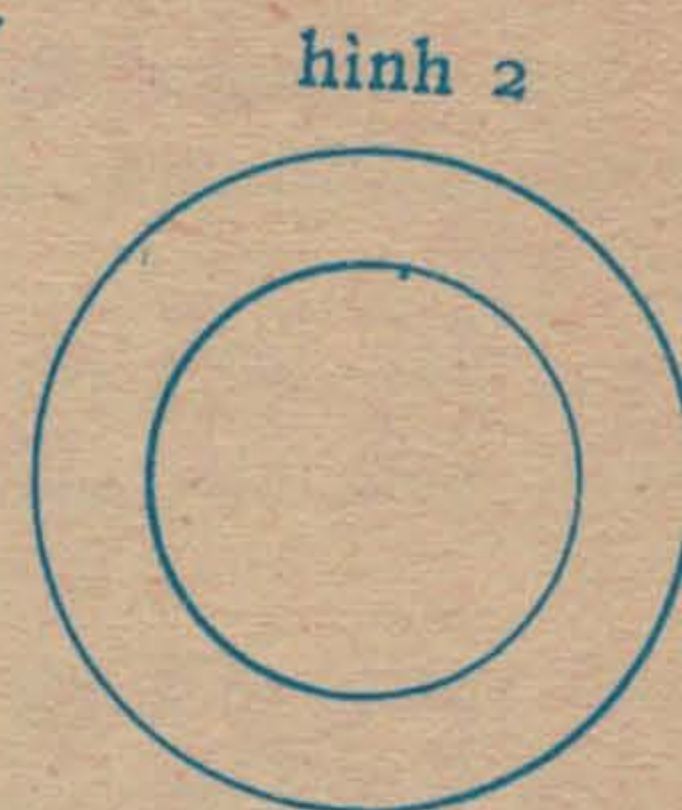
(xem trả lời trang 26)

MÈO LÂM DÁNG

hình 3

hình 4

VẬT DỤNG :

- A— Một tấm gỗ đóng thùng vuông cạnh 22,5 phân
- B— Một tấm gỗ đóng thùng vuông cạnh 12,5 phân
- C— Một tấm gỗ đóng thùng hình chữ nhật dài 27,5 phân rộng 17,5 phân
- D— Đinh 2,5 phân
- E— Sơn

CÁCH LÀM :

- 1) Cắt gỗ A và làm dấu chỗ gắn mèo theo hình 1.
- 2) Kẻ hình chữ nhật trên giấy có 77 ô vuông mỗi cạnh ô vuông 2,5 phân.

Vẽ hình mèo theo mẫu (hình 3)

Cắt hình mèo căn lên gỗ C, tô chì rời và đục.

3) Gắn mèo gỗ lên bàn gỗ A (hình 4)

4) Khoét gỗ B (hình 2) và thông vào đuôi mèo (hình 4)

5) Sơn phết tùy ý

Thế là các em được chú mèo đeo vòng ở đuôi!

ĐỒ NGHỀ :

- Giấy khổ lớn
- Bút chì
- Cưa, đục
- Cọ lớn

Công chúa Thủy Tiên

Truyện Nhi Đồng của QUỐC BẢO

(tiếp theo)

Thủy Tiên vừa ăn vừa nghe kết xanh kể chuyện. Nó biết đủ thứ chuyện lạ bốn phương. Nào là sự tích cây cỏ lá hoa, nào là đời sống chim muông, cùng các danh lam thắng cảnh, các di tích lịch sử.

Về cây mắc cỡ (còn gọi là cây Trinh nữ) Kết xanh kể rằng :

— Trên Thiên Cung có nàng Ngọc nữ, một hôm dâng rượu hầu Ngọn Hoàng Thượng Đế, lỡ tay đánh rớt ly Ngự Tửu, bị đầy dọa xuống trần gian làm cây mắc cỡ. Cho

đến bây giờ linh hồn nàng Ngọc nữ vẫn còn run sợ, hễ ai đụng tới là nó chấp lá lại, gục cành xuống. Tội nghiệp ! Thật tội nghiệp !

— Ồ, phải rồi... nhưng... Anh nàng đi đâu ? Sau nàng có tìm được người Anh yêu quý không ?

— Em không biết !

Nghe kết xanh lắc đầu trả lời, Công Chúa Thủy Tiên đột nhiên nghẹn ngào xúc động. Những giọt nước mắt thánh thoát rơi trên cánh hoa. Nàng cúi xuống đặt nụ hôn trên đóa hoa sầu muộn và ủ nó vào lòng một thoáng bất ngờ, Ly Hương Lan tỏa hương bao phủ lấy nàng Công Chúa tỳ hon, mùi thơm êm dịu thần tiên thấm vào da thịt nàng cách huyền diệu, và sẽ không bao giờ phai lạt được.

Từ đó Nàng Thủy Tiên mang mãi mùi hương quý thơm tho đài các như một nụ hôn tinh khiết.

Không hiểu nghĩ sao Thủy Tiên bỗng hỏi kết xanh:

— Ta cũng có một người anh phải không ?

— Dạ phải, đó là Quốc Hùng, vị Hoàng Tử can trường, anh dũng và hào hiệp.

— Anh Quốc Hùng yêu quý của ta, nay ở đâu ?

Kết xanh run sợ thưa:

— Một buổi sáng, đã xa lắm rồi. Hoàng Tử ra đi... đến nay vẫn chưa trở về... Nhưng xin Công Chúa... chẳng nên hỏi đến những chuyện ghê gớm đã làm Hoàng Thượng và Hoàng Hậu vô cùng đau khổ.

Công chúa Thủy Tiên thốt lên lời thương hại. Nàng cúi xuống hôn lên cành lá. Cây Mắc cỡ dường như hiểu biết, cảm động, nó rung động toàn thân, rồi tất cả cánh lá khép lại, ngọn cành ngả xuống trên tay Công Chúa như nũng nịu hôn đôi. Công Chúa vuốt ve cây mắc cỡ và thì thầm nói với nó những gì không ai rõ, lát sau cánh lá mở ra và thân cây lại vươn lên tươi tốt.

Có một loài hoa đã làm cho Công Chúa Thủy Tiên thương cảm đến rơi lệ, đó là « Ly-Hương-Lan », một giống Lan có vẻ đẹp tao nhã đài các và rất hiếm có. — Thân thể của « Ly Hương Lan » là nàng Tiên tuyệt đẹp — kết xanh duyên

dáng thuật chuyện — nàng có người anh trai ngang tàng hào hiệp, vốn tính yêu mến thảo mộc nên thường lang thang trong rừng tìm kiếm kỳ hoa dị thảo... Một hôm người anh ra đi không thấy về. Tiên nữ bèn đi tìm anh, chẳng may lạc xuống động Ma Vương và bị cầm tù suốt đời ở đây biến thành « Ly Hương Lan ». Giống hoa này thoát người không thơm, song áp tay vào hoa thì Hương quý sẽ quyến lấy tay và mùi thơm đượm rất lâu.

— Tại sao Ly Hương Lan lại phải dẫu mùi Hương như thế ?

— Tàu Công Chúa — kết xanh trả lời — vì ở trong động Ma Vương, chung quanh toàn loài yêu quái, chẳng đáng hưởng hương thơm thần tiên của Nàng

— Không! — Thủy Tiên dịu giọng — kết xanh ơi ! Chị muốn biết, chị muốn em kể cho chị nghe về anh Quốc Hùng.

Thấy Công Chúa dờm dờm nước mắt, Hoàng Oanh cảm thương quá, cũng lên tiếng dục :

— Cứ kể đi chị Kết xanh ! Chị không kể thì em kể đây nè ! Em cũng biết chuyện Hoàng Tử chứ bộ !

Trong khi kết xanh thuật lại câu chuyện hào hùng về Hoàng Tử Tí Hon, Công Chúa Thủy Tiên ngược cặp mắt đắm lệ nhìn xa vời về hướng Tuyết Sơn. Triền núi trắng xóa hoa bướm bướm, loài hoa không hương không sắc nhưng lại có sức hấp dẫn kỳ lạ, như mời gọi như thu hút những tâm hồn trẻ thơ trinh trắng.

Trong giây phút, cô bé tí đã quên hẳn nỗi sầu muộn của Ly Hương Lan, nàng lơ đãng thả hồn theo màu trắng ma quái của loài hoa Bướm bướm trên triền núi Tuyết Sơn.

Nàng đã tắt trên ngọn cây. Bóng chiều nhuộm xám cảnh vật mau chóng

Câu chuyện người Anh lưu lạc đã chấm dứt từ lâu... Công Chúa bàng hoàng như lạc mất hồn, nàng thần thờ tựa vai con chim nhỏ Bạch Yến trở về nội cung.

(còn nữa)

CUỘC THI SÁNG TÁC

BÀI CHỌN ĐĂNG SỐ 14

GIA ĐÌNH TÔI

Gia đình là một tổ ấm đã bao bọc tôi từ bé đến lớn, ấp ủ tôi bởi những thương yêu bao la của cha mẹ, bởi những yêu mến của những anh chị em cùng huyết thống. Từ những điều trên hợp với các vấn đề khác đã tạo cho gia đình tôi một sự yên vui, êm ấm, mà tôi là kẻ thụ hưởng, sung sướng bởi lợi trong cái gia đình ấy.

Ba mẹ tôi đã tạo cho chúng tôi sự thương yêu, kính trọng lẫn nhau cho chúng tôi từng lời giáo huấn bằng giọng ngọt ngào, êm dịu đã tạo nên bầu không khí êm đềm hạnh phúc như ý muốn của mọi người. Nhưng trước khi đạt đến sự êm đềm trên, ba mẹ tôi không khỏi vất vả, khó nhọc vì đồng lương eo hẹp của một công chức, đề lo cho lũ con tám đứa, mà từ lớn đến nhỏ đều ăn với học, chưa một ai phụ giúp với gia đình, đề thêm tài chánh cho ba mẹ đỡ mệt. Tôi đã biết thế nào là công lao của ba mẹ, đã biết thế nào là sự nghèo khó của gia đình. Nên tôi càng nhận thức rõ bổn phận và trách nhiệm của mình, vì thế ngoài bổn phận đối với cha mẹ, với lũ em nhỏ, tôi còn có bổn phận phải cố gắng học. Trong gia đình này tôi nhận đầy đủ mọi tình thương yêu, tươi vui đã tạo cho chính tôi những tình cảm trong sáng, những đức tính tốt của một người (tuy rằng không được hoàn toàn). Gia đình tôi lại càng vui tươi hơn khi có em bé ra đời.

Trong thời kỳ em chập chững đi, gia đình tôi lúc nào cũng rộn tan những tiếng cười; ba mẹ tôi đã vui với niềm vui của tôi, niềm vui ấy

bao la, rộng lớn như tình thương vô bờ bến mà các con của người đã thụ hưởng. Khi tôi vui mừng bởi đứa bé kháu khỉnh thì ba mẹ tôi lại càng cực nhọc hơn vì vật giá ngày một tăng trong khi đồng lương của ba mẹ tôi vẫn như cũ, thế nên ba tôi phải làm thêm mong đủ tiền cho lũ con ăn học và chi tiêu trong gia đình. Nhưng không vì vậy mà ba mẹ tôi không còn chăm sóc chúng tôi như trước, trái lại người dành thì giờ theo dõi việc học cũng như dạy dỗ chúng tôi. Vì ba tôi đã thường quan niệm rằng: « vui nhất không gì bằng xem sách, cần nhất không gì bằng dạy con ». Người chỉ dạy chúng tôi với những lời lẽ dịu ngọt, êm tai, bởi lẽ đó mà những lời giảng dạy của người được chúng tôi nhớ như in vào óc. Ngoài ra, người còn cho chúng tôi giải trí bằng những quyển sách do chính người chọn vì « lựa sách mà đọc cũng như lựa bạn mà chơi ». Đó là những cảnh của gia đình tôi, tuy nhiên sự êm đẹp của gia đình cũng còn tùy thuộc vào các người con, bởi thế tôi cố gắng về mọi phương diện với khả năng của mình, mong ba mẹ vui lòng, cũng như tạo thêm sự vững chắc của một gia đình thân yêu. Tôi nhận thấy rằng ba mẹ tôi đã quá khổ nhọc vì đàn con của mình, thế nên tôi phải siêng năng, cần mẫn... vì nhỏ mà không siêng năng già phải hối hận » đề gạt hái những kết quả tốt đẹp hầu đền đáp lại phần nào công ơn của người. Và lại tôi vẫn thường nghe người bảo rằng: « Cha mẹ có vất vả thật, nhưng khi thấy các con biết thương yêu nhau, dễ dạy bảo... là ba mẹ quên cả mệt mỏi cố gắng lo cho các con ăn học nên người ». — Ba mẹ có biết không, khi con nghe câu ấy con đã khóc vì sung sướng. Cảnh gia đình tôi yên vui như thế đấy nên tôi không thể ví nó với bất cứ vật gì. Nếu bảo « gia đình là học đường thứ nhất » thì học đường chưa có thể bằng gia đình về phương diện tình cảm.

Gia đình tôi thật êm đềm, tươi vui như thế từ lúc xưa tôi còn bé, đến hiện tại và tôi mong rằng gia đình tôi vẫn mãi mãi là gia đình của ngày xưa tôi còn bé.

QUYÊN.
(Thủ Đức)

CON CHUỘT VÀ CON MÈO

Chủ chuột

Chạy suốt mái nhà

Vuốt râu chỉ chöhe ba hoa

Khoe mình chạy giỏi nhảy xa hơn
mèo

Cái đuôi thì uốn cong veo

Cái chân thì vắt tréo kheo rung
đuôi

Bỗng mất đà, Chuột rơi tòm xuống

Trúng ngay vào thùng đựng rượu
nho

Than ôi! ai học chữ ngờ

Cái thân chủ Chuột bây giờ tỉnh
sao...?

Chân Chuột ngắn, miệng thùng
cao!

Chuột bơi bì bõm, kêu gào cứu
nguy

Chợt một bác Mèo đi ngang đó

Chuột lay van nhàn nhó với Mèo

— « Xin thương chút phận tẻo
teo

Thò đuôi xuống cứu tôi leo lên bờ

Tính Mèo vốn chẳng ưa gì Chuột

Lại gian tham có một trên đời

Giả làm ơn nghĩa nhất thời

Nhưng lòng nham hiểm, giết
người sau lưng

Mèo bảo Chuột:

— « Tôi ưng cứu chủ

Nhưng sợ rồi... Chủ phụ ơn tôi

Vậy thì chủ phải giữ lời

Cho tôi... ăn thịt, thì tôi cứu liền!

Chuột biết Mèo xỏ xiên đều cáng

Nhưng mặt cưa mướp đắng một
phương

Rằng:

— « Xin bác rộng lòng thương

Thì tôi đền đáp thịt xương như
lời,»

Mèo yên trí, thò đuôi cứu Chuột

Lên khỏi thùng, Chuột tuốt vô
hang

Mèo vô huyệt, mắng chuột rằng:

— « Lời mày vừa hứa, quên phăng
rồi à »

Trong hang Chuột nói vọng ra:

— « Những lời hứa ấy nhắc mà
làm chi

Trong thùng rượu tôi say túy lúy

Lời hứa vô giá trị khi say!

Còn như đền cái ơn này...

Thì xin bác đợi, đến ngày... tái
sinh!

Mèo ta mắc hợm, làm thỉnh...

QUỐC BẢO

TRANG KỸ THUẬT

Em Nguyễn văn Hùng.

Khò rồi máy thâu băng của em bị cháy bộ phận tiếp tế điện. (power Supply) rồi. Em không nói hiệu gì thì làm sao Anh cho em biết giá cả được.

Em Nguyễn xuân Quang.

Cassette của em hiệu National RS 225 S. Ghi những chữ LINE OUT, AUX. R/P.

LINE OUT là chỗ để cắm dây phát ra cho 1 máy phát thu. Còn chữ AUX là để thu. Còn chữ R/P có nghĩa là Recorde/PlyBack ta dùng để cắm dây DIN Jack 5 chấu cho việc thu và phát nói tóm là R/P là gồm cho hai chữ LINE OUT và A UX.

Em Võ chí Phương

Radio Sony của em như vậy là một mối hàn nào đó ở bên trong bị vỡ ra rồi, hay có thể chỗ đề Pin của em bị lỏng đấy coi lại xem. Ra dio củ khoai khi bị héo, thì phải thay củ mới. Ổ là là. Anh không ngờ Phương lại là 1 cỗ động viên đặc lực đến thế cơ à. Ráng thêm nữa nhé.

Em Võ văn Tuấn.

Ti Vi SHARP 19" của Tuấn như vậy là mắc vào cái bệnh cố hữu mà máy hiệu SHARP hay bị phải đem đi tiệm cho điều chỉnh lại, hay ở nhà thử lấy tourne-vis nhỏ vặn hai cái nút ở đằng sau đề chữ AFC và H.LINE. Thử xem sao.

Chúc thành công.

Em Nguyễn Dụng

Những chữ H. HOLT dùng để điều chỉnh khi hình bị mất đi và có sọc ngang như làn sóng.

HEIGHT và VERT. LIN hai nút này dùng để điều chỉnh khi hình bị dài hay thu ngắn lại. Muốn vặn hai nút này nên đợi khoảng 12 giờ trưa hay 6 giờ chiều khi nào đài 11 hay 9 có cái vòng tròn hể thấy vòng tròn bị méo thì điều chỉnh cho tròn lại.

FOCUS. là hình khi bị mờ thì xử dụng nó.

AGC. là vặn cho hình đen trắng thật rõ ràng.

Còn chỗ Antema nên gắn 2 cọc dưới là chỗ ở thẳng tuner ra. Vì hai cọc trên họ lọc đi rồi nên bị yếu.

Ông Ngô trọng Khải Nha Trang.

Máy thâu băng của ông như vậy Ông thử lấy bông gòn chấm cồn 90° lau cho thật sạch cái đầu máy xem sao.

Chúc ông thành công.

Em Đỗ phương Dung cư xá Tự Do L.V.D

Cha Radio nhỏ xíu mà xí xon dữ ta. Em khi nào nó rề rề thì phết cho nó mấy cái roi mây, là hết hắc ám ngay. Nói giỡn chơi vậy chứ em phải đem ngay đến số 262 Nguyễn huỳnh Đức Phú nhuận anh điều chỉnh hộ cho. Còn cái TiVi như vậy là nó bệnh ở cái Antem phải coi lại nó đi. Sẽ hết 1 bóng 2 bóng ngay. Còn cái tên Bình électronic là gì à! Suyt Bí mật, bí mật quân sự, không thể tiết lộ được.

TRẢ LỜI TRANH ĐỐ (trang 23)

Câu châm ngôn :

Dù dờ cố gắng cũng hay
Gắng công mài sắt có ngày nên kim

Ô CHỮ CON HEO ĐẤT

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11

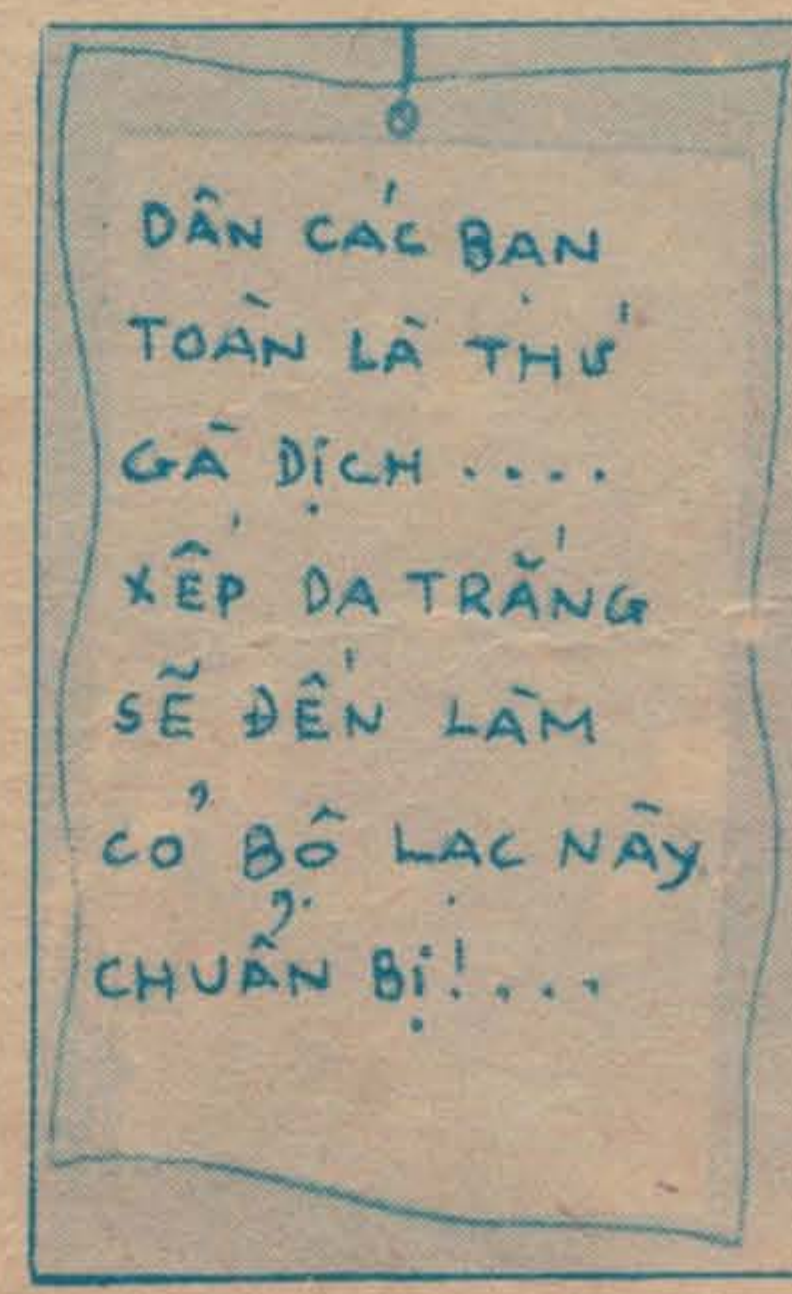
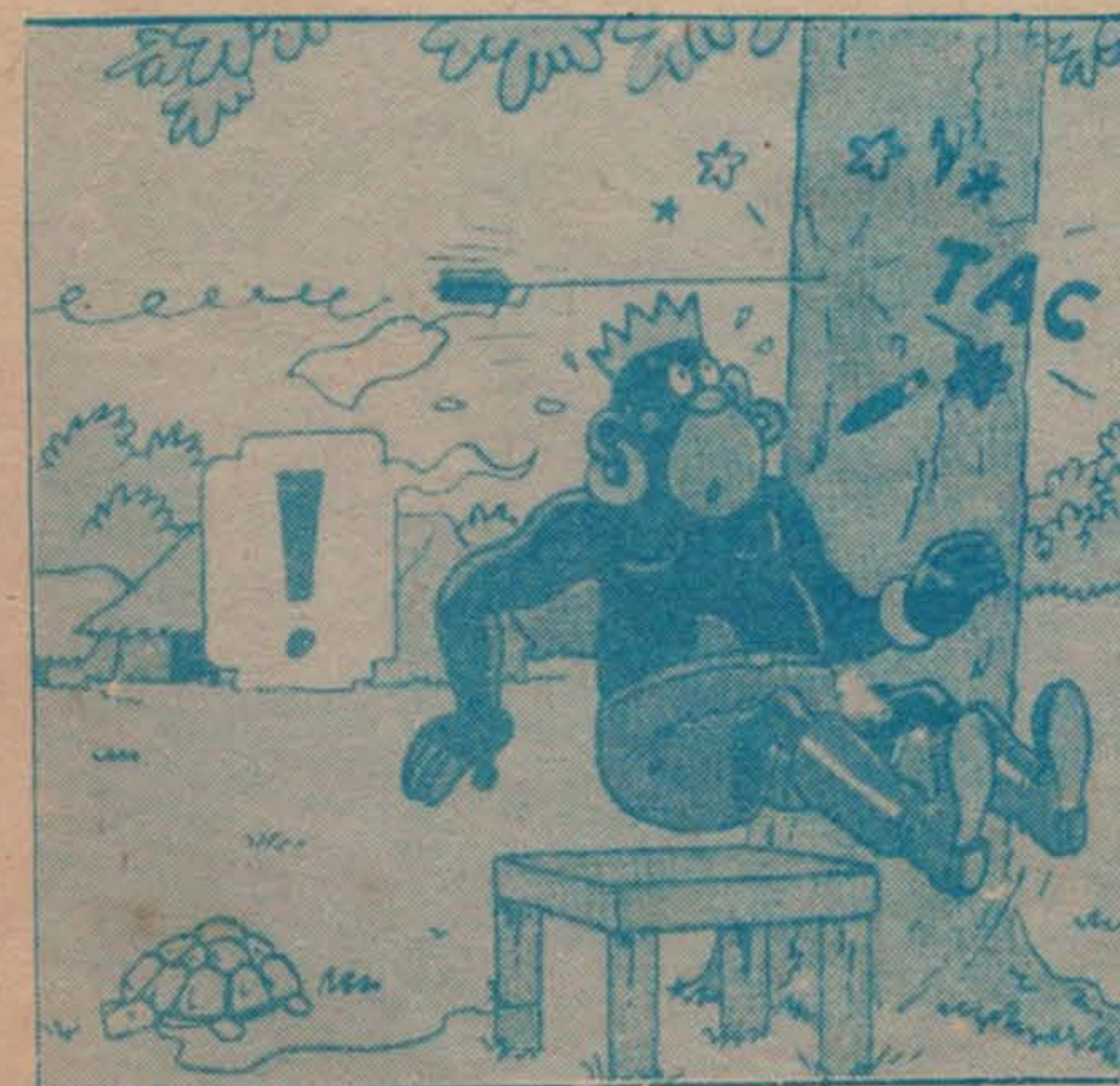
TRẢ LỜI ĐỐ VUI

Ly thứ nhất : bạn hãy lấy 1 tờ giấy dầu (không thấm nước, bịt miệng ly rồi úp xuống (không tràn ra ngoài) phần ở đít ly bị trống, lẽ đương nhiên chỗ trống ấy bằng 1/4 thể tích ly. Hãy lấy tay bấm ngang đó rồi đổ nước qua ly thứ hai

Rồi ta ung dung đổ từ từ vào ly 1 cho đến móng tay bấm vào ly vậy ly kia có thể tích nước là: 2 hoặc một nửa ly (hình 2)

THẮC MẮC CỦA EM

Muốn tham dự mục này các em viết riêng ra một tờ giấy tối đa 2 câu hỏi và để gửi cho mục THẮC MẮC CỦA EM. Muốn hỏi nhiều câu các em cũng chia thành nhiều tờ như vậy để tòa soạn dễ sắp xếp.

HỎI :

1) Tại sao giấy chậm và phẩn lại hút nước.

2) Em nghe nói bưu phiếu và chi phiếu vậy 2 phiếu ấy có phải là 1 không. Và hai phiếu ấy dùng vào việc gì?

3)
(Em HUỖNH HỮU NGHĨA — SaiGon)

ĐÁP :

1) Các loại giấy đều làm bằng chất cellulose công thức ($C_6H_{10}O_5$) (giống như bông gòn, nhưng bông gòn là cellulose nguyên chất) vì thế có tính cách hút nước. Nhưng giấy chậm khác với giấy viết ở chỗ khi chế tạo, người ta cho vào giấy viết một loại hồ để nó trở nên không thấm nước. Giấy chậm thì không pha hồ. Còn phẩn viết bằng thì làm bằng Carbonat Calci, công thức $CaCO_3$ cũng có tính chất hút nước.

2) Bưu phiếu là một hình thức gửi tiền từ người này tới người kia bằng đường bưu điện. Muốn gửi tiền qua bưu điện, em tới xin một phiếu gửi tiền, điền chi tiết vô, kèm theo số tiền gửi. Ở đó, người ta sẽ trao cho em một bưu phiếu. Em đem bưu phiếu này gửi bảo đảm cho người nhận. Người này sẽ đem bưu phiếu ra ty bưu điện ở địa phương của họ để lãnh tiền ra.

Còn chi phiếu hay Ngân phiếu là một hình thức thay vì trả tiền

mặt, các tư nhân trả bằng chi phiếu để người được lãnh sẽ lãnh tiền ở các Ngân hàng.

3) Các câu hỏi về Ti Vi, Điện tử em viết thư về mục của anh Bình Electronic.

HỎI :

1) Truyện muốn được in thành sách phải qua những thủ tục nào?

2) Muốn trở thành minh tinh kịch sĩ phải học những gì?

(Em DẠ HƯƠNG TRINH — Saigon)

ĐÁP :

1) Em phải liên lạc với một nhà xuất bản trước để thương lượng với họ về việc xuất bản tác phẩm của em trường hợp được nhận lời, em hãy đi kiểm duyệt (như vậy tránh được cảnh dụng nhiều công mà sách vẫn không được in)—Sau đó Em phải đem 2 bản thảo (viết tay hay đánh máy một mặt giấy) lên Bộ Thông Tin đường Phan đình Phùng Saigon để xin kiểm duyệt (đơn xin gửi ông Chánh sự vụ sở Phối Hợp Nghệ Thuật). 15 ngày sau em sẽ được giấy phép xuất bản. (Chỉ có giá trị trong 2 tháng, quá hạn không in, em phải xin kiểm duyệt lại). Có giấy phép rồi em liên lạc lại với nhà xuất bản để ấn định số lượng in, mẫu bìa, tiền bản quyền và phương thức quảng cáo cho tác phẩm. Nếu không gặp trở ngại, kể từ khi viết xong tác phẩm cho đến lúc in ra, ít nhất cũng phải mất 2 tháng.

2) Em phải trau dồi kiến thức tổng quát, đặc biệt là tâm lý các nhân vật. Ở VN chưa có lớp huấn luyện dành cho tài tử màn bạc, vậy tối thiểu em cũng phải học qua một lớp diễn xuất về kịch nghệ (Trường

Quốc Gia Âm nhạc có mở lớp này). Đây mới chỉ là điều kiện căn bản, ngoài ra em còn cần phải có khả năng thiên phú nữa mới hy vọng thành công được.

HỎI: Bệnh cận thị có bị lây không? Chị em bị cận thị, phải đeo kính trắng, con gái coi kỳ quá. Có cách nào chữa được không?

CHU THỊ QUYÊN (Saigon)

ĐÁP: Bệnh cận thị không lây, vì không phải do vi trùng gây ra. Người mắc bệnh cận thị là do thủy tinh thể trong mắt có độ cong lớn hơn người bình thường nên ảnh hiện ra ở trước võng mô, do đó sẽ thấy mọi vật bị nhoè đi. Hiện nay y khoa chưa chữa được bệnh cận thị, nên buộc phải đeo kính loại phân kỳ. Kính này có tác dụng kéo ảnh lùi, đúng vào võng mô, làm cho mắt thấy rõ. Nếu ngại đeo kính trắng thì có thể gán một loại kính riêng vào sát tròng mắt, người ngoài sẽ không biết được là ta đeo kính. Ở Saigon đã có loại mắt kính ấy rồi.

HỎI: 1) Thành lập bút nhóm có phải xin phép không?

2) Bài vở chúng em gửi về Thiếu nhi, nhưng không gia nhập « gia đình Thiếu nhi có được không? »

(Linh Tử — Biên Hòa)

ĐÁP: 1) Bút nhóm là một sinh hoạt có tính cách tinh thần, chỉ nhằm vào mục tiêu sáng tác, nên từ trước tới nay có rất nhiều bút nhóm mà không thấy ai đòi hỏi phải xin phép bao giờ. Tuy nhiên nếu em hoạt động ra ngoài phạm vi sáng tác (như tổ chức hội họp thường xuyên, số người tham dự đông đảo, xử dụng trụ sở chính thức, ấn hành nội san, qui định luật lệ, nội qui..v.v.) thì phải xin phép. Thủ tục rất khó khăn. Các em hãy viết thư hỏi Bộ Nội Vụ để thêm chi tiết.

2) Viết cho TN mà không gia nhập Gia đình TN, cũng được chứ, có sao đâu?

HỎI :

Câu chọn bạn mà chơi, gần

mực thì đen gần đèn thì sáng, ngụ ý nói ta chơi với bạn như thế nào thì ảnh hưởng như vậy, thế tại sao lại có câu «bất kỳ tôi gặp người nào thì cũng hơn tôi, đáng cho tôi học» — Vậy là thế nào? (NGUYỄN TIẾN DŨNG. Saigon)

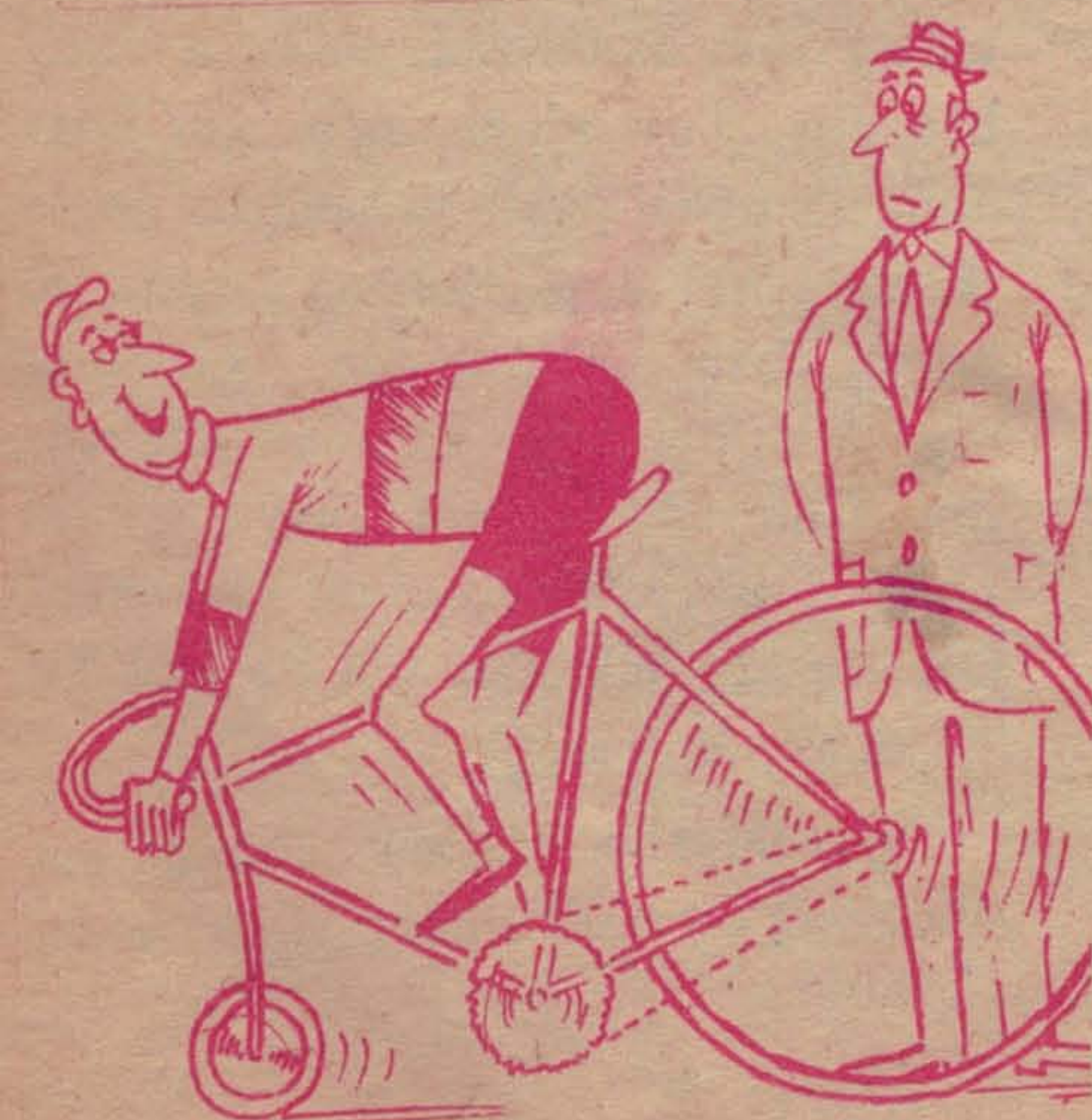
ĐÁP: Không biết câu nói ở trên em lấy được từ đâu ra, nhưng theo anh thì nó chỉ đúng một phần. Không phải bất kỳ mình gặp người nào thì người đó cũng hơn mình. Tuy nhiên, dù hơn hay kém, thì ở nơi họ cũng có những điều đáng cho mình học hỏi. Họ hay thì ta học được cái hay, họ dở thì ta nhận biết được cái dở của họ để tự mình tránh cho mình. Hiểu được cái nghĩa ấy thì dù gặp kẻ hay, người dở cũng đều đáng để cho ta suy nghĩ.

HỎI: 1) Trong Đường Lên Núi Thiên Mã, thấy ở đoạn đầu có nói ông «Chef Typo» — Vậy ông ta là gì?

2) Núi Thiên Mã có thật không? (Đặng Linh — Đà Nẵng)

ĐÁP: 1) Chef typo là người đứng đầu của toán thợ xếp chữ. Ông ta có nhiệm vụ nhận lãnh bài của tòa soạn để phân phối cho thợ xếp mỗi người một đoạn trong bài. Nếu thợ xếp chữ sai, ông ta phải sửa. Sửa hết lỗi rồi thì xếp các cột chữ lại thành bài, hay thành trang báo.

2) Núi Thiên Mã là một sản phẩm tưởng tượng của anh Nhật Tiến.

TAY ĐUA: Tôi xếp đặt cái xe thế này là để cho quen cảm giác lúc xuống dốc.

thiếu nhi/30

TRÁI TIM HỒNG

TRỌNG AN phụ trách

ANH HÙNG HIẾU THẢO

Trên phà bắc Mỹ Thuận, một cậu bé chừng 10 tuổi mặc áo màu vá nhiều miếng, tay cầm gậy dắt một người đàn bà mù trạc 40 tuổi, đi ăn xin từng người trên phà. Từ xa tôi đã chú ý tới hai người đang tiến lại gần tôi. Bỏ tiền vào lon người đàn bà cầm, tôi mỉm cười với chú bé, tỏ vẻ ca tụng việc cậu làm.

Một lúc sau, tôi lại thấy hai người trở lại và lần này đến bên chỗ tôi, đợi phà cập bến. Được dịp tôi đã tìm hiểu:

— Đây là má cậu?

— Dạ.

— Cả ngày dắt má đi thế này, cậu không đi học sao?

— Thưa có. Hai chị em cháu sáng chiều thay nhau dắt má đi xin, còn một buổi nữa đi học.

— Thế há! Đi thế này có đủ cho ba mẹ con sinh sống và trả tiền học không?

— Dạ chúng cháu học trường Cộng Đồng không phải trả tiền. Nên ba mẹ con cháu ăn thì tạm đủ ạ.

— Cậu có thể cho tôi biết thân mẫu cậu đây trong trường hợp nào mà bị tàn tật như thế không?

Cậu bé tỏ vẻ hơi buồn, và ngại trả lời, cậu quay sang nhìn má, đứng khẽ vào tay bà, bà cũng đã nghe câu tôi hỏi nên giật rây cậu ta lại ra hiệu đừng nói. Cậu trông tôi không nói, những ánh mắt buồn rầu như chực khóc, nên tôi đã vội can cậu.

— Chắc là em ngại, tôi xin lỗi nha.

Phà vừa cập bến, tôi mỉm cười chào mẹ con cậu bé.

— Giỏi lắm, chúc mẹ con cậu nhiều may mắn...

Hình ảnh người mẹ tàn tật dựa nường bên cậu bé hiếu nghĩa đó khiến tôi liên tưởng tới Nhất Hạnh với tác phẩm «Bông hồng cái áo». Hạnh phúc biết bao người con có mẹ, hạnh phúc và sung sướng hơn nữa khi được điểm phúc phụng dưỡng mẹ. Hạnh phúc ấy Nhất Hạnh đã ca tụng bằng những vần thơ.

Mẹ già như chuối ba hương
Như sồi nếp một như đường mía lau

NHẤT HẠNH
(Bông Hồng Cái Áo)

Tờ Thiếu Nhi đến tay các em thiếu nhi hôm nay, có thêm trang «TRÁI TIM HỒNG». Người phụ trách xin chân thành gửi tới các em thiếu nhi lời chào thân ái.

Anh sung sướng biết bao, ba má và thầy cô các em thỏa mãn chừng nào khi thấy các em sống thật thà, sống trong sạch, hiếu thảo; thấy các em can đảm, biết hy sinh, biết xả thân giúp đỡ người tàn tật hẩm hiu... đây là những cử chỉ anh hùng mà «TRÁI TIM HỒNG» của các em dư sức làm được. Rồi đây, qua từng số báo hằng tuần đến với các em, anh sẽ kể cho các em nghe những «Trái tim hồng» bạn các em mà anh đã gặp trên mảnh đất Việt Nam thân yêu này.

Các em ơi! Bạn của các em đã thực hiện được những cử chỉ anh hùng như vậy, các em lẽ nào chịu thua trong khi các em cũng có những «Trái tim hồng» như bạn các em!

CHƯƠNG BỐN

CÔNG TY ẤN LOÁT HAI CÂY DỪA

Sáng hôm sau, theo đúng lời hẹn, ông Mạc Kính tới tìm chị Thu Dung vào lúc 9 giờ. Trên tay của ông kèm theo một bó hoa hồng Đà Lạt trắng muốt như còn đọng hơi sương. Chị Thu Dung mỉm cười :

— Ai bảo Cảnh Sát là không biết rõ sự dịu dàng tế nhị.

Ông Mạc Kính trả lời ngượng ngập :

— Gọi là đề tạ lỗi với cô về sự đột nhập bất đắc dĩ của nhân viên dưới quyền tôi hồi... năm ngoái !

— Các ông nhớ dai thật. Về phần tôi, tôi quên chuyện ấy từ lâu rồi. Tuy vậy tôi vẫn cứ nhận, vì hoa hồng bạch là thứ hoa tôi thích nhất.

Nói rồi chị đỡ lấy bó hoa và đem cắm tạm thời trong một bình bằng thủy tinh để trước bàn làm việc. Một lát sau, ông Mạc Kính vào đề trước :

— Hôm nay tôi đến gặp cô vì một câu hỏi quan trọng liên hệ đến toàn bộ kế hoạch mà tôi đã sửa soạn sẵn.

— Chắc là ông thắc mắc tại sao chúng tôi biết vụ Đông Hưng vượt ngục là nằm trong sự tính toán trước của các ông chứ gì ?

Ông Mạc Kính bẽn lẽn :

— Đúng như vậy.

Chị Thu Dung mỉm cười :

— Chẳng có gì là ly kỳ hết. Chúng tôi đoán mò.

— Không có lý. Ít ra cô cũng phải dựa trên một vài yếu tố sơ xuất nào đó.

— Vâng thì cũng phải nắm được yếu tố mới dựa vào đó mà suy đoán được chứ. Trước hết là lời mời của ông đối với hai chị em chúng tôi về việc tham dự một cuộc hành trình lên núi Thiên Mã.

— Vâng, tôi có nhớ.

— Ông đã nói là phải chờ một thời gian khi có sự đi lại bình yên.

— Vâng đúng thế.

— Vậy mà ông lại sửa soạn mua đồ nghề ở tiệm Sài Gòn Sport từ ba ngày trước khi Đông Hưng vượt

Đường lên núi THIÊN MÃ

ngục...

Ông Mạc Kính vỗ tay xuống bàn thờ một hơi thật dài :

— À ! Thừa thế. Vậy mà tôi băn khoăn mãi không nghĩ ra. Phải rồi, tôi có gặp cô trong tiệm bán dụng cụ thể thao mấy hôm trước.

Ngừng một giây, ông lại nói tiếp :

— Thôi như thế cũng là may. Chiến dịch thả bong bóng của tôi

NHẬT TIẾN

như thế là vẫn chưa sút mẻ, nếu cô không tiết lộ ra ngoài.

— Điều đó thì dĩ nhiên rồi. Tôi tin rằng hội Hoa Phù Dung vẫn tưởng rằng họ vừa lập được kỳ công là cứu thoát được Đông Hưng ngay trước mũi Cảnh sát. Nhưng ông cũng có thể tiết lộ cho chúng tôi thêm vài chi tiết về chuyến đi sắp tới chứ ?

— Với cô thì tôi sẵn sàng. Chắc cô còn nhớ tới ba dụng cụ liên hệ mật thiết đến số kim cương vô giá của giáo sư khảo cổ Thomas Vincent: hòn phún xuất thạch, lá chúc thư và cây gậy trúc của ông già mù.

— Tôi vẫn nhớ. Tất cả những thứ ấy vẫn nằm trong tủ sắt của ông mà.

— Vâng tôi vẫn còn giữ nguyên những dụng cụ ấy. Nhưng tiếc thay, bây giờ nó trở nên vô dụng rồi.

Chị Thu Dung ngạc nhiên, nhòm hân người lên :

— Sao ? Tại sao lại trở thành vô dụng rồi.

Ông Mạc Kính chậm rãi :

— Vâng, Hồi năm trước thì nó là những vật vô giá. Hòn đá phún xuất dẫn đường cho ta khỏi lạc lối trên Thiên Mã Sơn. Cây gậy trúc là đơn vị đo chiều dài theo kích thước ghi sẵn ở trong lá chúc thư. Vì ở đó không ghi 5 thước, 10 thước mà là chiều dài 5 cây gậy, 10 cây gậy.

— Vâng, cái đó hồi năm ngoái ông cũng đã giải thích rồi.

— Hồi tháng trước chúng tôi được tin những dụng cụ này không chỉ độc nhất mà bọn Hoa Phù Dung cũng đã đầy đủ các tài liệu chắc có giá trị tương đồng như của chúng tôi rồi...

Chị Thu Dung ngắt lời :

— Thế nghĩa là giáo sư Thomas Vincent cũng đã nghĩ đến việc họa sơ đồ chỗ chôn dấu những bảo vật khảo cổ của ông rồi...

Ông Mạc Kính gật đầu :

— Chúng tôi suy luận như thế này : Trước khi bị ám sát, giáo sư Thomas Vincent đã ghi chép đầy đủ chi tiết về việc lên Thiên Mã Sơn để thu góp những công trình khảo cổ mà giáo sư đã tìm thấy. Tập tài liệu này người phụ tá thân tín của giáo sư, tức ông già mù Nguyễn Quốc Viên không được biết. Đến khi giáo sư Thomas Vincent chết bất ngờ trong một tai nạn xe cộ (thực ra là một vụ ám sát) giáo sư không kịp bàn giao lại cho ông Nguyễn Quốc Viên, vì thế tài liệu của giáo sư coi là bị thất lạc...

Chị Thu Dung bàn tiếp :

— Vì thế, ông Nguyễn Quốc Viên mới họa lại bản đồ khác theo sáng kiến của ông ta, và tài liệu này gồm viên đá phún xuất, lá chúc thư và cây gậy trúc hiện nay do sở An ninh Quốc Gia cất giữ.

(còn nữa)

TIẾN G HÚ

TRÊN ĐỈNH NON

CHÀ - HỐC

• VŨ HẠNH •

(tiếp theo)

Cuối cùng Kha Li nghe gió vi vu thổi lạnh khắp mình. Nó tỉnh người hơn và sau khi bước thêm một quãng nữa, nó thấy Sa Keo hiện ra trên cao ở chỗ miệng hang. Hình vóc to lớn với hai cánh tay leo ngoe của lão như đang quờ quạng giữa một quãng trống nhỏ hẹp và phía sau lão, đằng xa, là mảng trời xanh trong suốt của ngày nắng gắt.

Kha Li vội nép vào một khe đá ngược nhìn. Cánh dờ của lão phủ thủy bất tung lất phất trong từng luồng gió thổi mạnh. Lão đang cố gắng xô dạt ra khỏi miệng hang những khúc củi chà rồi lách ra ngoài. Bấy giờ khoảng trống được lộ rõ hơn và gió từ ngoài thổi vào càng nhiều kêu lên vi vút, làm cho thằng bé rợn ngợp. Đợi một lát lâu, nó toan bỏ lên gần chỗ miệng hang xem thử thế nào thế nào thì thấy bóng lão phủ thủy ra, tay ôm những đống lá lớn đầy vào bên trong. Lão cứ ần ần như thế nhiều lần, mỗi lần lại mang vào những bó lá cho đến khi lão trám kín miệng hang, bóng tối bao phủ dày đặc bên trong và không còn hơi gió nào lọt vào. Kha Li men sát miệng hang chờ đợi. Khá lâu, không nghe lão động tĩnh gì ngoài hang nó mới sờ soạn dùng hết sức lực cố gắng kéo từng bó lá vào phía bên trong. Nó phải vất vả nhiều lắm mới lôi từng nhánh lá một rồi đến từng bó, cho tới khi miệng hang được mở rộng hẳn ra. Nó vừa bước tới, nhơai người ra ngoài khoảng trống thì gió tạt vào xô nó ngã sấp. Kha Li phải đưa hai tay bám lấy vách đá

một cách khó nhọc mới khỏi bị gió quật nhào. Nó phải gượng hết sức mình cố bò ra khỏi miệng hang, nhưng dù cố gắng bao nhiêu nó vẫn không sao nhòai người ra được. Ngọn gió lớn mạnh từ ngoài bị cuốn hút vào miệng hang có một sức đẩy mạnh mẽ dị thường và thằng Kha Li nhiều lúc suýt bị va vào tảng đá đến phải vỗ óc như thế, Sa Keo đã ra ngoài hang, có lẽ đang ở trên đầu của nó Kha Li tưởng đã hiểu được phần nào câu chuyện xảy ra trong mấy ngày nay.

Nó bèn lùi lại vào trong và men tìm đường về lại chỗ cũ. Khi xuống gần đến miệng hang phía dưới, Kha Li không còn nhìn thấy con ngựa đen nữa. Có lẽ Sa Keo đã đi lối ngoài và đã xuống đây trước nó khá lâu. Dấu ngựa trên đất chỉ còn là vết lờ mờ. Kha Li tìm lại một bóng cây lớn ngồi nghỉ. Từ sáng tới giờ nó đã dùng sức quá nhiều trong những chuyến đi vất vả và sự căng thẳng đầu óc đã làm cho nó quên nỗi mệt nhọc. Bấy giờ người nó như dẫn hẳn ra và «nó cảm thấy tê liệt. Từ sáng tới giờ nó cũng chưa có chút gì bỏ bụng, và có lẽ đó là nguyên nhân chính khiến nó bủn rủn chân tay. Giá bây giờ có chút gì mà ăn, có lẽ nó còn tiếp tục bước đi được nữa Kha Li bèn lết vào các bụi rậm kiếm tìm. Nhưng ở đây núi cao quá, khí hậu lạnh lẽo, những thứ cây trái không thường mà nó vẫn quen tìm thấy để ăn những khi giữ trâu ngoài núi không thể gặp được. Cuối cùng nó đào được mấy củ khoai mài rừng và nó lấy rựa gọt sơ vỏ ngoài mà nhai ngấu nghiến. Khoai mài khá ngọt nên khi ăn được hai

củ lớn nó thấy trong người đỡ mệt mỏi hơn. Nó xâu mấy củ còn lại để dành cho thằng Min Pay rồi theo dấu cũ khắp khếnh tìm về con suối ban mai.

Trên con đường đi, Kha Li phải nghỉ nhiều lần. Những nỗi mệt mỏi ban sáng bây giờ càng thêm thấm thía. Các vết gai cào ở trên da thịt, những vết đá nhọn đâm sâu dưới chân đã nghe nhức buốt, những chỗ sây sát do sự vấp ngã càng đau rát hơn. Có lúc thằng bé tưởng mình không sao đứng dậy để tiếp tục bước. Nó chống tay lên hai gối run rẩy mới gượng thẳng người lên được rồi tập tễnh lê từng bước nhọc mệt.

Nó đi tới bờ suối cũ thì trời đã quá trưa rồi, nắng chênh chếch về tây.

Y nghĩ gặp gỡ Min Pay làm cho nó thấy an lòng. Chắc Min Pay cũng đang đói bụng nhiều lắm. Nó nằm chờ mình chắc xót ruột nhiều. Mình sẽ xuống suối rửa các củ mài gọt cho nó ăn rồi hai đứa cùng gượng mà đi về buôn.

Nó lại tảng đá, nơi thằng Min Pay được diu lên nằm ban sáng. Nhưng nó nhìn quanh ngơ ngác không thấy bóng thằng Min Pay đâu cả. Có phải nó lầm lẫn chăng? Không gốc cây vẫn còn dấu rựa chém và mấy nhát dây mài. Trên tảng đá cao mấy cành lá héo được thằng Min Pay bẻ xuống lót nằm vẫn còn đó mà. Min Pay chờ đợi lâu quá tuyền nó bị tai nạn gì nên đã lần mò về buôn rồi chăng? Hay nó bị con trâu rừng nào vô mất rồi? Cũng có thể lão Sa Keo đã tìm thấy nó và mang đi, hay xô xuống một hố nào rồi?

(còn nữa)

Hộp Thư Vườn Hồng

CHỊ ĐỖ PHƯƠNG KHANH trả lời

Gửi tất cả các em :

Vì các em có lòng thương mến chị, nên chị đã nhận được rất nhiều thư của các em. Chị mong mỗi trả lời các em dài như ý các em muốn. Nhưng trang báo chỉ có hạn, nếu trả lời dài thì các bạn khác lại phải chờ đợi, các bạn buồn. Cho nên, các em giúp chị bằng cách vui lòng với ít hàng văn tắt của chị vậy nhé. Tình thương yêu không biểu lộ ở lời thư dài dòng hay ngắn ngủi. Ngoài ra, có nhiều em muốn chị viết thư riêng. Chị rất tiếc không chiều được các em. Mong các em thông cảm vì thời giờ hạn hẹp của các bác, các chú và chị mà đừng giận, mất nét duyên dáng đi nhé.

Em BÙI ĐÌNH THUY—Nha Trang : Nhận được kính chưa cho chị biết.

Em NGỌC THUY—Saigon : Ngại càng tốt, miễn là đủ ý.

Em PHƯƠNG DUNG—Saigon : Chị hơn tuổi chị của em. Chị kính trọng tất cả các tôn giáo.

EM HOÀI KHANH Phú Nhuận : Em mua cuốn Giảng văn của giáo sư Trần Bàng Phong, trong đó có giảng kỹ về luật thơ lục bát. Yếu tố đầu tiên của một bài thơ lục bát là phải có vần. Bút hiệu của em trùng với chủ biên tờ « Giữ thơm quê hương », đồng thời là chủ trương nhà xuất bản Ca Dao.

Em THẾ VÂN—Gia Định : Chị không còn « đi học » nhưng sẽ còn « học » suốt đời.

Em NGUYỄN THỊ LOAN Ban-Mê Thuột : Em gửi về 150đ bằng tiền, tòa soạn sẽ gửi cho em 3 số em thiếu.

Em NGUYỄN THANH VÂN—Saigon : Em thêm họ vào nữa là khỏi nhầm tên. Chữ bắt bạn đổi tên thì cũng tội nghiệp bạn, mà bạn có thể buồn. Vui lòng vậy nhé.

Em NGUYỄN THỊ DUNG—Saigon : Bài gửi về chú Nhật Tiến.

Em RONG HỒNG—Saigon : Sơ tam hoặc bài, nếu đăng xin mời các em ghé tòa soạn vào sáng chủ nhật để lấy báo biểu. Riêng bài dự thi, có nhuận bút. Má nói đúng đó em. Thư vậy là lịch sự rồi. Đúng là học sĩ Vi Vi ở T.H. đó.

Em CỎ MÂY—Saigon : Em viết rất duyên. Lời chúc hay lắm.

Em NGỌC DUNG—Thủ Đức : Cho chị gửi lời cảm ơn ba má. Chữ em đẹp lắm chứ. Nếu không muốn in hình lên báo, em ghi vào sau lưng tấm hình : « Xin đừng in lên báo » thì tòa soạn sẽ chỉ dán vào album để lưu lại thôi.

Em HUỖNH THỊ PHƯƠNG—Quảng Ngãi : Bút hiệu hay lắm. Gửi vui cười về đi, rất tốt. Cờ động đặc lực như vậy chị cảm ơn lắm.

Em HỒNG THUY—Biên Hòa : Nếu sợ không biết mặt chị mà gặp nhau có thể cự với chị là không phải công dân Vườn Hồng rồi. Công dân tốt thì dù có ai nói trái tai máy, cũng không cãi nhau, vậy đâu có sợ đụng độ. Dỡn chơi đừng có giận, chị biết em là công dân gương mẫu mà Bài thơ của em chị chịu quá. Gật đầu quá xá rồi nè.

Em ĐẶNG LINH Quảng tín : Ơi ! Đáp to rồi, em giật mình chưa Vườn Hồng có nhiều em trai lắm. Em đừng mắc cỡ gì hết

Em NGỌC MỸ—Vũng-tàu : Sao em lại cứ hình dung ra khuôn mặt chị đẹp. Thế nếu chị xấu thì em còn thương chị không nào Cho chị kính lời cảm ơn cô em nhé Em ngoan lắm Ráng giữ mãi cho tâm hồn được tốt lành như bây giờ, em gái nhé

Em TRƯƠNG MINH NHẬT—Ba Xuyên : Vì báo in offset nên thời gian lâu hơn, em cứ tính 6 tuần sau ngày gửi mà không thấy đăng là sẽ không đăng Các bài thơ, văn, cổ tích đều có tặng báo nếu các em ghi địa chỉ rõ ràng

Em NGUYỄN THU HẰNG—Cần Thơ :

Đọc văn mà em đoán được quê chị, em tài ghê. Con giống là một loại tượng nhỏ nặn bằng bột gạo, theo hình các con vật như lân, cá, tôm, cua v.v... rồi tô phẩm màu sắc sỡ để các em nhỏ chơi trong dịp Tết Trung thu. Vào tháng 8 ta, chợ Saigon có bán. Vẽ hình vào góc không hề gì miễn bài còn đủ chữ. Tòa soạn cảm ơn em Chữ em đẹp quá. Đừng sợ chị, chị buồn.

Em PHƯƠNG TƯỜNG : Nha Trang : Chị không biết dùng lời nào để nói với em về tấm lòng của em đối với Thiếu Nhi Chị rất mong ngày em tới thăm chị. Em nói đúng : « Tuổi thơ không biên giới » Em viết và gửi về nhé. Chuyện của em vui quá làm chị tiếc ghê đi nè.

Em NGỌC YẾN : 1) Báo biểu tòa soạn sẽ gửi theo địa chỉ các em 2) Phải tô màu. 3) Vẽ bằng mực đen. 4) Sẽ có đi cắm trại. Phải ghi bút hiệu. Tên hay lắm, làm bút hiệu luôn đi.

EM VÀNH KHUYÊN Gia Định : Cho chị kính lời cảm ơn ba má. Nếu tất cả các ba má trên toàn quốc đều lưu ý đến sách báo của con như ba má em thì báo nhằm nhĩ phải tự đình ban. Có riêng trang thơ rồi đó em. Báo từ số 1 có bán tại **nhà sách Khai Trí, 62 Lê Lợi Saigon**

Em HUỖNH THU Đalat : Em nào cũng chúc chị mập, mà đều chúc rất chân thành. Đó em cứ tưởng tượng về chị đi. Gửi 100đ tem hoặc bưu phiếu chứ đừng bỏ tiền vào bao thư, phạm luật đó. Gửi bài về đi Thẻ lệ gia nhập Thiếu Nhi trong số 7 em à. Nhận được thư em, tòa soạn sẽ gửi cho em 2 số đó.

EM SAO LUNG LINH Quảng Ngãi : Chị thương em bằng em thương chị đó. Em ngoan ghê. Chị dỡn mà em đổi tên mất rồi. Tên cũ cũng hay lắm chứ.

Em MINH CHÂU Saigon : Bánh dẻo không trắng chắc tại cái mâm để nhào bột chưa được sạch bóng, phải dùng đồ chùi nhôm chà kỹ mâm đã em nhé. Em giỏi quá rồi. Chị vui mừng đón em vào vườn.

Em NGUYỄN CÔNG TRÌNH Cam Ranh : Em gửi ảnh và phiếu lý lịch về nhé. Tội nghiệp em trai, phải đi kiếm báo cực quá. Mà điều con trai đi nhiều cũng hay, cho nó nở nang bắp thịt.

Em HUỖNH THỊ KIM MAI Bình Dương Em ráng học chăm để khỏi phụ lòng má em Đừng tính chuyện học hát. Nước mình có mấy chục triệu người mà có được bao nhiêu ca sĩ. Đừng nuôi ảo mộng mà thất vọng đau đớn. Em hỏi nhạc sĩ coi em có thể thành công không. Nếu không, dẹp ngay ý nghĩ đó. Má vất vả vì con thì má sẽ sung sướng thấy con học hành chăm chỉ, vâng lời má. Chị thiết tha xin em nghĩ kỹ, Tương lai cả cuộc đời em, em phải cần thận.

Em NGUYỄN QUANG VINH Saigon : Em đến tiệm thực phẩm mua bột bánh khảo. Có lẽ ở gần chợ Saigon đường Lê Thánh Tôn cũng có. Chừng 200đ Bánh nướng làm bằng bột mì thứ thật không pha. Gửi bài giảng sinh về là vừa rồi.

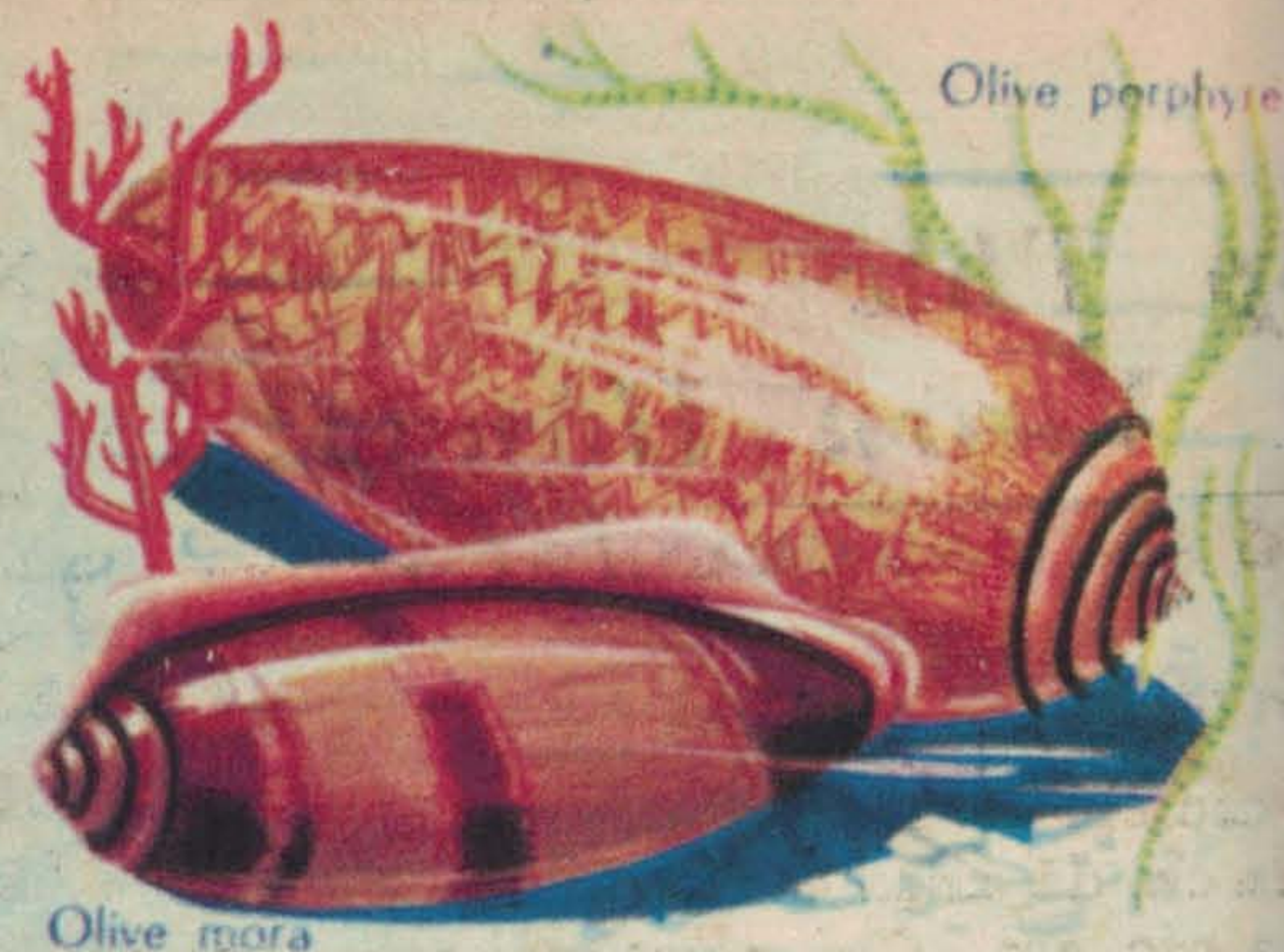
Em NGUYỄN CHÁNH TRỰC Saigon : Đừng giận chị tới 1000 năm lận, giận lâu quá lại quên mất lý do em giận chị, rồi em lại bức mình, thế có khổ không hở em. Chưa gửi hình mà đòi ưu tiên, trời, em trai chị thật nhõng nhẽo quá, làm sao chị chiều nổi.

Thương mến tất cả các em

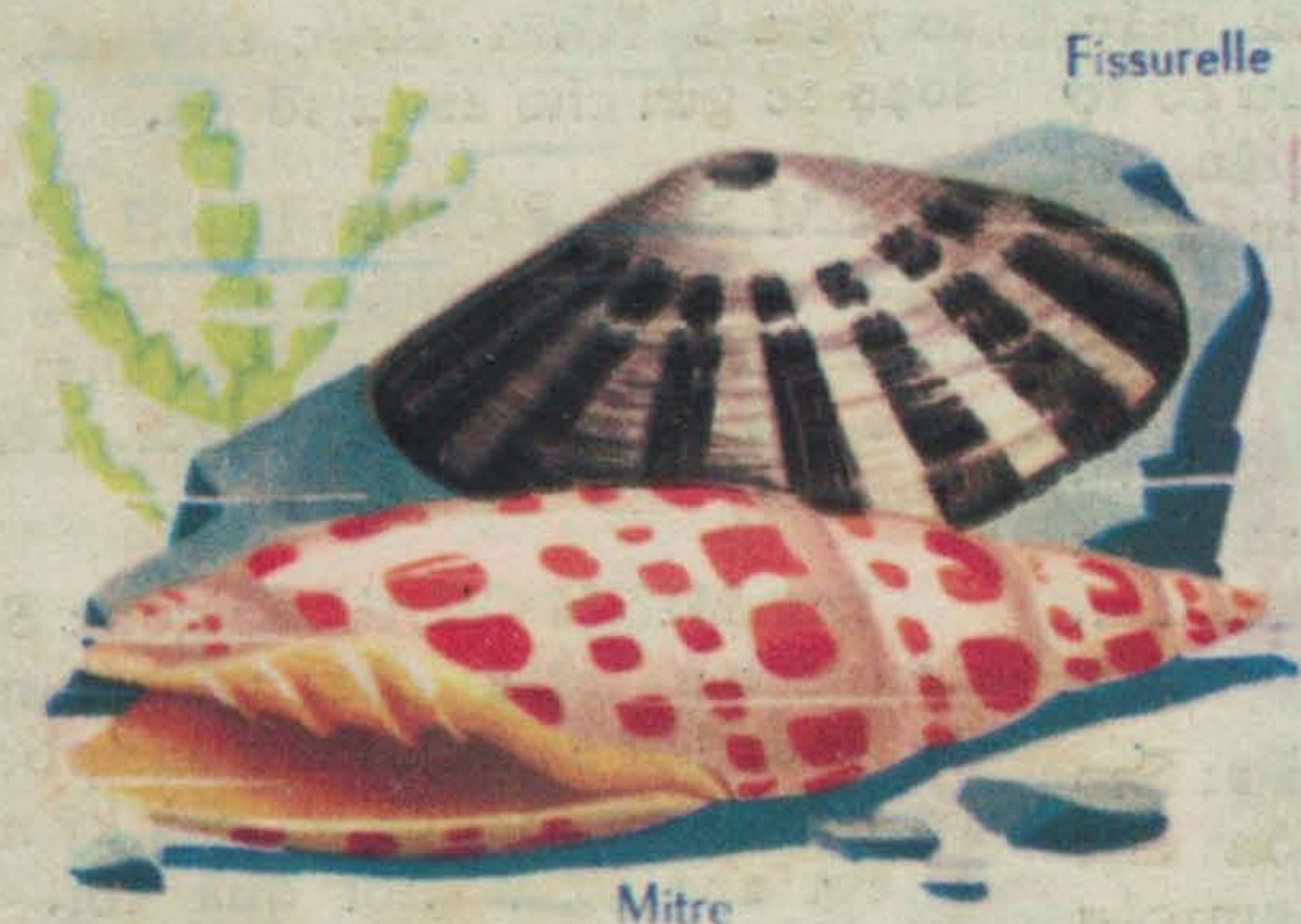
MUREX RADIX

Giống ốc này vỏ có nhiều gai không đều nhau sống ở bờ Địa-Trung-Hải. Người xưa dùng nó để lấy phẩm màu đỏ đậm.

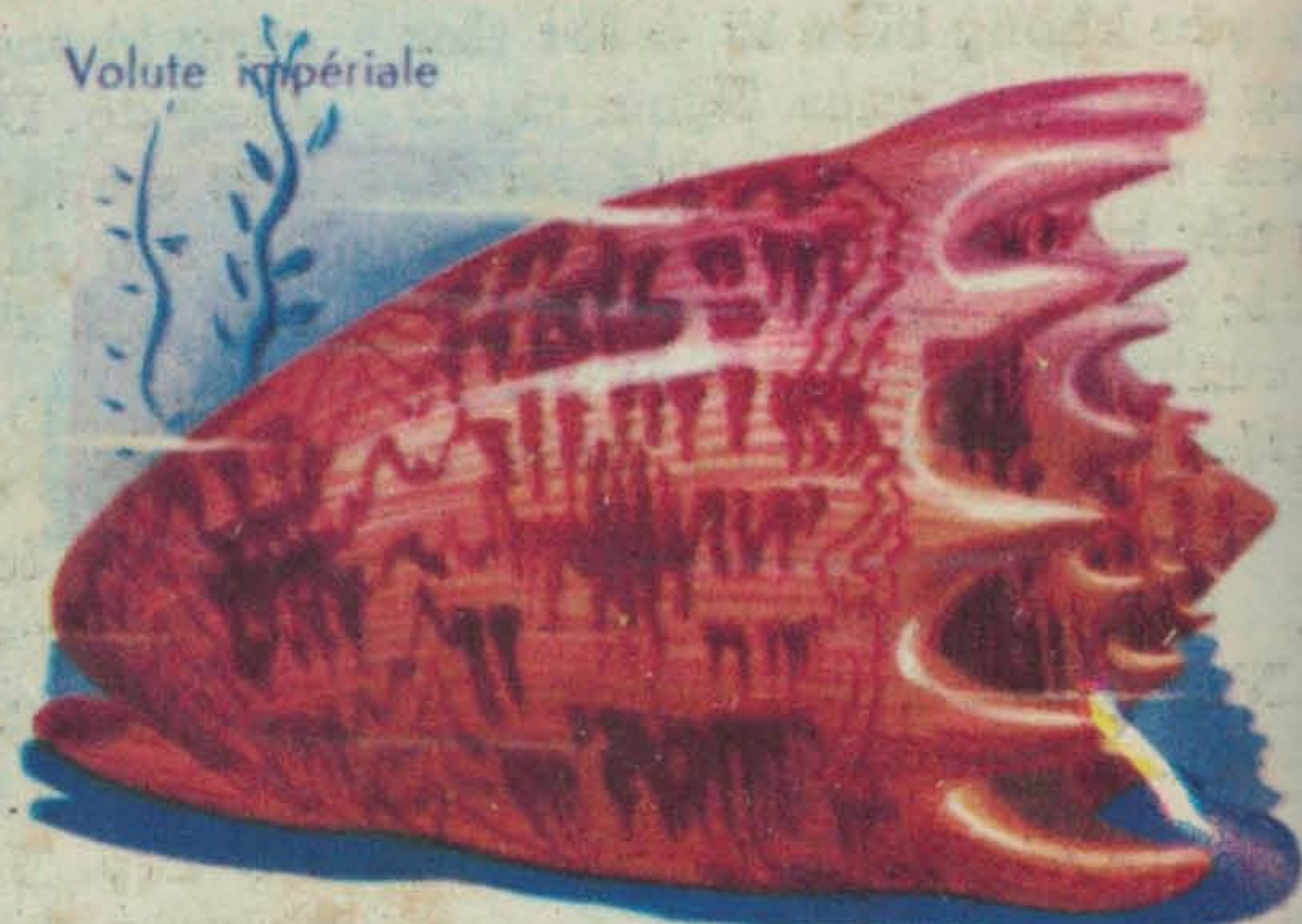
OLIVE PORPHYRE VÀ OLIVEMORA

Hình bầu dãi, có hàng 60 loại, đủ màu, ở các biển nhiệt đới

FISSURELLE VÀ MITRE :

Hình nón dẹt và thủng chóp, có nhiều vạch màu, sống tại các biển ôn đới— Ốc dài, rất thường thấy.

VOTUTE IMPÉRIATE : Ốc vua.

Màu rất đẹp, vỏ hình trái soan, ở bờ biển xứ

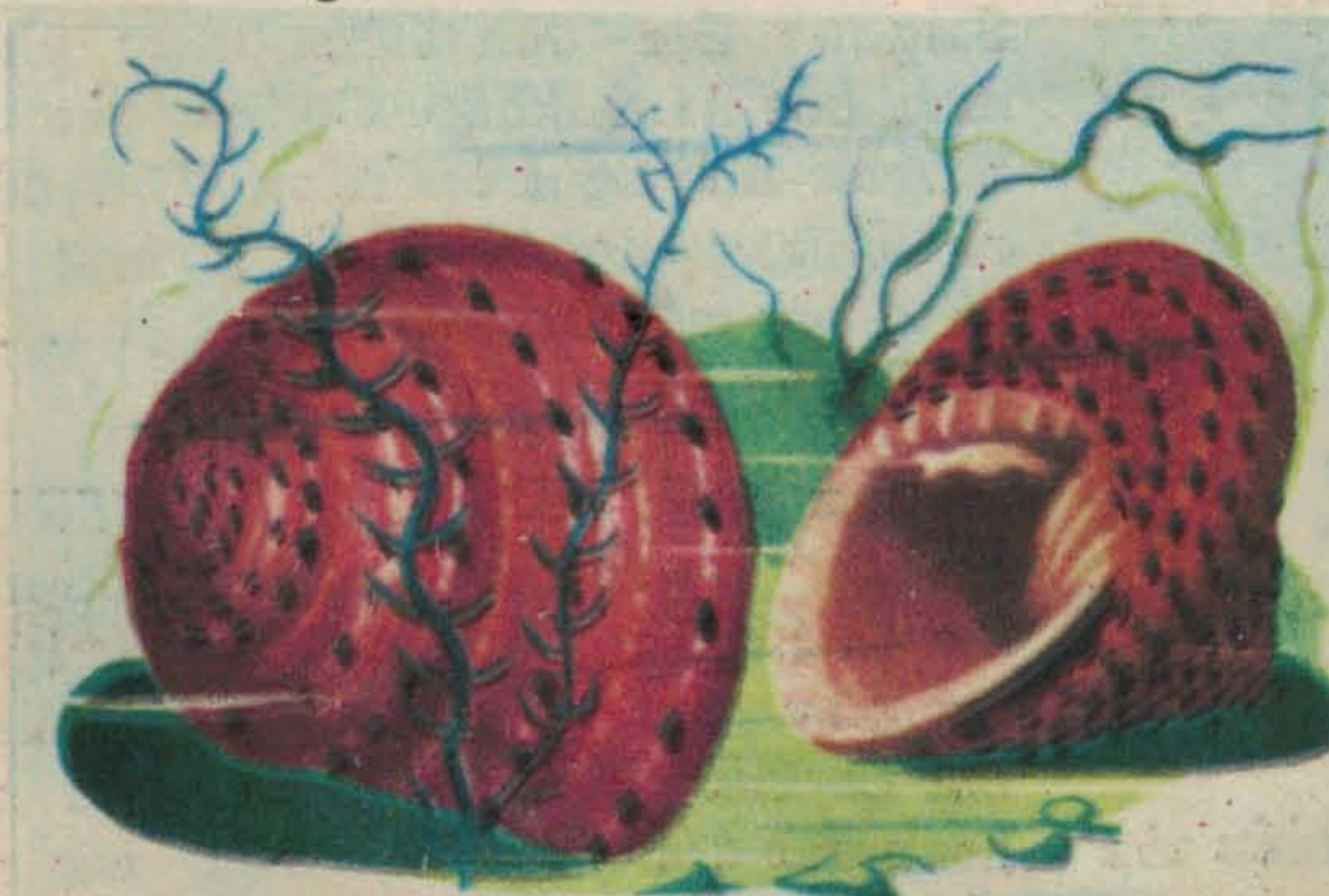

PTÉROCÉRAS : Vóc lớn, có những gai dài thẳng hay vòng như ngón tay. Màu vàng ánh bạc phía ngoài, trong màu hồng.

BUCCIN VÀ CHITON : Miệng như một cái rãnh thường thấy ở bờ biển Pháp.

Vỏ dài từ 4 đến 5 cm, làm bằng nhiều tầng ghép

NERITES SAIGNANTES : Minh phòng tròn, vòng xoắn ngắn. Rất nhiều ở các vùng biển nóng. Minh đỏ như máu.

TURBO : Người ta dùng những con lớn để làm vật dụng óng ở vỏ trai.